נושאים באגרות הראי"ה

קבלה וספר הזוהר

39 אגרות · כרכים א', ב', ג', ד'

הנושא בקצרה, הנושאים המרכזיים שבו ומה מלמדות האגרות,

ונוסח כל האגרות שבנושא, כל אחת עם התמצית שלה

igrot.shlomo-aviner.net

הנושא בקצרה

הרב קוק רואה בלימוד פנימיות התורה צורך של הדור, ולא רק עניין ליחידים. "ישועת ישראל וישועת העולם כולו תלוי' רק בהופעת חכמת אור הגנוז של פנימיות רזי תורה בשפה ברורה" (כרך א', אגרת פז). לכן הרב קוק מעודד כל אחד לקבוע לחכמה הזאת "אפילו שעה או שתים ביום" (כרך א', אגרת עו), ורואה בהתפשטותה, יחד עם יישוב הארץ, סימן של "קץ מגולה" (כרך א', אגרת קפא).

באגרות הרב קוק גם מגן על הזוהר ועל ספרי המקובלים, שהם "קודש קדשים" (כרך ב', אגרת תרכו), ועל מי שקורא ללמוד אותם (כרך ב', אגרת תרב). וחלק מהאגרות, בעיקר לרב יעקב משה חרל"פ, הן עצמן אגרות של מחשבה וקבלה (כרך ב', אגרת שעח; כרך ב', אגרת תטז).

ללמוד פנימיות התורה

כרך א', אגרת עו: למקובל הרב שמעון צבי הורוויץ: הרב קוק שמח על ספרו 'קול מבשר' ועל חבורות הלומדים בירושלים. כל אחד צריך לקבוע שעה או שעתיים ביום לחכמת האמת.

"וע"כ ברוכים יהיו כל המתנדבים לעסוק בחכמה אפילו שעה או שתים ביום מדי יום ביומו"

כרך א', אגרת פז: למקובל הרב פנחס הכהן לינטופ: הרב קוק מעודד אותו להאיר את חכמת הנסתר.

"עתה קרבו הימים, שהכל יכירו וידעו, שישועת ישראל וישועת העולם כולו תלוי' רק בהופעת חכמת אור הגנוז של פנימיות רזי תורה בשפה ברורה"

כרך א', אגרת קפא: למקובל ר' שלמה אלישוב, בעל 'לשם שבו ואחלמה': תודה על ספרו. הרב קוק רואה בו סימן של הקץ המגולה.

"בקץ מגולה של התישבות ארץ חמדה, כדחז"ל הק' מצד אחד, ושל התפשטות אור פנימיות תוה"ק מצד השני"

כרך ב', אגרת תפג: לרב יהודה לייב זלצר: התרופה הכללית למשבר הדור היא לחזור לנשמת התורה.

"לתשובה גדולה אנחנו נקראים, לתשובה מאהבה ולכל מכשיריה"

הגנה על הזוהר ועל לומדי הקבלה

כרך ב', אגרת תרכו: הצהרה על קדושת הזוהר: דברי הזוהר וספרי המקובלים מקובלים מדור דור. הם סתומים, ויש להבינם לפי דרגת הלומד.

"שדברי הזוהר הקדוש הם קודש קדשים, ומקורם מקור מים חיים, של רזי אמונת ישראל הקדושה והטהורה"

כרך ב', אגרת תרב: לרב יהודה לייב זלצר: הרב קוק נפגע מהחשד כלפי מי שקורא ללימוד פנימיות התורה. מי שכבר מילא כרסו בגמרא ובפוסקים, קרוא ללימוד קבוע בה.

"שכל גדולי הקבלה פה אחד צועקים ככרוכיה, שכ"ז שמסלקים מאורייתא את רזיה, ואינם עוסקים בסודותיה, מחריבים את העולם"

כרך ב', אגרת תיד: לרב אברהם רבונסקי: על אגודת המקובלים 'שער השמים' בירושלים. אין בכך חידוש, אבל לימוד כזה צריך הכנה במידות טובות וביראת שמים.

כרך א', אגרת רלא: למנהלי ישיבת עץ חיים: הרב קוק מבקש לשפר את מצבו של המקובל ר' שמעון צבי הורוויץ, שחי בדוחק.

"שראוי ונכון הוא שישתדלו הדרת כבוד מעלתם לתקן כפי האפשרי את מצבו"

הקבלה והגאולה

כרך ב', אגרת תמז: לסופר 'בן ישראל': כמעט כל ספר קבלה מדבר על ארץ ישראל ועל הגאולה. הרב קוק מפנה לזוהר, לתיקונים, ל'מגלה עמוקות', לשל"ה ולמהר"ל.

"כי הקבלה כולה היא צפיית ישועה"

כרך ב', אגרת שעח: לרב יעקב משה חרל"פ, על 'אגרת התשובה' (אורות התשובה): קשה לרב קוק להחליט עד כמה להנמיך את רזי העולם.

"ביחוד קשתה עלי מאד ההסברה והכיוון אל השערה, עד כמה להנמיך רזי עולם"

כרך ב', אגרת תטז: לרב יעקב משה חרל"פ: הרב קוק מתפעל מחוברתו, ורואה בה ראשית תחייה.

"רסיסי-טל הללו ראשית תחיה הם לצמאי ישועת אמת"

ספרי הקבלה

כרך ב', אגרת תלא: למקובלים ר' מנחם מנדל היילפרין ור' שלמה מהרי"ל: תודה על 'שער רוח הקודש' מכתבי האר"י, עם הגהותיהם.

כרך ד', אגרת אשכד: לרב יהודה יודל רוזנברג במונטריאול: שבח לתרגום הזוהר לעברית, עם המקור הארמי מול התרגום.

"ויזכה לבצע את מעשיהו בקודש ולהוציא לאור עולם את כל חלקי הזוה"ק"

כרך ד', אגרת אמד: לרב שלמה זלמן סלונים: לימוד חב"ד גדול ונשגב, אבל יש ללמוד גם את כל שיטות המקובלים ואת דרכי הגר"א.

מה מלמדות האגרות

לכל אחד. חכמת האמת אינה רק ליחידים: גם הצעירים צריכים לקבוע לה "שעה ושתים בכל יום" (כרך א', אגרת עו).

בהכנה. לימוד הסוד צריך "הכנה ראויה עכ"פ במדות טובות ויראת-שמים טהורה וקבועה" (כרך ב', אגרת תיד).

צפיית ישועה. הקבלה "אינה מתפשרת עם ההוה הלקוי", ומביטה אל העתיד המתוקן (כרך ב', אגרת תמז).

הרב שלמה אבינר על הנושא

הרב אבינר מסביר שקריאתו של הרב קוק לעסוק בפנימיות התורה אינה קריאה להמון ללמוד סתרי תורה הכתובים בלשון של רמזים. כוונתה כפולה: שהרבים יעסקו בענייני אמונה עמוקים, כל אחד לפי מדרגתו, ובספרים שנכתבו בלשון גלויה כמו ספרי המהר"ל; ושיחידים הראויים לכך יעסקו בסוד, אחרי שמילאו את עצמם בעיון רוחני גלוי. הרב קוק עצמו, אף שהיה מגדולי המקובלים, לא כתב פירוש על הזוהר. (מקור: מתוך ספרי הרב)

"לימוד הקבלה - למי ומתי" - במלואו, בלשונו של הרב אבינר: האם לימוד הקבלה פתוח לכל אדם: דברי הש"ך, ומה הדרך הנכונה ללמוד פנימיות התורה. (מקור: מתוך ספרי הרב)

""לא בשמיים היא" - פסיקת הלכה על פי נסתר ורוח הקודש" - במלואו, בלשונו של הרב אבינר: האם אפשר לפסוק הלכה על פי סתרי תורה, הזוהר, רוח הקודש או נבואה? (מקור: מתוך ספרי הרב)

"מחברו של ספר הזוהר" - במלואו, בלשונו של הרב אבינר: מקורות לשאלת זהות מחבר הזוהר - הנזיר, הלל צייטלין, הרב ראובן מרגליות ועוד - ותגובתו החריפה של הרב קוק למפקפקים. (מקור: מתוך ספרי הרב)

"העיסוק בפנימיות התורה אינו מיועד להמון" - במלואו, בלשונו של הרב אבינר: קריאת הרב קוק לעסוק בפנימיות התורה מכוונת לענייני אמונה עמוקים לכל אחד כפי מדרגתו, ולסתרי תורה רק ליחידים הראויים - מקורות רבים מכתבי הרב קוק ומשיחות הרצי"ה. (מקור: מתוך ספרי הרב)

"ערכה של ארץ ישראל - בסודות התורה" - במלואו, בלשונו של הרב אבינר: בגלות הוצפן ערכה של ארץ ישראל בתוך סודות התורה, ולכן כדי להבינו צריך לעסוק בפנימיות התורה - והסיפור על הגרעין מכפר הרא"ה שבא למרכז הרב. (מקור: מתוך ספרי הרב)

קובצי מקורות בנושא

אגרות של הרב קוק, מקובצות לפי עניין (מתוך ספרי הרב)

"הגאולה תלויה בלימוד פנימיות התורה": בנספחים שעניינם הקריאה לעסוק בפנימיות התורה, ושהגאולה תלויה בכך - החל מדברי הגר"א - מקובצות אגרות רבות של הרב קוק. אין הכוונה ללימוד הזוהר וספרי הקבלה כפשוטם, אלא בעיקר לעיון בענייני אמונה עמוקים: דברי הקבלה כשהם מבוארים בלשון מובנת, כפי שביארו אותם גדולי הרבנים, כמו הרב קוק והרצי"ה - כל אחד לפי מדרגתו. העיסוק בסוד עצמו שמור ליחידים הראויים לכך. (כרך א', אגרת מג; כרך א', אגרת עו; כרך

א', אגרת פז; כרך א', אגרת צה; כרך א', אגרת קמו; כרך א', אגרת קפד; כרך א', אגרת קפח; כרך א', אגרת רלא; כרך ב', אגרת שמד; כרך ב', אגרת תפג; כרך ב', אגרת תרב)

נוסח האגרות – עם ביאור

39 האגרות שבנושא, לפי סדר הכרכים, כל אחת עם התמצית שלה. הביאור משולב בתוך נוסח האגרות:
בסוגריים מרובעים, באות קטנה ועל רקע תכלת. הוא אינו חלק מלשון האגרת

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת מג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ב כסלו תרס"ז - יפו **נמען:** הרב ישעיה אורינשטיין

הרב קוק משיב לתלמיד חכם זקן שנפגע מחוברותיו. הרב קוק מסביר שמטרתו לעורר את תלמידי החכמים ללמוד את פנימיות התורה - מוסר, מחקר וקבלה - כל אחד לפי כשרונו, לצד הפלפול בש"ס ובפוסקים. הרב קוק מסביר גם שצריך להראות שלתלמידי חכמים יש כוח מליצה ולשון, כמו הרמח"ל, ושידיעת חכמות העולם, אחרי התמדה בתורה ונקיון המידות, אינה מזיקה. הרב קוק כותב שבעצמו אינו נהנה משבח ואינו מקפיד על ביזוי.

עיקרי הדברים

- לימוד פנימיות התורה לצד ההלכה.
- השכלה כללית בשיעור הנכון.
- לימוד זכות וענווה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3]. י"ב כסלו תרס"ז[4].

שלו'[5] וברכה לכבוד הרב הגדול הישיש מו"ה[6] ישעי' אורינשטיין נ"י[7],

הגיעתני יקרתו. ובאמת הי'[8] לי ספק אם אשיב אם לא, כי חששתי שמא יש למעכת"ר[9] ח"ו[10] עגמ"נ[11] [עגמת נפש] ממכתבי, ולמה אצער ת"ח[12] זקן שכמותו שי'[13]. מ"מ[14] הכרעתי להשיב בקצרה, אולי יתן השי"ת[15] ויכנסו דברי באזניו, ואז לא יהי'[16] לו כ"כ[17] צער מעצם העובדא של החוברות, והי'[18] זה שכרי להציל נפש יקרה שכמותו מצער ודאגה.

ידע כבודו, שכל עיקר כונתי בחוברותי, ובכל מה שאני כותב, הוא רק לעורר לבב ת"ח, זקנים וצעירים, לעסוק בעיון בפנימיות התורה, בין במוסר בכל הדרכים הנמצאים עמנו מקדושי עליון, בין במחקר בכל הספרים הקדושים שהנחילונו רבותינו הגאונים בעלי המחקר, בין בקבלה ע"פ[19] כל הדרכים שהם מורשה לנו מאבותינו זי"ע[20], בין ע"ד[21] הראשונים, בין ע"ד האחרונים, בין ע"ד החסידות, בין ע"ד רבינו הגר"א[22] והרמ"ח[23] לוצאטו [רבי משה חיים לוצאטו, הרמח"ל] זי"ל[24]. וללמוד את כל הספרים עם דברי זוה"ק[25] וספד"צ[26], [וספרא דצניעותא, חלק מן הזוהר] ספר הבהיר וספר יצירה, וכל מדרשי חז"ל[27], בעיון ובבקיאות, צריך ע"ז[28] התמדה גדולה, ממש כהתמדת הש"ס[29] ופוסקים, אמנם לא הכל מוכנים לזה מטבע נפשם, ע"כ[30] כל מי שאינו מסוגל, ולבו לב חריף, ודאי שעליו להאריך בעומק פלפול גפ"ת[31] ופוסקים, אבל מי שמוכשר לעסוק בעיון חכמתא וקבלה ע"כ הוא צריך לסדר לו סדרים קצרים, לעומת גודל האריכות של חידוש ופלפול, ומ"מ[32] גם הוא לא יניח ידו מפלפולא של תורה, דקוב"ה[33] חדי בה, [שהקב"ה שמח בה (ארמית)] אבל עיקר לימודו צריך שיהי'[34] להכיר את קונו. וכ"כ[35] בהקי' ע"ח, [וכן כתב בהקדמת "עץ חיים" לרבי חיים ויטאל] ועיין "אור נערב". [ספרו של רבי משה קורדובירו, על חשיבות לימוד הקבלה] ובזמן הזה, שבעוה"ר[36] רבים מהצעירים הולכים ונפתים אחרי חלקת לשון נכרי', של בני פריצי עמנו, צריך ג"כ[37]

להראות לכל באי עולם, כי גם ת"ח העוסקים בקדושה בתורת אמת לא תחסר להם גם כח המליצה וצחות הלשון. וזו היתה כונת החסיד רמח"ל[38] ז"ל במעשיו בספרי מליצה וצחות, וגם אני הקטן הנני חפץ למנקט בשפולי גלימי [לאחוז בשולי גלימתו (ארמית)] ז"ל, וללכת בעקבותיו כפי מעוט יכולתי. ויען שלשלימות תוה"ק[39] צריך ג"כ ידיעות של חכמת העולם, בכמה ענינים. וביחוד כדי להשיב לאפיקורס, ["דע מה שתשיב לאפיקורוס" (אבות ב, יד)] שהוא דבר נחוץ בזמננו מאד, ע"כ אני מזכיר את מה שאמרו רבותינו הגר"א ז"ל ומוהר"ל[40] מפראג, ב"נתיבות עולם" נתיב התורה פי"ד[41], [המהר"ל מפראג, ספר "נתיבות עולם", נתיב התורה פרק יד] אחרי הזהירות של התמדת התורה ונקיון המדות והמעשים, ביחוד מהכעס, מהגאוה והעצבות, שהם ראשי המדות הרעות, ועם הקביעות התמידית בכל יום בפנימיות התורה כ"א[42] לפי השגתו. ובזה בדוק ומנוסה הוא, שאחרי כל אלה ההקדמות לא יזיקו לו ח"ו כלל ידיעות החכמות, כשילקחו בשיעורים לש"ש, אדרבא יוסיפו לו אומץ בעבודת השי"ת בשמחה רבה ובגדולת המוחין. ואם ח"ו נמצאים איזה אנשים, שהם טועים בדברי, ומגלים בהם פנים שלא ככונתי, בשביל כך אין למנוע את הטוב מהראוים לזה, וכדכתב הרמב"ם[43] ז"ל באגרותיו כי ישרים דרכי ד' [הושע יד, י] וגו'[44]. וע"י[45] התמדת הלמוד בקביעות בנעם פנימיות תוה"ק, יאיר על נפש העוסק בה לשמה אור שמחה ואהבה עליונה, בתענוגים רוחניים מעין עוה"ב[46], ולא יהי' צריך להשתמש כלל ביראה רעה של רצועה בישא, כי"א בשיעור מועט מאד ובזה ימצא בנפשו עז ואמץ, ולא יפחד משום פגע רע, לא בעוה"ז[47] ולא בעוה"ב[48], כי גם כי אשב בחושך ד' אור לי. זהו בקירוב תוכן כונתי בדברי, שהעיר עליהם כת"ר[49]. ומה טוב ומה נעים הוא לדון לכ"ז איש את רעהו, ועי"ז[50] יתקלס עלאה ויתגדל כבוד שמים, וכבוד אה"ק[51] וכבוד ת"ח שבא"י[52] בכלל. ואנכי כשאני לעצמי הנני ב"ה רחוק מלהיות נהנה הרבה כשמשבחין אותי, ולא להיות מצטער ומקפיד הרבה כשמבזין אותי. שבח לשמו ית'[53], שהעסק התמידי בלמוד המוסר ופנימיות תוה"ק פעל עלי זאת התכונה ע"כ איני מוצא שום צורך להתנצל לפני כת"ר מצדי, רק בשביל לשכך את לבב כבודו שלא יצטער, כי כל ישעי וחפצי הוא לשמח את הבריות ולקיים כפי יכולתי "יראיך יראוני וישמחו". ע"כ אמרתי יהיו נא דברי אלה למנוחת לבב לכת"ר[54]. והשי"ת[55] יברכהו בשיבה טובה, אותו ואת כל אשר לו, ונזכה לראות בשמחת ציון ובנין ירושלים בגילוי כבוד מלכותו יתב' עלינו לשם ולתהלה בכל עמי הארץ, ותמלא כל הארץ דעה את ד', כנפשו היפה ונפש הצעיר אסקופה הנדרסת, המצפה לאורה וישועה,

הק' אברהם יצחק ה"ק

אני תמה מכת"ר[56] שתובע אותי מענין האיש שכתב ב"החבצלת", וכי אני מכיר אותו, ומה אוכל אנכי, או כל מי ששולח דבריו ברבים, לעשות אם ידברו אודותם דברי הבאי וכיו"ב[57]. הנ"ל[58]

אח"כ[59] חקרתי על הכותב בח', והוברר לי שאין בו אותן הפחיתיות שכת"ר[60] מיחס אליו, ח"ו, וראוי לדון גם אותו לכ"ז, והאמת והשלו'[61] אהבו. הנ"ל

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן

4. תרס"ז - השנה תרס"ז (1906/1907)
5. שלו' - שלום
6. מו"ה - מורנו הרב
7. נ"י - נרו יאיר
8. הי' - היה
9. למעכת"ר - למעלת כבוד תורתו רום
10. ח"ו - חס ושלום
11. עגמ"נ - עגמת נפש
12. ת"ח - תלמידי חכמים
13. שי' - שיחיה
14. מ"מ - מכל מקום
15. השי"ת - השם יתברך
16. יהי' - יהיה
17. כ"כ - כל כך
18. והי' - והיה
19. ע"פ - על פי
20. ז"ע - זכותו יגן עלינו
21. ע"ד - על דבר
22. הגר"א - הגאון רבי אליהו מווילנה
23. והרמ"ח - והרב רבי שמות שמתחילים באותיות מ, ח (למשל: משה + חיים) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
24. ז"ל - זכרונו לברכה
25. זוה"ק - זוהר הקדוש
26. וספד"צ - וספרא דצניעותא
27. חז"ל - חכמינו זכרונם לברכה
28. ע"ז - על זה
29. הש"ס - השישה סדרים (התלמוד)
30. ע"כ - על כן
31. גפ"ת - גליל פתח תקוה (או: גבול פתח תקוה)
32. ומ"מ - ומכל מקום
33. דקוב"ה - דקודשא בריך הוא
34. שיהי' - שיהיה
35. וכ"כ - וכל כך
36. שבעוה"ר - שבעוונותינו הרבים
37. ג"כ - גם כן
38. רמח"ל - רבי משה חיים לוצאטו
39. תוה"ק - תורתנו הקדושה
40. ומוהר"ל - ו + מוהר"ל: מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות ל (כגון לוי / ליב) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
41. פי"ד - פרק י"ד
42. כ"א - כי אם
43. הרמב"ם - רבי משה בן מימון
44. וגו' - וגומר (וכן הלאה בפסוק)
45. וע"י - ועל ידי
46. עוה"ב - עולם הבא
47. בעוה"ז - בעולם הזה
48. בעוה"ב - בעולם הבא
49. כת"ר - כבוד תורתו
50. ועי"ז - ועל ידי זה

51. אה"ק - ארץ הקודש
52. שבא"י - שבארץ ישראל
53. יתו' - יתברך
54. לכת"ר - לכבוד תורתו
55. והשי"ת - והשם יתברך
56. מכת"ר - מכבוד תורתו
57. וכיו"ב - וכיוצא בזה
58. הנ"ל - הנזכר לעיל
59. אח"כ - אחר כך
60. שכת"ר - שכבוד תורתו
61. והשלו' - והשלום

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת מד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ג כסלו תרס"ז - יפו **נמען:** הרב שמואל אלכסנדרוב

הרב קוק מבאר שהתכונה העמוקה של ישראל היא אהבת ה' אלוהי ישראל, שאינה תלויה בחקירה או בפילוסופיה, וההשכלה רק מרחיבה את גילויה. מי שמנותק מן היסוד הזה מנסה לבנות את האמונה בדברים חיצוניים, ואינו מצליח. השמירה על התכונה הפנימית נעשית על ידי אהבת המצוות המעשיות. לאומיות ישראלית צריכה להיות בצורתה האלוהית, ולא לאומיות סתמית. לבסוף הרב קוק מציע להקים בארץ ישראל ישיבה קטנה ללימודי פנימיות התורה, לצד הצמיחה של היישוב החדש.

עיקרי הדברים

- אהבת ה' - יסוד הנשמה הישראלית.
- לאומיות בצורתה האלוהית.
- ישיבה לפנימיות התורה בארץ ישראל.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], י"ג כסלו תרס"ז[4]. [י"ג בכסלו תרס"ז (1906)]

לכבוד ידידי הרב הגדול החכם הנעלה מו"ה[5] שמואל אלכסנדרוב [הרב שמואל אלכסנדרוב, רב בבוברויסק, הוגה שעסק בפילוסופיה ושאל את הרב קוק שאלות רבות באמונה] נ"י[6], שלו'[7] וברכה.

מכתביו הנכבדים מאז הגיעוני. ומה מאד חפצתי להשיבו, מפני הכבוד ומפני התועלת, אבל נאחזתי בסבך טרדות תמידיות, וחפץ לבבי הי'[8] להשיב לכבודו באריכות, בבאור מספיק, וע"ז[9] צריך זמן פנוי, ע"כ[10] נתעכבתי. אמנם בראותי כי אין לדבר סוף, וכבר נתחייבתי בתשובה שני', אמרתי לא אחכה עוד, ואכתב במהירות, כפי אשר יעלה בידי, על סדר מכתביו. אע"פ[11] שהנני צריך לקצר הרבה, אקוה שיספיק לחכם שכמותו.

הנני מוכרח להקדים הקדמה, לבאר את תכונת ההבדל שבין העומדים בפנימיות האורה האלהית, שהיא האורה האנושית בכללה המתגלה באורן של ישראל, ובין אותם שנמעדו מעט קרסוליהם, [על פי תהלים יח, לז] והנם רפויים ומטים לנפול וצריכים חזוק ורפואה וסעד לתמכם, כדי שנהיה יכולים להיות נכנסים בכל הוייתנו אל הטרקלין בבית ישראל פנימה, לחזות בנעם ד' ולבקר בהיכלו, [תהלים כז, ד] וממילא יתגרשו מפנינו כל הרוחות הרעות, שמבקשות להוציא אותנו חוץ לתחום של קדושת השי"ת[12] המקדש את ישראל,

התכונה הישראלית האמיתית, הקבועה בעמק הנשמה העברית, היא ברכת אברהם אבינו ע"ה[13], שהעיד עליו הכתוב: "זרע אברהם אוהבי", [ישעיהו מא, ח] עצם החיים הישראליים הם כלולים רק בנקודת אהבת השי"ת, ואהבת שמו יתי'[14] דוקא בשם ד' אלהי ישראל. כל יתר תנאי החיים, הרבים והרחבים, הפרטיים והכלליים, הנם רק תוצאות ומילואים ליסוד החיים העקריים. זאת היא התכונה העיקרית שלנו, שנתגברה בנו בראשית טל ילדותנו, והיא הולכת עמנו עדי עד. ואע"פ[15] שלפעמים היא מתעלמת,

היא עומדת דוקא בשביל זה לחזור ולהגלות בכח יותר גדול, כחק כח כביר ואדיר שסבל זמן רב מכח עוצר ומונע, שכשמתגבר עליו הוא ברעם וכח אמיץ בנפץ וזרם. זאת התכונה לא השתנתה ולא תשתנה. תהלוכות החיים וצורתם החיצונה הן מקבלות לפעמים איזה שינוי, אבל לא התוכן הפנימי. "זכרתי לך חסד נעוריך אהבת כלולותיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה". [ירמיהו ב, ב] והזכרון הזה הוא עומד וקיים לעד, "לא איש אל ויכזב, ובן אדם ויתנחם". [במדבר כג, יט] זאת היא התכונה שלנו הקבועה והקיימת, שהיא אינה צריכה לא מחקר ולא פילוסופיא, ולא שום תבלין שבעולם, לקיומה ולעצם הוייתה. וכל מה שאנו מרחיבים ומשכללים את הדעה וההכרה אינה כי"א[16] כדי ליתן מקום ומרחב להתכונה האלהית העצמית הזאת, שתתפשט ותתגלה ביותר, וע"י[17] גילוייה החיצונים, שאינם דומים כלל ואינם עולים בערכם לעצם מעלת חזקת ובהירות התכונה הפנימית של אהבת ד' אלהי ישראל הגנוזה בנו, דוקא מצד קלישותם ומיעוט אורם הננו יכולים להכניסם לפעמים בדבורים הגיוניים, ולהשתתף על ידם עם המצויינים השרידים שבכל הציבור האנושי. כי אע"פ שיוכלו להיות אנשי אלקים ג"כ[18] בכל עם ולשון, מ"מ[19] מוכרח הוא, שכל איש ואיש מאיזה אומה שתהיה, יכיל בקרבו את תוכן הנשא וגם את התוכן השפל של אומתו, כי אין אפשרות לשום אדם להיות מחלץ את עצמו לגמרי ממסגר האומה, שכבר קבעה לה תכונה נפשית מיוחדת, בזה עצמה שעלתה על במת העמים בתולדה. ע"כ הניצוץ הישראלי שבנו הוא באמת כל עוזנו ואשרנו, כל עושר רוחנו ועצם חיינו, ויתר הרכוש הרוחני הנהו רק טפל אליו ומשמשו, ואפילו אם יהיו רבים ממנו בכמות המדומה, הנם בטלים ומבוטלים אליו מצד העצם והאיכות, כמו שכל עשרנו החמרי מכסף וזהב, בתים והיכלות, וממשלת ותענוגות מלכים, הנם רק טפלים לעצם החיים שמתגלים במרכז החיים שלנו בפנימיותנו, במרכז המח או בכל מקום שהוא, לכל מר מחוקרי החיים כדאית להו. [לכל אחד מחוקרי החיים כפי שיטתו (ארמית)] זה מרגיש בחזקה ובכל עז-הנשמה מי שהוא רוצה להיות בן ישראל באמת, ובזה יושע ישראל תשועת הפרט ותשועת הכלל. וכל אותם שנוקשו ונסחפו מחוץ לאהלי יעקב [על פי במדבר כד, ה] אינם חפצים להרגיש את זה היסוד העקרי, ואם לפעמים מתעוררת גם בלבבם הרגשת האהבה האלהית, או הלאומית, או שתיהן ביחד, אינם מכירים את גודל עז יחודם ואחדותם, והם חפצים לבנות את עצם החיים, את יסוד האהבה האלהית עצמה, אהבת ד' אלהי ישראל, שהיא נשמת האומה ועצם חייה, בדברים חיצוניים ומלאכותיים. ע"כ אינם מצליחים כלל בחפצם, והם הולכים ומצטערים, עד שיבאו לידי כריתה ונתיקה אם הם רקובים ביסודם, או לידי הכרה והתפרצות החיים הפנימיים לטובה, אם יש להם יסוד ישראלי בריא והגון. ואח"כ[20] מתוך עצמה של הנקודה הפנימית, החזקה ואיתנה מכל, ירחיבו דברים, יבנו בנינים, יפארו פארות, יחזו משאות, יחקרו ויתפלספו, "מגדל עז שם ד' בו ירוץ צדיק ונשגב", [משלי יח, י] ובזה יחיו את כל הראויים לקבל תחיה. התכונה הפנימית אינה נשמרת בעזה וטהרתה כי"א ע"י[21] אותה ההדרכה והתכונה ההיגינית, הצריכה לשמירתה, ע"כ היא כוללת בעזה אהבה עצומה ונפלאה, חמה ונלהבה, לכל המצות המעשיות שבתורה, שבכתב ושבע"פ[22], שכבר נשרשו יפה באהבה פנימית, כמו שמקורן הוא שם, "מימינו אש דת למו". [דברים לג, ב] הדעת והחשבון, והמחקר הפילוסופי הטהור, צריך הוא רק לצרף ולזכך את הרעיונות והמושגים מן הסיגים המוסריים והמדעיים שלהם, ולהעמידם על אופים הטהור והבריא ממקורו. ע"כ לא יוכל לעולם להיות נבנה ומשתכלל דבר רוחני יסודי,

שיקומם את הסוכה הנופלת, סוכת דוד, [על פי עמוס ט, יא] כ"א בשני תנאים הללו המחוברים זה בזה: תכונת תמימות הלב לאהבת מצותיה של תורה, באהבת שם ד' אלהי ישראל, הקשור בהן בהרגשתנו פנימה, והעמדת יסוד החיים בעצם התכונה האלהית הקלוטה בנו באהבת עולמים. וכל מה שנראה כמתנגד לאלו היסודות, בין במדע, בין בחיי המעשה, בין בחיי הפרט, בין בחיי החברה והכלל, תעז תמיד יד ד' העליונה, השלוחה "מחגוי הסלע מסתר המדרגה", [שיר השירים ב, יד] מתוך עצמתה של נקודת חיינו, לישבם ולהיטיבם, באופן שלא די שלא יהיה נמצא שום גרעון וחלישות, בדעת ובחיים, ע"י הפגישה הסתירית המדומה, כ"א תוספת אמץ יבא לה ע"י התגברות ונצחון אמת, שיהי'[23] יוצא לאור בפועל בחיי האיש והאומה, ומתפשט והולך לחיי האנושיות.

ע"כ יודע אני ברור, שאם נבא בתכונה פורמלית להעמיד "בית מדרש גבוה" ישתבש הענין הרבה, והקליפה תתרבה על התוך, ויהיו לנו ממנו חכמי היהדות מה שהיו והנם לנו הרבנים של "בתי מדרש הרבנים" שברוסיא מכבר [בתי המדרש לרבנים שהקימה ממשלת רוסיה בווילנה ובז'יטומיר, ונסגרו בשנת 1873] ושבאשכנז עכשיו. ע"כ איני מוצא תרופה למחלתנו כ"א ע"י כינוס, שיהי' בתחלתו קטן בכמותו, ובלא שום כחל ושרק של פורמליות, [על פי כתובות יז: "לא כחל ולא שרק ולא פירכוס" – בלי קישוטים חיצוניים] רק בהכרה פנימית אדירה, שהחובה עלינו עכשיו ביותר להשיב לתחיה את רוח עמנו, המתעלף מעצר רעה וצמאון, והמכונסים המעטים יהיו אנשים לא זקנים, שיש להם כישרון של קדושה אלהית, מחוברת בדעה בהירה וטהרת לב במוסר אמת, והם יסכימו לעשות קבע את הלמוד של כל מה שנוגע לרעיון ומחשבה שבתורה, עם כל התרחבותו הגדולה, בצירוף חינוך והנהגה של בריאות הגוף והרוח, ובצירוף השתמשות נכונה בידיעות המדעים לפי מרום הזמן, לכל ענפיהם ולכל הרגשותיהם, המסתעפים והרחבים, כדי שיתחדד יפה סגנונם ותתרחב דעתם, לכונן ברוח נכון ספרות טובה וחיה ממקור ישראל ביסודו ובהרחבה כללית בשכלולו. אז יראו בניינו את עזנו וכבודנו, את אמתתנו ועשרנו הרוחני, וע"י זה יטהר וירומם רוחם ויחזק לבבם, להשגב בעז עמנו ובהרמת קרן ארץ חמדתנו, שהיא בית חיינו ותקותנו לדור דורים. ע"י ההתחלה הקטנה הזאת, שתעשה ע"י כחות שעומדים הם כולם בפנים, יוכל עץ חיים גדול לצמח להצמיח קרן ישועה, ויוכלו הדברים ללכת ולהרחב באופן מוצלח כזה, עד שאפילו העמים הנאורים כולם יקיצו לחידור קרני האור הגדולים, שיהיו נוצצים ממקום ששם מאז יצאה האורה. "וחכיתי לד' המסתיר פניו מבית יעקב וקויתי לו, הנה אנכי והילדים אשר נתן לי ד' לאותות ולמופתים בישראל מעם ד' צבאות השוכן בהר ציון", וקודם לזה אמר "צור תעודה חתום תורה בלמודי".

העז הגדול הפנימי שלנו, לכשיתעורר ויתברר, לא ייראו כלל משום כפירה והתיאשות. הוא לוקח יפה מכל דבר את התוך הטוב שלו, לא מפני שהוא מחדש אותו בקרבו משם, כ"א מפני שכל הטוב וכל האמת כבר נטוע הוא בכנסת ישראל פנימה, זאת היא נצחיותנו וחיי עולם הנטועים בתוכנו מתורת אמת. כל ההחלשות הרוחניות, שבאו לעולם, לא פגעו כ"א היסוד החיצוני, שבו מתלבשת הדעה הרוחנית העליונה והמוחלטת. ומתוך שכל העולם כולו אין לו מהרוחניות כ"א הלבוש והקליפה, שהרי האליליות היא כולה קליפה בתוך מועט וכהה מאוד, והדתות, שהתאמצו לעשות מעמים אליליים בעלי מוסר יהדות ומתקדשים ברגש קדושה אלהית, לא יכלו להחליף את עצמותה של התכונה

האלילית, הדבקה בכנסיות של כל הקיבוצים החברותיים של האנושיות, "בקש (משה) שתשרה שכינה על ישראל ונתן לו, ובקש שלא תשרה שכינה על אוה"ע[24] ונתן לו, שנאמר ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר ע"פ[25] האדמה" (ברכות). אנחנו, אין אנחנו מכירים את ד' מן העולם וע"י העולם, כ"א מתוך נפשנו פנימה, מתוך תכונתנו האלהית, הננו מתחילים והננו הולכים בה לתכונה הכללית של האומה כולה, ומצרפים את האורה ההיסתורית והתולדתית שלה, וכשכבר אנו חמושים בכל הננו יוצאים עם זה להכרה העולמית הרחבה. אין אנו מצטערים אם תוכל איזו תכונה של צדק חברותי להבנות בלא שום ניצוץ של הזכרה אלהית, מפני שאנחנו יודעים שעצם שאיפת הצדק, באיזו צורה שתהיה, היא בעצמה ההשפעה האלהית היותר מאירה. ואם תרצה האנושיות לכונן מצב של שווי משקל בחיים ומנוחה ללב בלא שום השפעה רוחנית כלל, הרינו מוצאים בה, אפילו אם לא תרצה להכיר את מהות הצדק המוסכם, אם רק יעלה בידה, את ההשפעה הרוחנית היותר אדירה. "ואמר לא נביא אנכי, איש עובד אדמה אנכי, כי אדם הקנני מנעורי" (זכריה). ואם יחפץ אדם לבנות ג"כ את הבנין הקוסמולוגי הכללי בלא שום הצטרפות השפעה רוחנית, כ"א בחשבונות של הכרחים מטריליסטיים, הננו עומדים במנוחת לבב ומסתכלים על בנין ילדים זה, שהוא בונה את קליפת החיים בשעה שאינו יודע לבנות את החיים בעצמם, והננו מתקרבים ומתאמצים עי"ז[26] יותר בקשר האורה והקדושה הפנימית, "אנכי ד' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים", ולא "אשר בראתי את העולם", ומתוך ההכרה העליונה ורום ודאיות החיים האדירים המסודרים והצחים עצמם, "ואנכי ד' אלהיך מארץ מצרים, ואלהים זולתי לא תדע ומושיע אין בלתי, אני ידעתיך במדבר בארץ תלאובות".

מזה הננו יוצאים אל העולם הרחב, ומפתחים אותו מזיקי עבדותו, מתרדמת המות שנסך על עצמו ועל המציאות כולה, ואומרים בקול: "א' ד' אלהים הנה אתה עשית את השמים ואת הארץ בכחך הגדול ובזרעך הנטויה, לא יפלא ממך כל דבר. עשה חסד לאלפים ומשלם עון אבות אל חיק בניהם אחריהם, האל הגדול הגבור ד' צבאות שמו, גדול העצה ורב העליליה, אשר עיניך פקוחות על כל דרכי ב"א, לתת לאיש כדרכיו וכפרי מעלליו, אשר שמת אותות ומופתים בארץ מצרים עד היום הזה ובישראל ובאדם, ותעשה לך שם כיום הזה". לא מהכרח הגיוני יבש" ולא ממורא בז ורצח, יאיר אור אלהי ישראל בעולם, כ"א שם מלא על עולם מלא. העולם החיצוני צריך שיבנה בהכרותיו ובתרבויותיו ברום עזו, אמנם אחרי כל אלה יחסר לו הכל כ"ז[27] שחסר לו נעם ד' ואור אלהי יעקב, חסרים לו החיים הנעימים והאדירים הקדושים והנצחיים, שאותם הוא מבקש, מבקש ולא ימצא כ"א באוצר החיים הצפון בציון מכלל יופי. רק לתוספת אומץ הננו יוצאים בטח ואומרים, שכל המדע הטהור הכללי הוא ג"כ באמת לצד האורה, אין הסיבוכים מצויים כ"א מפני הסיג שנדבק ברעיון האלהי ע"י רשעת לב האדם וע"י פתיות דמיונו, ע"כ האנושיות מרגשת כאילו היא אסורה באיזה דבר המעיק לה, אבל בצאת האורה הברה לאור עולם אז תחוש ביותר את כובד הכבלים של השלילה של היאוש, של הכחש, שאין בו כלום, שאיננו מאומה, והוא בעצמו מצטרף הוא להרמוניא של כללות הרעיונות והכחות, לטהר ולזכך, שזוהי עצמה תכונת החיים המלאים והמאירים, המסודרים ומסומנים. רוח גדול וטהור אנו צריכים, חפץ קדוש ואלהי, ועזרה מכל אשר רוח ד' תפעמו, המחכים לישועה לתן צבי בארץ חיים. [על פי יחזקאל כו,

כ] אנחנו יכולים גם עתה לא כ"כ[28] בכבדות להסתכל יפה על כל ההקפה המדעית, ולסגלה עוד יותר ממה שהיו ראויים לזה דורות הראשונים שבגולה, שהיו נתונים יותר בלחץ הגלות, אפילו בערך המדע.

בתחילה קודם שנתבסם העולם ע"י השפע הגדול של הפיתוח הארוך, או עכ"פ[29] של הציור שלו, שחל עליו ופעל להשביחו הרבה כשהי'[30] האדם פראי ושום גרעין מוסרי פנימי לא היה נמצא בקרבו בפועל, הי' צריך לכבש את יצרו הרע ע"י המון היראות, שהן מיני הע"ז לפרטיהם. בתוך עומק חושך זה זרח בעולם אור ישראל, ויקרא שהיראות הפרטיות כולן לא יועילו ולא יצילו, לא יביאו את האיש הפרטי, ולא את כלל האנושיות, לאותו השלו'[31] והמנוחה הראויה להם. זה כמובן היה ראוי להאמר אחר אשר במקצת כבר פעלו היראות את פעולתן, לפי אותו המצב הנמוך הקדום. אמנם כבר הגיע החלק מן האנושיות להתעלות ע"ז[32], שאינו צריך כבר להמון יראות. די ביראה אחת גדולה ואדירה, הכוללת כל, יראת ד' אחד. ומכיון שנפתח שער למושכל נצחי בצדק עולמים זה, כבר כל השערים שלמעלה מזה הם פתוחים כסדרם. השקפה שלמה ומקפת אינה מניחה את האדם להיות שרוי בשפלות, כ"א היא מוליכתו מחיל אל חיל. היראה כ"ז שהיתה פרטית ושבורה לא היתה אפשרה כלל להיות מתעלה עילוי עולמי, אבל כיון שהיא כבר מאוחדת, ובנויה על עולם מלא, כבר היא יכולה לבא מיראת העונש לידי יראת רוממות, יראה של כבוד, של הדר מוסרי ושכלי, של שלמות אין קץ. העולם נתבסם עוד יותר בכללו והתחיל להרגיש, שיראת הרוממות היא מצרנית לאהבה, בכלל תביעת האהבה נתגדלה בקרבו לפי ערך פיתוחו השכלי והמוסרי. ע"כ החל ג"כ המין האנושי בהמון אהבות, היא הרומנתיקה, שאע"פ[33] שצבא וחליפות היו לה מ"מ לא תבטל מפעולתה על רוח האדם המבוכר כבר.

האהבות אמנם שהנן מפוזרות בלא בסיס יסודי, בלא הכרה עליונה מאחדת את כל, הנה פועלות לשכלול האדם בשפלותו כאותו הערך שפעלו היראות. אבל לא לעד יעמוד האדם על מצבו הנמוך, הוא משליך ג"כ את אלילי האהבה, כשם שהשליך את אלילי היראה, ויכיר לכלל הכלל בכללות האהבה העליונה, השלמה והמקפת, שישראל מכריזו בעולם: אהבת ד' אחד. ההפרש, שיש בין היראה הנצחית להיראה הצריכה להבטל, נמצא ג"כ בין האהבות. היראה השפלה תעקר מלבו של אדם עם עקירת כל היראות הפרטיות, שאינן יכולות להיות מתאחדות עם היראה המקפת והכללית, ותחתיה תבוא יראת ההוד, המעדנת ומטהרת ומוסיפה עוז וצהלה, והיא החומר לאהבה העליונה, שהיא מטבעת את צורתה. גם האהבות יסירו מעליהן את הצורה השפלה שלהן, את התכונה של חלישות, של מיעוט מוסר, של חסרון דעת וחשבון, אז תופיע אהבת ד' במילואה, בטהרה, בנגהה, המחייה באחדותה את כל האהבות הטובות הפרטיות, מוסיפה להן גבורה חן ויופי צדק ומשפט ומשרים. זהו כמובן תלוי כל מה שיתברר יותר מקור האהבה העליונה, כל מה שיראה ישראל ביותר את כחו המקורי, לא בבגדים שאולים כ"א מכיפיה וממעינו. כל מה שהוא בא מצד ההכרה האנושית הכללית אינם שאולים. הם שייכים לנו כמו לכל העולם כלו, אבל מה שהאנושיות לא תוכל לתת, אהבה אלקית עליונה, קבועה בהיסתוריה של אומה כחוט השני המקיף את כל אשר לה, ראשית גזעה, עליותיה וירידותיה, דבר זה לא נמצא באנושיות. האנושיות עוד לא התכשרה לזה, היא עדיין בחיתוליה עד שיתיר ישראל את מאסריה. ע"כ הוא צריך לזה דוקא כחו המקורי, וזה ימצא לו תמיד, ובזמננו "עומדים דשאים על פתח

קרקע", [על פי חולין ס: הדשאים עמדו על פתח הקרקע עד שבא אדם הראשון והתפלל עליהם] אור ישראל קרוב הוא מאד להגלות, אם נרצה באמת להיות חכמים וצדיקים ובעלי תשובה מאהבה נקרב הרבה את קץ גאולתנו, ואת ישועת האנושיות כולה התלויה בנו הרבה. הננו עומדים למעלה מכל היאושים, אפילו היותר מגוהצים ונאים הנם רק טיח טפל, אפילו "השיבה אל קנט" [הקריאה "בחזרה אל קאנט" של הניאו-קנטיאנים בגרמניה במאה הי"ט] אינה חובקת אפילו את החלק היותר קטן מעוזם של ישראל. אמת הדבר, שמאז מעולם ידענו, ולא הוצרכנו לקנט שיגלה לנו רז זה, שכל ההכרות האנושיות הנן סוביקטיביות יחוסיות, זאת היא ה"מלכות" בבחינת כלי דלית לה מגרמה כלום, והיא "בית הכנסת" או "ירח" המקבלת מאורות, וכל מעשינו, רגשותינו, תפלותינו, הגיונינו, הכל תלוי בזאת, "בזאת אני בוטח". [תהלים כז, ג] אבל מי שהוא מגזע אלילי, שאבותיו היו יכולים להסיח את דעתם מאלקי ישראל, "דקרו לי' אלהא דאלהיא", [מנחות קי: "דקרו ליה אלהא דאלהיא" – שהגויים קוראים לה' "אלוה האלוהות"] יוכל להסיח דעתו ממה שהוא ע"כ יותר רם על כל, אע"פ שלפי ערכנו הוא כמי שאינו, שום צורה מושכלת ומטפיסית לא נמצא בו, אבל ידענו שאי אפשר אחרת כ"א הכל ממנו, אין אנחנו מדברים ולא חושבים אפילו במקור המקורות, אבל במה שאין אנחנו שוללים אותו כבר הכל חי וקיים עדי עד. ודעה זו היא גאונם של ישראל היא לעד, אע"פ שסוף כל סוף גם זה אינו מתגלה כ"א בשכינה, מה בכך; אני ואין מצטרפים ע"י אותיותיהם. אין זה המונותיאיזם השולל את הכשרון המעשי, את החברותיות ואת היופי. המונותיאיזם הוא בדוי מלבם של נכרים ו"מתורגם ארמית" שלא בדיוק כלל וכלל, הוא מין "אין-סוף-מושג" - שהוא סותר את עצמו, ע"כ יעלה בתוהו. לא זה הוא מקור שם אלקי ישראל, מקור הכל הוא אין-סוף הבלתי-מושג, שהוא מקומו של עולם, שרק ע"י רבוי הגוונים המצטבעים אנו יכולים לדבר בו ולהשיגו, ע"י רוב המעשה ורוב שלו', ע"י רוב אהבה ורוב גבורה. זה יכול לומר ישראל, הקורא "זה אלי ואנוהו", [שמות טו, ב] לא המונותיאיסמוס השומם והמדברי של האיסלאם, ולא האפיסה של הבודהיות, כ"א ההויה העליונה המשמחת את הכל ומחיה את הכל, ומתגלה ע"י הגילוי הסוביקטיבי שבלב כל דורשיו ומשיגיו, "וכל אחד ואחד מראה באצבעו הנה אלקינו זה קוינו לו ויושיענו [תענית לא, על פי ישעיהו כה, ט] זה ד' קוינו לו נגילה ונשמחה בישעתו", "אשרי העם שככה לו אשרי העם שד' אלקיו". [תהלים קמד, טו]

לא לקנט נשוב, כ"א לים סוף, לסיני, ולירושלים, לאברהם, למשה, לדוד, לרבי עקיבא ולר"ש[34] בן יוחאי, ולכל אהובינו שהם חיינו ומשוש לבנו עדי עד. "פנו דרך ד' ישרו בערבה מסילה לאלקינו". [ישעיהו מ, ג] "והיה שם מסלול ודרך, ודרך הקודש יקרא לה-והלכו גאולים". [ישעיהו לה, ח–ט] כל מה שהיותר חכמים והיותר מעולים יכולים הם לחשוב, כבר נמצא באוצרנו בצורה יותר שלמה, יותר עליונה, והעיקר יותר אלקית; זה הוא ההבדל שבין האפס - והכל. עכשו ב"ה הננו עומדים קרוב אל החוף. הננו יכולים לשאת את דגלנו ברמה. הרוח הטהור והקדוש, הנובע מתוך מקורנו, הכניע כבר תחתיו בכח את כל העולם המוסרי והמדעי, עד שאין אנחנו צריכים עכשו להתעלם מלהכריז את נצחוננו. אמנם כמובן הכרוז הזה לא ישמע בעולם כ"א ממקום שהתחיל להיות נשמע, ממקום שיצאה האורה, מהר ציון, אפילו היותר חלושי הרוח שבנו חיה יחיו, יקומו יעמדו על רגליהם. עכשו, שכ"כ[35] רחבה וגדלה פעולתנו הרוחנית, על קיומנו ועל העולם המלא, מה יוכלו חלושינו להיות נוקפים את לבבם, רק באי-היכולת להציג את העבר נגד עיני החושים ההוים. א"כ[36] שמא כל החלק הספורי שבתורה, אומרים

הם, איננו כ"א דברי אגדה ולא דברים שבפועל. והנה אע"פ שזה הספק עצמו אי אפשר להיות כ"א שאול מגויים, כי מי שמרגיש את עצמו לגדל ונולד בתוך הבית הוא מכיר יפה את עסקי הבית, ולא יוכל כלל לחשוב על היסתוריה חיה וקיימה של עמו, שהיא כ"כ משולבת, ומסודרת ומובלטת, שהיא בדאית. אבל אל באף נתהלך גם עם השבויים הללו, שנתרחקו מעל שולחן אביהם, ונאמר להם: אחים, אם כדבריכם, - דברי אגדה, שכ"כ הם יכולים לפעול לטובה ולברכה, לתקות עולמים ולמוסר השכל, הם כ"כ יקרים ונכבדים עד שהנם ממש דברי אלקים חיים, והם ראויים שכל מה שנעוץ בזכרונם יהיה, נשמר בכבוד ואהבה רבה. זה לא יספיק להחיות לגמרי בכל המילוי, אבל יספיק לפתח פתח, להסיר את הבוז, והשנאה, את המאיסה והבחילה, מכל אשר ליהדות, ג"כ בלבם של הבנים הרחוקים. ועם הזרחת המדע הרם והפנימי, והמוסר העליון והמרומם, והבירור של משאת הנפש, הגדולה והרוממה, של האומה כולה, ושילובה האמיץ עם משאת הנפש העדינה של היותר בחירים שבאנושיות, הם יכניסו את בנינו יותר ויותר לפני ולפנים, עד שישובו ויחיו חיי אמת, חיי גדולה גבורה וקדושה.

כמדומה אני, שאני פטור כבר מלדבר עם כבודו בפרטיות ע"ד[37] התימה של האין וע"ד[38] הזרות של התאחדות ההפכים. הכל בא מסבה של הסתכלות ארעית בפנים וקבועה בחוץ. המחשבה הישראלית הנשאה לא תסבול כלל אי-התאחדות ההפכים, ואיך אפשר שמה שאנו רואים בכל העולם המוחש, שהחיים וכל תכונה מסודרת נבנו מקיבוץ והתאמת ההפכים, מחיוב ושלילה, מקור וחום, מזו"נ[39], [מזכר ונקבה] ובעולם האידיאות שמה יהיה מדבר ציה ושממה, פירוד ורקבון, בלא קישור ויחש, כ"א מהומה ומבוכה. ודאי טועים הם אותם שסוברים שאין שם הפכים, שהכל מתגלה בגוון אחד. זאת היא דלטניזמוס שכלי. [עיוורון צבעים (דלטוניזם) שכלי] אבל כמה אמת ומבורר הוא, שהפרצופים העליונים, שבכל העולם הרוחני, המתגלה בכל הנשמות, שבכל המשיגים, שבכל מקום ומדרגה שיש שם נשמה והשגה, הנם מזדווגים ומתאחדים, מתהרמנים ומתקשרים כעין עלמא תתאה, וגוונין דלא מתחזיין מתגלים לו ע"י גוונין דמתחזיין. מה טוב ומה נעים, מה אמת ומה שמח הוא המשפט האמיץ והגדול הזה, המנחה את האדם עלמות. "בהתהלכך תנחה אותך בשכבך תשמר עליך והקיצות היא תשיחך". [משלי ו, כב] הבנה פשוטה וישרה, שכל מה שאנו רואים, שומעים ומרגישים, מכל העניינים וק"ו[40] מעניינים המוסריים והשכליים, וביותר מעניינים האלקיים, הכל המה בתור מלבושים, שמות, שתחתם נמצא תוך עצמי, ליותר קיים ויותר חי ואחדותי, שבזה הכל מתאחד. כל ההשכלות שלנו הנן צדדים אחדים מהצורה הפנימית, המתגלה ע"י הציורים הפנימיים בחלקים ידועים, כהתגלות חלק אחד מן הים לעומד בצדו, ודוקא על ידי חבור אופקים רבים מתקרבת ההכרה לידי הכל, אע"פ שהם ודאי נראים כסותרים זה את זה, זהו אפילו בעולם האוביקטיבי, ומה נאמר עוד בדבר העולם הסוביקטיבי, שעלינו להסתכל רק על היופי, ההתאמה וההצטיירות הפנימית, שכיון שאנו יכולים לדרוש ולאגד הרי הוא מאוגד והוא מקושר. ורק נמיכות ההשקפה תוכל לתבוע לקצץ ולהפריד, או אפילו להרפות מלאחד, גם זאת היא כמו פילוסופיא של עצלנות.

ואפילו אם בדברינו לא נוכל לפעול הרחבת דעה והגדלת אומץ כ"א אצל אותם שעומדים בפנים, שהם גם בלעדנו תמימי לב, ג"כ התועלת גדולה שיהיו אנשים בריאים לעצמם וממילא יוכלו להבריא ולעלה

ג"כ.

אילו כתבתי "ספר" הייתי בודאי נכנס בעמקי התוכן של המח, להציע המערכה איך אין אנו יכולים להיות מתיראים מכל גדודי הפולמוס של הכפירה, ולא שאין לנו מה להתירא כ"א עלינו לשמוח במה שהננו מוכנים להראות שהנטיות הללו עצמן, הנראות כמזיקות וסותרות את היסוד הכללי של כל אמונה ודת, אינן כ"א מקרבות את העולם לבית אלקי יעקב, שהוא מרום ונשא. כל הכפירות המושכלות אינן מתיחסות כ"א לאותו הצד הדמיוני, הנמצא מקושר בטבע לרגשי האמונה, והצד הדמיוני הזה מוכרח להיות כלה ואבד, אבל את הדברים הטובים שהוא גורם בעולם צריך שיניח בתחילה מושרש קיים ויפה. ומושגים ברורים וחזקים, נקיים מכל דמיון מתעה, לא יוכלו להמצא כ"א ע"פ עמק התכנית של האחדות האלקית הצרופה, שהיא יסוד מקורם של ישראל. ב"ספר" ודאי צריך לברר את הכל בפרטיות, לפי היכולת, לסמן מה המה הרעיונות היסודיים ואיך אפשר לקרוב אליהם, בשלילת דמיונות מתעים, ואיך אפשר שעם צירופם יהיו חיים נאמנים ונחמדים ופועלים על העולם החי והמצוי בחזקה. אבל ארוך הרבה צריך שיהיה ספר כזה, עם כל קיצורו וקימוצו, ולא עוד אלא שכמעט אי אפשר לצאת ידי החובה בספר אחד ובדור אחד. ע"כ עיקר המגמה צריכה להיות הרמת קרן חכמת ישראל הפנימית, לשאוב אותה מכל מקום שהיא נשאבת, שלא תהיה נאבדת אפילו טפה מבור סיד זה. לא רק ספרות מוסר, או מחקר, או פילוסופיא, או קבלה, בעלי צד אחד, כ"א הרמת ערך והרחבת דעת על-עליונות המחשבה הישראלית והאנושית משורש שרשה, המטפסת ע"ג כל הרעיונות העולמיים, המניעה בחוזק ידה את כל השיטות והדתות, בעקריהן, שרשיהן, סעיפיהן וארחותיהן, וסוקרת בבטחה על תמציתן ומגמת פניהן, ומערכת אותן כולן במערכה סידורית, ממטה למעלה, עד שהיא מוצאת את הפרצוף האנושי הכללי, "ספרא דאדם", במילואו ויסודו, עד שמאחדת את הנגלה עם הנסתר, את העבר עם ההוה, ואת שניהם עם העתיד. ועם כל המרחב המתפשט והולך היא באה בבטחה אל אוצר החיים הפרטי של ישראל, ששם היא מוצאת כל, כל גרעיני הצמיחה לאושר ולחיים, עד שאינה צריכה להמית מאומה, היא מהפכת את הכל לאור, חשיכא לנהורא, ומרירו למתיקא, זאת התורה חתים רב מתיבתא בהיכלא דמשיחא (בהקי' הזוהר). אבל אנכי רק מאמרים כתבתי, רק הערות קלות, דלות וקטנות, שיועילו רק להעיר לב חכמים אנשי סגולה, והתעוררות הלב תביא את פריה, היא צריכה להיות מתחלת בהכרזתה הכבירה דוקא באר"י[41]. זאת היא משאת נפשי ותקותי. והטוב שבמטריאליזמוס ההיסתורי יעמוד בעצמו לימיננו, כשנברר בבטחה איך שאי אפשר שתתקיים כשיטה קבועה, ישנה או מחודשת, עם כל ענפיה ושריגיה, כ"א צריכה היא זימור וניכוש, צירוף וזיכוך, והחלק הטוב שבה יהיה לעולם, ככל טוב, מתאים עם אורם של ישראל, עוזם ונצחם.

צדק עולמים, שאנו אומרים ומשננים אותו, הוא גבוה באין ערוך מאותה התכונה המוגבלת של הליברליזם, - יליד רעיון אנושי של רגע היסתורי מתנועע, - והוא איננו זקוק למורך לב ושבר רוח, כ"א הוא חי עם ההגיון הקר שבמח כמו עם הרגש החם שבלב, ועם ההכללה האנושית כולה כמו עם הלאומיות הפרטית ועם המשפחה והאיש. ע"כ גם אנכי הנני אומר ככבודו, שניצוץ תקוה, ורק ניצוץ, נשקף הוא לנו בתוך האפלה הגדולה שאנו שרויים בה, אבל יודעים ומשיגים אנו בבטחה, שהאור כבר

היה. "יהי אור אין כתיב כאן אלא ויהי אור, אור שכבר היה" (מד"ר[42]), [בראשית רבה ג, ב] והאור נמצא הוא בפועל באוצרנו, ע"כ אין אנו נקופים כלל ממה שאין מתגלה לעינינו עכשו כ"א רק ניצוץ, בטוחים אנחנו כי ע"י הניצוץ הזה בא נבא למצא אור גדול, לבת שלהבת יה, "עד יצא כנגה צדקה וישועתה כלפיד יבער". [ישעיהו סב, א]

וע"ד סמיכות הנקודות של המחשבה העליונה ברום עזה עם היותר דלה וקטנה, שיש סמוכים להכפירה מהמושג הפראי ביותר הקדום מכל מושג דת ואלקות. ודאי כן הוא התוכן, שכל מושג מוגדר כבר קלוש הוא ועמום במקצת, כבר האור האין-סופי בלתי מוכשר להתגלות בו ברום טהרו. ע"כ כל הציורים שמהם נולדו ונצטיירו השמות האלקיים, הנם ע"כ מועבים ומוגבלים במקצת, שעי"ז[43] הנם נושאים בתוכם איזו הקטנה, שבתגבורת החיים המושלמים הולך האור ושוטף ע"פ כל הציורים, ומאותו המושג המוגבל לא ישאר מצורתו הישנה, מאותיותיו המובלטות, כ"א ציורו הפנימי העמוק מכל אות ונקודה שלו. מקביל הוא הציור לא רק הפראי כ"א אפילו הבהמי, שרק הסוביקטיביות של החיים נמצא בו, וזולת זה הוא ערום מכל בנין ציורי, וע"כ[44] הוא חפשי מכל חושך והגבלה. א"כ זה הוא דוקא בנוי על יסוד אור תורת אמת, המתגלה בעזה באומה יחד דוקא עם המסורת הגלויה והמסותרת, עם חדרי האגדה וחביון הדרש והמשל, שהתורה מתחלת בב' ולא באי', בחכמה ולא בכתר, במערכה השניה של המחשבה הכוללת האלקית, ולא הראשונה המתעלה מכל ספר וסיפור. אבל כאן הוא הוא האור והשלמות, המציאות וההויות האדירה, שמתוך שאין לנו אפילו הגה של רעיון לאחד מתנאי הוייתה, היא מבהקת אותנו בחשכה, והננו מאושרים להגיד בבירור, שהכשרון היותר פנימי שלנו מתיצב על בסיסו ותקפו דוקא ע"י מערכת זוהר התעלומה, המחיה ומאדרת, שכל דת וכל מוסר, שכל שלו' וכל עונג, כל דעה וחכמה, כל חק ומשפט, כל טבע ומשטר, כל מסודר וכל מדולג, רק מניצוצות האורה המוצצים מתוך מחשך הנוגה הנם זורחים. והכל מעיד על מקור אורה ועל יסוד חיים, שאין לנו עסק שכלי עמו רק בערך מה שמישב את רוחנו ומתמם את סדרי חיינו, הפרטיים והכלליים, ביחד עם האופק המתגלה לנו לפי רוממות התרבות בכל דור ודור. ובודאי הננו מציצים תמיד גם בחיי המוסר לרוממות נשגבה שהיא למעלה מכל חק ומשפט, שהם אינם כ"א לבושי האושר, אבל סדרי החיים העתידים ודאי עומדים הם להתמם בעצמם, ומצות בטלות לע"ל[45], אבל זה פועל על מעמד היהדות המעשית שבהוה, כמה שפועל על הבירזה, למשל, הרעיון של כביית השמש עם שיטתה כולה, העתידה באחרית הימים ע"פ הציורים של לימודי המציאות החדשים. "וחפרה הלבנה ובושה החמה". [ישעיהו כד, כג] "ונגולו כספר השמים וכל צבאם יבול". [ישעיהו לד, ד] אבל הרוח-החיים, התוך, הנצח והעז בתוכיות מציאותו, לעד יעמוד, "לא יהיה לך עוד השמש לאור יומם ולנגה הירח לא יאיר לך והיה לך ד' לאור עולם ואלקיך לתפארתך". [ישעיהו ס, יט]

כמה פעמים העירותי, שיחידים מכל עם ולשון תמיד הננו מוצאים בתכלית המעלה, אפילו בירודות שבאומות. מעשי כנען גרועים היו מכל האומות ע"פ חז"ל[46], ומכל מקום יחשו לאיוב מציאות ביניהם. די לנו מציור אגדה כזאת השקפה של האפשרות ליחידים נעלים להמצא גם באומה היותר חשוכה. ולמה זה יתמה כבודו מיחידי הזמן שבאומות, היונקים ביחוד עכשו הרבה מהתנ"ך[47] בעצם טהרו יותר

מההוספה האלילית שנטפלה עליו ע"י הנצרות. וביחוד לא על השורש היסודי דברינו מוסבים, שסוף כל סוף עמד על בסיס עברי, רק על הירידה המזוהמת שהיה עלול בתחילה ושע"כ[48] ירד אליה ע"י השפעתם של העמים שהם אליליים לפי תכונתם, וע"ז מוכיחים מעשיהם הנאים ביחושם לצדק וליושר האנושי אליבא דכל הדעות. ואיזה יחס יש לזה עם משאת הנפש של החסידים היחידים? העלמה כזאת שחושדני כבודו בה, נאמר עלי'[49] בצדק "יהא חלקי ממי שחושדין אותו ואין בו". [שבת קיח]

גם זאת היא הפרזה גדולה מצדו של כת"ר[50], שבחקרי הדת הננו עומדים למטה מכל עם. חוקרי דת מצוינים באמת בחכמתם ובחסידותם, שרק הם יכולים להיות חוקרי דת וחכמים אלקיים, הנם מעטים מאד בעולם, ובמספר המועט הנמצא יש לנו חלק הגון כפי ערכנו. אם נהיה מתפתים לאמר, שרק זאת היא חכמה וחקירה מה שנאמר בסגנונם של חכמי העמים דוקא, אז יהיה המספר של חוקרי הדת שלנו מועט. אבל כ"ז היא חולשה נפשית, הדברים צריכים להשקל ע"פ סגנונם מפנימיותם, לא ע"פ שטחיותם וברק לשונם. ואם גם נחדור לסוף עמקן של המחשבות האלקיות המוסריות, הנאמרות בכל המון ספרינו, לא נבוש לדבר את אויבים בשער, ונוכל להציג שדרה שלמה של חוקרי דת ויודעי דת אלקיים משלנו, אולי בשורה יותר גדולה משאר העמים. ואם גם תמצא איזה פחתת וגרעון לפי הערך, הלא נוכל לשקול את מנת צרותינו ופיזור נפשנו, עוני ודלות, גלות ומחשכים, שהננו שרויים בהם, ותגרת יד הרשעה, הרועצת והרוצצת אותנו זה דור דורים. כשכל אלה יהיו נשקלים בכף נוכל להתגאות במחקרי דת נגד כל העולם כולו. בכ"ז[51] הנני אומר ג"כ, שבדורנו, ואולי גם מעט מזה לפניו, ואיזה דורות בדילוג, שלא נוכל לסמנם בדיוק, ירד הרבה כח הלימוד של עמקה של תורה מצד העיוני, שהיא אמתת חכמת הדת. ועתה נוגע הדבר עד נפש האומה, ע"כ אנחנו חייבים לעורר בזה הרבה מאד. ואשרי חלקנו אם נוכל לקבוע באה"ק[52] מוסד קבוע, ישיבה מיוחדת, תחכמוני, ללימודי חכמת דתנו הק'[53], שבה יכנס כל מה שהוא נוגע ללימוד הדעות והאמונות, במובן רחב מאד, לתורה ולמוסר. כמובן לא יוכל להפרד מהלימוד המעשי המסודר, כי זאת העצה של הנחת הצד המעשי שבתורה, כדי לפייס את הרחוקים, היא כבר נתבררה שאינה מצלחת כלל. עלינו לחבב בדברי אמת וצדק, מה שיש עמנו די, את החן והנעם, את התפארת וההוד, שיש בצד המעשי שבתורה, כשם שעלינו לברר את האמת והצדק, שבצדה העיוני. וביותר עלינו להסתכל על היחש הלאומי, שהוא חובק בקרבו את רוב המצות השמעיות. כמובן כדי להנצל מאותו השפל המוסרי, שסתם לאומיות יכולה לגרר עמה, צריכים אנחנו תמיד לכוין את דבר החטיבה המיוחדת שלנו, את הלאומיות הישראלית בצורתה האלקית, "וקראו להם עם הקודש גאולי ד'", [ישעיהו סב, יב] שעל ידה יתאחד הכח המוסרי, החברותי, הלאומי והדתי, לכח אחד, כמו שהוא באמת ברוממות אצילותו. ואז ממילא יתפשט יפה למרחביו הקוסמופוליטיים לפי תכונתו וערכו, ויניח ג"כ מקום רחב לחופש יתר הצדדים שבחיים העממיים, מה שאינם יכולים לפי ההשקפה החיצונה הפתאומית להיות נכללים במגמה הכללית, למען יהיו החיים חפשיים, ולא כ"כ "רציניים" וכבדים, ובחפשם ישובו אל המגמה העליונה של השלמתם הזמנית, כשם שהם שבים ברציניותם אל ההשלמה הנצחית, בין ההיסטורית בין האידיאלית, וממילא שוב ע"פ האמת אין כאן דבר יוצא ומפורד, וההשקפה האחדותית מרתקת את כל ברתוק אהבה וחופש נעים.

כללו של דבר, יסוד ישיבה קטנה לע"ע[54] בכמותה, ובלתי ניכרת כמעט בפורמליותה, באה"ק ללימודי התורה הפנימיים, בצירוף המכשירים הדרושים לזה להרחבת הדעת והארת החיים, דבר זה הוא פתח תקוה לישראל ממש כערך יסוד הרעיון של כללות חבת ציון לכל תכונותיה, שבכללותה הננו רואים חזות רב, ביותר אנחנו עדי הראיה העומדים על אדמת ארץ אבות. - יתכן הדבר, שצריכה להיות ההתחלה הצדדית הזאת דוקא לא מירושלים, ירושלים הלכה עם ישראל ג"כ בגולה, אבל הארץ נשתכחה, והתשועה הראשית מבטחת זכירת הארץ בכללה, "והארץ אזכור", [ויקרא כו, מב] ממילא תתרומם ירושלים בראש לכל. "והושיע ד' את אהלי יהודה בראשונה למען לא תגדל תפארת בית דוד ותפארת יושב ירושלים על יהודה", אח"כ[55] הוא אומר "ביום ההוא יגן ד' בעד יושב ירושלים, והיה הנכשל בהם ביום ההוא כדוד, ובית דוד כאלקים כמלאך ד' לפניהם" (זכריה י"ב). מתאים להצמחה האטית של קרן ישועה חמרית, לאה"ק[56], הצפונה בחיק הישוב החדש, צריך להיות צמיחה רוחנית, שאח"כ[57] תופיע באור גדול ותזרח על ציון ועל מקראיה, לאוהבי שם אלקי יעקב, הבוחרים בנחלת יעקב, ראויים דברים אלה להיות לרוח חיים ושמחת כליות ולב.

הנני מוכרח לקצר. ואומר שלו' וברכה, כנה"ר[58] ונפש ידידו דוש"ת[59] באה"ר[60],

הק' אברהם יצחק הכהן קוק הנ"ל

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ז - השנה תרס"ז (1906/1907)
5. מו"ה - מורנו הרב
6. נ"י - נרו יאיר
7. שלו' - שלום
8. הי' - היה
9. וע"ז - ועל זה
10. ע"כ - על כן
11. אע"פ - אף על פי
12. השי"ת - השם יתברך
13. ע"ה - עליו השלום
14. ית' - יתברך
15. ואע"פ - ואף על פי
16. כ"א - כי אם
17. וע"י - ועל ידי
18. ג"כ - גם כן
19. מ"מ - מכל מקום
20. ואח"כ - ואחר כך
21. ע"י - על ידי
22. ושבע"פ - ושבעל פה
23. שיהי' - שיהיה
24. אוה"ע - אומות העולם
25. ע"פ - על פי
26. עי"ז - על ידי זה

27. כ"ז - כל זה
28. כ"כ - כל כך
29. עכ"פ - על כל פנים
30. כשהי' - כשהיה
31. השלו' - השלום
32. ע"ז - על זה
33. שאע"פ - שאף על פי
34. ולר"ש - ולרבי שמעון
35. שכ"כ - שכל כך
36. א"כ - אם כן
37. ע"ד - על דבר
38. וע"ד - ועל דבר
39. מזו"נ - מזכר ונקבה
40. וק"ו - וקל וחומר
41. בארי"י - בהארי"י - רבי יצחק לוריא
42. מד"ר - מדרש רבה
43. שעי"ז - שעל ידי זה
44. וע"כ - ועל כן
45. לע"ל - לעתיד לבוא
46. חז"ל - חכמינו זכרונם לברכה
47. מהתנ"ך - מהתורה נביאים וכתובים
48. ושע"כ - ושעל כן
49. עלי' - עליה
50. כת"ר - כבוד תורתו
51. בכ"ז - בכל זאת
52. באה"ק - בארץ הקודש
53. הק' - הקטן
54. לע"ע - לעת עתה
55. אח"כ - אחר כך
56. לאה"ק - לארץ הקודש
57. שאח"כ - שאחר כך
58. כנה"ר - כנפשו הרמה
59. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
60. באה"ר - באהבה רבה

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת עו

תמצית האגרת

תאריך ומקום: סיון תרס"ז - יפו **נמען:** המקובל הרב שמעון צבי (הורוויץ), ירושלים

הרב קוק שמח על ספרו "קול מבשר" ועל חבורות הלומדים חכמת הקבלה בירושלים. לדבריו כל אחד צריך לקבוע לפחות שעה או שעתיים ביום לחכמת האמת. מי שמוכשר ובעל תשוקה, ובמיוחד מבני חמישים ומעלה שכבר מילאו כרסם בש"ס ופוסקים, יקבע בה את עיקר לימודו. הרב קוק מדגיש שאת אור הסוד אפשר להשיג רק כפי מידת היראה, האהבה וטהרת המידות, ולכן יש לקבוע לימוד גם בספרי מוסר ויראה.

עיקרי הדברים

- לימוד חכמת הקבלה.
- יראה וטהרת המידות כתנאי להשגה.
- חבורות לימוד בירושלים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], סיון תרס"ז[4].

שלו'[5] רב וברכה מקודש לכבוד הרב הגדול אוצר תורה עוטה אורה מארא דרזין מו"ה[6] שמעון צבי [בעל הסוד (ארמית), הרב שמעון צבי הורוויץ, מקובל בירושלים] שליט"א[7].

יקרת ימין כת"ר[8] הגיעני, בצירוף הספר היקר "קול מבשר". [ספרו של הרב שמעון צבי הורוויץ, הקורא ללימוד קבלה ברבים] ורב גיל מלאתי לראות ולשמע, כי פקד ד' את עמו, וקול דודנו ב"ה דופק בעיר עז לנו ירושלים עה"ק ת"ו, להעיר ולעורר את האהבה לאחוז בעץ החיים בשקיו דאילנא מלגאו, [בהשקיית האילן מבפנים (ארמית, זוהר)] וכי נתחברו חבורי טהרה כינוס לצדיקים [סנהדרין עא] לעסוק בכל יום תמידים כסדרם בחכמת האמת, אשר מברק אורה וזהר נגהה יצמח קרן גאולה וישועה. בכל לבבי אקרא בהודות והלל לד', אשר נתן כזאת בלב יקירי יחידי סגולת עיר הקודש. ואשרי כת"ר, אשר נפל חבלו בנעימים, להיות זוכה ומזכה את אחיו עמו, להלהיב לבבות קדושות וטהורות ולחזק ידים רפות, בספרו הקדוש קול מבשר הנ"ל[9], לקבע למוד קבוע בגנזי תורת אמת.

והנה זאת צריך למודעי, כי אף שאמת נכון הדבר, שאין שיעור וערך למעלת ההוגה בדברי אלקים חיים, בספר הזוהר וכל הנלוים אליו, ובדברי חכמי אמת וביותר בכתבי האריז"ל[10] הברורים, ואע"פ[11] שלא בא עדיין למדה זו להבין בעומק העיון את יסוד הענין, "ודילוגו עלי אהבה" וסוף הכבוד לבא, כי ע"י[12] העסק התמידי יגלו שערי אורה ופתחי חכמה לכל הולך בתם בדרך ד', אשר חמדה נפשו לקרבה אל היכל מלך הכבוד חי העולמים ב"ה, וע"כ[13] ברוכים יהיו כל המתנדבים לעסוק בחכמה אפילו שעה או שתים ביום מדי יום ביומו, אף שעיקר יסוד עיונו ולימודו יהי'[14] ענינים אחרים שבמקצעות התורה, איש איש כפי עבודתו וחפץ לבבו, בתורת ד' חפצו, ומחשבה טובה הקב"ה[15] מצרפה למעשה, ויחשב כאילו עומד הוא כל היום תמיד בחצרות ד' ומשכנותיו ברזין דאורייתא. [בסודות התורה (ארמית)] מ"מ[16] על

יחידי הסגולה, הנגשים אל ד' לעורר לבבות יקרים לעזרת ד' בגבורים, [שופטים ה, כג] החובה והמצוה לקרא בגרון [ישעיהו נח, א] את אשר דברו חכמי אמת, הראשונים כמלאכים זי"ע[17], כי כל חכם ותמים לבב, אשר ימצא בנפשו הכנה ותשוקה לאור חכמת האמת הברה והגנוזה, יהיה משתדל לקבע בה עיקר עסק תלמודו, כדי שיזכה באמת בכתרה של תורה הפנימית, ועתים ושעות יקבע למקרא משנה ותלמוד, לפוסקים הלכות ואגדות, ואז יעלה ויצליח ויזכה למאורות גנוזות. בפרט אלה החכמים אשר זכו לעצה וזקנה, מבני חמשים וששים ומעלה, שכבר מלאו כרסם לחם ובשר, ["אין מטיילין בפרדס אלא אם כן מילא כרסו לחם ובשר" – לחם ובשר הם דיני איסור והיתר (רמב"ם, הלכות יסודי התורה ד, יג)] מלחמה של תורה ובשרא דתורא, בפלפול וסברא, להם קול ד' בכח קורא עת לעשות לד', להגביר חילים במלחמות ספר להוציא לאור תעלומה וחמדה גנוזה. וכאשר כמעט א"א[18] לזכות לאור הצפון במוחא סתימאה [במוח הסתום (ארמית, זוהר)] כ"א[19] לפי מרבית ערך גדולת היראה והאהבה וטהרת המדות, בכללן ובפרטן, ע"כ[20] גם העסק הפשטי בכל ספרי אגדה, מחכמת המוסר והיראה וכל ספרי תיקוני המדות והדיעות, לרבנן קדישי קמאי ובתראי, חובה ומצוה שיהי'[21] העסק בהם שגור וקבוע, בבקיאות הגונה ושכל טוב, למגמר ומגרס ועיוני. [ללמוד, לשנן ולעיין (ארמית)] וכפי ערך גדל האוצר הטוב של יראת שמים הטהורה, כן ירבה הון עתק של סתרי תורה, כי ד' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה. [משלי ב, ו] אמנם הצעירים לימים, או אשר ימצאו בעצמם כבדות ומיעוט חשק למאור הפנימי, עליהם החובה מוטלת לפחות, שלא לגרע חק דבר יום ביומו לשיעורים שעה ושתים בכל יום לחכמת האמת, ואז בהמשך הזמן תהי'[22] דעתם מתרחבת, ושפע הצלחה יחול על הגיונם גם בגופי תורה, וכח פלפולם ישגא ויגדל ברעיון זך והרחבת דעת. וכל אשר יוסיפו ימים ושנים של חיים וטובה, כן תבא בהם האהבה וחבת הקודש הפנימית, כאור אש שלהבתיה, וידבקו בעץ החיים לשבת בצילו לאכל פריו וטובו, ויאירו אור חדש מציון בספרים יקרים ומזהירים, לרומם ולאדר לפאר ולעלה את הדרת כנסת ישראל ורוח ד' אשר עליה, בהיותה יושבת על אדמת הקודש ממקום אשר אור העולם הופיע, ואשר עתיד להגלות באור יקרות לעיני כל העמים בימין ד' רוממה. חזקו ואמצו אנשי קודש, עבדי אדון כל הארץ ב"ה, יגבה לבבכם בדרכי ד', ותנו כבוד לתורת חיים, ומטל חרמון שיורד על הררי ציון יצוה ד' עליכם את הברכה, וחיים עד העולם יתעוררו, זרוע ד' כימי עולם ודורות קדומים, כי לא ינום ולא יישן שומר ישראל, ואני ד' ראשון ואת אחרונים אני הוא. והי'[23] זה שלו' וברכה ממקור הברכות, כנה"י[24] ונפש דורש"ת[25] ושלו'[26] כל לימודי ד' אשר בעיר תפארת עזנו ירושת"ו[27] ביחוד המתנדבים לרומם קרן בדעת ד' אלקי ישראל בארץ חיים.

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

עבד לעם קדוש על אדמת הקדש פה עה"ק יפו והמושבות תובב"א[28]..

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ז - השנה תרס"ז (1906/1907)
5. שלו' - שלום
6. מו"ה - מורנו הרב

7. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
8. כת"ר - כבוד תורתו
9. הנ"ל - הנזכר לעיל
10. האריז"ל - האר"י זכרונו לברכה
11. ואע"פ - ואף על פי
12. ע"י - על ידי
13. וע"כ - ועל כן
14. יהי' - יהיה
15. הקב"ה - הקדוש ברוך הוא
16. מ"מ - מכל מקום
17. ז"ע - זכותו יגן עלינו
18. א"א - אי אפשר
19. כ"א - כי אם
20. ע"כ - על כן
21. שיהי' - שיהיה
22. תהי' - תהיה
23. והי' - והיה
24. כנה"י - כנפשו היקרה
25. דורש"ת - דורש שלומו ותורתו
26. ושלו' - ושלום
27. ירושת"ו - ירושלים תבנה ותכונן
28. תובב"א - תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת פז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ו אלול תרס"ז - יפו **נמען:** המקובל הרב פנחס הכהן לינטופ, אב בית דין בירז

ברכת שנה טובה. הרב קוק מתנצל שלא השיב באריכות על מכתבו. הרב קוק מעודד אותו להאיר את חכמת הנסתר, כי "ישועת ישראל וישועת העולם כולו תלויה בהופעת חכמת אור הגנוז של פנימיות רזי תורה בשפה ברורה".

עיקרי הדברים

- חכמת הנסתר והגאולה.
- ברכת שנה טובה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ו אלול תרס"ז[4].

שנה טובה ומעוטרת וכוח"ט[5], לכ'[6] ידי"נ[7] הרב הגאון המפורסם מארי' דרזין, [בעל הסוד (ארמית)] עוטה אורה בגנזי תורה, מו"ה[8] פינחס הכהן לינטופ [הרב פנחס הכהן לינטופ, רבה של בירז' בליטא, מקובל וחסיד] שליט"א[9], אבד"ק[10] בירז, יצ"ו[11] וכא"ל[12], שלו'[13] וברכה וכ"ט[14].

הנני בא בזה בברכתי לכבוד ידי"נ הדר"ג[15] שי'[16]. ואבקש בזה את סליחתו למניעת כתיבתי לכת"ר[17], ביחוד על מניעת תשובתי על מכתבו הארוך, שהגיעני אחרי קבלתו הקוני "עקבי הצאן". [קונטרס "עקבי הצאן", מאמרים של הרב קוק שיצאו לאור בתרס"ו] יאמין לי מר, שחמודות הנם דבריו היקרים לי אבל דוקא מפני שהם מעוררים את הרעיון אצלי בכמה ענינים נשגבים, המסתעפים להמון דעות אדירות וכוללות, אין לי דרך כ"א[18] לבא בארוכה, וזה ימנעני מצבי וטרדותי.

מאד אשתוקק לדעת את שלו' ידי"נ, ואם הוציא לאור עולם איזה מספריו. יתחזק נא ידי"נ, להאיר את אור חכמת הנסתר בעולם. עתה קרבו הימים, שהכל יכירו וידעו, שישועת ישראל וישועת העולם כולו תלוי' רק בהופעת חכמת אור הגנוז של פנימיות רזי תורה בשפה ברורה. הנסתר יעמיד על רגליו גם את הנגלה, וכולא ברזא קיימא. [והכל עומד בסוד (ארמית)] ומה מעטים הנם המשיגים ומכירים את זה, ביותר מת"ח[19] המצוינים ונאמנים, שרק משרידים אשר ד' קורא הנם. [יואל ג, ה]

אחתום בברכה ואה"ר[20], כנה"י[21] ונפש ידי"ע[22] דבק באהנ"פ[23] מלונ"ח[24], חותם בברכת השנים,

הק' אברהם יצחק ה"ק הנ"ל

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ז - השנה תרס"ז (1906/1907)
5. וכוח"ט - וכתיבה וחתימה טובה
6. לכ' - לכבוד

7. ידי"נ - ידיד נפשי
8. מו"ה - מורנו הרב
9. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
10. אבד"ק - אב בית דין קהילת
11. יצ"ו - ישמרה צורה ויחייה
12. וכא"ל - וכל אשר לו
13. שלו' - שלום
14. וכ"ט - וכל טוב
15. הדר"ג - הדרת גאונו
16. שי' - שיחיה
17. לכת"ר - לכבוד תורתו
18. כ"א - כי אם
19. מת"ח - מתלמידי חכמים
20. ואה"ר - ואהבה רבה
21. כנה"י - כנפשו היקרה
22. ידי"ע - ידידו עוז
23. באהנ"פ - באהבת נפש
24. מלונ"ח - מצפה לנחמת ציון

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת צה

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ה' תשרי תרס"ח - יפו **נמען:** הרבנים ר' נחום כהנא שפירא ור' שלמה ראב (ירושלים)

הרבנים ביקשו מהרב קוק מכתבים בענייני אמונה ופנימיות התורה. הרב קוק משיב שאין די במכתבים: רעיון שנקרא פעם אחת נשכח. העיקר הוא לקבוע לימוד קבוע, בלי הפסק אפילו יום אחד, בספרי מוסר, יראה, אמונה וקבלה. הזנחת החלק הזה בתורה היא שורש הגלות ('דעבדין לאורייתא יבשה'). על ידי לימוד כזה תשרה רוח קודש על חכמי ארץ ישראל, ונעם ה' יחול על כל התורה, גם על ההלכה והאגדה, ובכך תלוי גם תיקון מצבם החומרי של חכמי הארץ ושל כלל ישראל.

עיקרי הדברים

- פנימיות התורה - 'החלק הנעזב' שבתורה, ושורש הגלות.
- לימוד קבוע ויומי בספרי מוסר, אמונה וחכמת הנסתר.
- רוח הקודש על חכמי ארץ ישראל ושיטה ספרותית חדשה.
- חיזוק הקשר בין החברים 'אשר ה' קוראו'.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ח' תשרי תרס"ח[4]. [ח' בתשרי תרס"ח (1907)]

(להרבנים ר'[5] נחום כהנא שפירא שליט"א[6] ור' שלמה ראב ז"ל[7]).

חמודי לבבי, יקירי ירושלים הרבנים האהובים שי'[8], שלו'[9] וגמח"ט[10].

שחרתם אותי להשביעכם רצון חביבי לבי, במכתבים, לדבר בדברים העומדים ברומו של עולם בדעת שם ד' ב"ה ובעמקי הצדדים הרוחניים שבתורה, שנעזבו מאד מאד, לדאבון לב כל אוהבי שמו ית'[11] וחובבי עמו ונחלתו באמת; והעזיבה הזאת, הלא ידענו, שהיא מקור כל הריסותינו, ובתשובתנו לה יראה אלינו אורו וישעו ואור חדש על ציון יופיע. ואנכי הצעיר מה מאד אשתוקק להשביע רצון נפשות עדינות ולבבות טהורות שכמותכם; כי הלא ידעתם, אחי הנעימים, שאם אך הי'[12] בכחי לא הייתי פוסק אפילו רגע מלקרא בגרון בקול גדול, לכל עבדי ד' הנאמנים בבריתו, לכל חכמי התורה, בפרט יושבי אה"ק[13], למהר ברב כח וחיל לתקן את המעוות האיום ולשוב אל החלק הנעזב הזה שבתורה שהוא בית חיינו, שדוקא עמו ועל ידו ישוקה כל עץ החיים של כללות עסק התורה והעבודה, וכל השפלות והאורך של הגלות הוא רק משום "דעבדין לאורייתא יבשה". [שעושים את התורה יבשה (תיקוני זוהר, תיקון ל), בלימוד בלי פנימיותה] אבל מעולם לא אוכל להסכים, שאני הנני המוכשר בדברי בלבדם לתן כח ורוח חיים בלבבות נרדמים ומיוגעים. כי מה יסכון רעיון אחד, או אפילו הרבה, הנשמעים או נקראים פעם או פעמים ואח"כ[14] המחשבות פונות למחשכיהן הרגילים. על-כן כל מה שאני כותב ומעורר בדברים אינו כי"א[15] שנקום לעזור את נשמותינו, - שתשועת הנשמה הכללית של כל עם ד' בכך תלוי' היא, - ע"י[16] מה שנקבע לימוד קבוע בכל אותם הספרים היקרים, הראשונים והאחרונים, של חלקי המוסר והיראה, הנגלים והנסתרים, ספר אחר ספר, ולהשתדל לעלות במעלות הסברא והעיון בזה, לא בדרך הציור של יראת

שמים המורגלת, שהיא באמת רק בבואה דבבואה [צל של צל; הלשון על פי יבמות קכב] של יראת שמים אמתית, הבאה מתוך לימוד קבוע ומסודר בלא הפסק אפילו יום אחד.

על-כן במכתבים אין לי מה להוסיף, אך אם את הדבר הזה ישמעו יקירי תלמידי-חכמים אז יהיו הם הפותחים את הדלת לשיבה לבצרון לאסירי התקוה. [על פי זכריה ט, יב] וע"י[17] התרבות כבוד שמים ועז אהבת ד' באמת ואור חכמת האמת יושפע אור חיים ורוח רוממות וגבורה ורוח ענוה טהורה, המעלה ומקדשת את כל הכחות, ויחל ציץ של שפע רוח הקודש לחול על עם ד' היושב על אדמת הקודש, ותורה תתגדל ותתאדר ממילא בכל מקצעותיה, ושפע כבוד ועושר וחכמה וחן יושפע ממעין העליון, ונשמות חדשות ימשכו מאוצר הטוב ממקור חי העולמים, לחדש הדרת ארץ צבי והוד תורת אמת, ויתקדש שם ד' אלקי ישראל גם מעל לגבול ישראל, ע"י השפעת שפע העז והחן, הכבוד והפאר, שיאיר על פני כל חכמי התורה באה"ק[18], הזוכים להתבסם מאויר חיי נשמות שרק על-ידי הצנור של פנימיות התורה בסדר קבוע יינקו מזיו כבודה ומשד תנחומי. אף אם בתחלה יהי'[19] הדבר קשה מעט, כי חסרון ההרגל הוא מעכב את ההתחלות. מ"מ[20] לא יארכו הימים ויהפך בפיכם כדבש למתוק כל למוד רוחני בכל מרחבי התורה והיראה, וישפיע מנעימותו על כל התורה --המעשית, ועל בריאות הגוף והנשמה, ועל שלות הלב והשקט הפנימי, המעודן ממשך זיו גן עדן העליון של חי העולמים ב"ה. והכל בהדרגה ובתוספת לקח מדי יום ביומו, וקישור של אהבה נאמנה לכל החברים השרידים אשר ד' קורא, הנגשים אל ד' לעבודת אמת בדרישת שמו הגדול ודרכיו באמת. ובפרוץ הדבר והכחות יתעלו, אז יפתחו שערי אורה ליחידים המצוינים איך להפכא מרירא למתיקא וחשוכא לנהורא, [להפוך את המר למתוק ואת החושך לאור – לשון הזוהר] ואז תחל פעולה חדשה וכר נרחב לעבודה לחכמי אה"ק, לרומם קרן התורה ודעת ד' בדגל רם ונשגב, אשר מפיו יבהלו כל המתהללים באלילים ובכל ילדי נכרים. ואור של תשובה עליונה ומאירה יופיע מציון על כל מקראי ועל פזורי הגולה. והי'[21] ענין זה להתחלת התעוררות קול השופר הגדול, לביאת האובדים והנדחים באשור ובמצרים [על פי ישעיהו כז, יג: "והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול, ובאו האבדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים, והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלם"] להשתחות לד' בהר הקדש בירושלים. ומתוך התגברות הרוח הכללי לרוממות קדושה וחכמה, שדרכו הוא שבתחלה בא הוא ברוב ענין ואינו יכול להתלבש בתיבות ובענינים חתוכים, יבא שפע החכמה עד מדרגת שפה ברורה [על פי צפניה ג, ט] וחדוש שיטה ספרותית מכובדת ומקפת, ההולכת בכל תכסיסי החיים והמשטר, שהכל מוכרחים לכבדה ולהכנע לפני הדרת עשרה, לפי אמתתה ורעם גבורתה, ואור החיים שלה יהי' כ"כ[22] מלא טל, עד שאפילו כל יתר העבודות התוריות, אפילו ספרי הלכה פלפול וכיו"ב[23], יהיו כולם מבוסמים בנועם ד' בגלוי. ויוסר מסגנונם כל צד מחשיך וממרר לב, וק"ו[24] שהאגדה, הדרושה מאד להשפעה הכללית לכבודה של תורה בהמון רב, תפריח בפרחים חדשים מלאים קדושה ושמחת גיל אלקי אמת ב"ה, ויפתחו מקצעות חדשים ועבודות ארוכות, הנותנות רב ענין לשדרות רחבות. מובן ממילא, כי אפילו תיקון המצב החמרי של חכמי א"י[25], ושל כללות א"י ושל כללות ישראל, בזה תלוי. בקיצור, צריך לבקש לדעת את ד' באמת ובצדק, "דרשו ד' ועוזו בקשו פניו תמיד", [תהלים קה, ד] והכל בכלל. אקוה, שאתם בעצמכם תתחזקו בעבודת הקודש ותזרזו את החיל אשר נגע ד' בלבבו, [על פי שמואל א י, כו] וד' יאר לנו באורו וישעו למען שמו עמו ארצו ונחלתו.

והי' ז"ש[26] וברכה וגמח"ט, כנה"ר[27] ונפש חפץ באשרם באמת ומשתוקק לכבודו של הקב"ה[28] ולכבודם של ישראל שיאיר מארץ חמדה על כל אפסי ארץ בב"א[29].

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ח - השנה תרס"ח (1907/1908)
5. ר' - רבי
6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. ז"ל - זכרונו לברכה
8. שי' - שיחיה
9. שלו' - שלום
10. וגמח"ט - וגמר חתימה טובה
11. יתו' - יתברך
12. הי' - היה
13. אה"ק - ארץ הקודש
14. ואח"כ - ואחר כך
15. כ"א - כי אם
16. ע"י - על ידי
17. וע"י - ועל ידי
18. באה"ק - בארץ הקודש
19. יהי' - יהיה
20. מ"מ - מכל מקום
21. והי' - והיה
22. כ"כ - כל כך
23. וכיו"ב - וכיוצא בזה
24. וק"ו - וקל וחומר
25. א"י - ארץ ישראל
26. ז"ש - זה שלום
27. כנה"ר - כנפשו הרמה
28. הקב"ה - הקדוש ברוך הוא
29. בב"א - במהרה בימינו אמן

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קה

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ח טבת תרס"ח - יפו **נמען:** אחיו, ר' שמואל הכהן

הרב קוק שולח לאחיו את כתב היד של 'תיקוני זוהר' של זקנו, ומבקש לקבל את ההגהות לפני ההדפסה, כי יש מקומות בדברי הזקן שצריכים ביאור. על הצעה לצרף מאמר שלו ל'מסילת ישרים' הרב קוק כותב שעדיין לא החליט באיזה סגנון לכתוב. הרב קוק גם מבקש מאחיו לפעול אצל זקן אחד שכתב צוואה שאינה מניחה לאשתו דבר מלבד הכתובה, כדי שישנה אותה וידאג לה כראוי.

עיקרי הדברים

- הדפסת כתבי הזקן (תיקוני זוהר) והגהתם.
- הצעת מאמר ל'מסילת ישרים'.
- מצוה להשפיע על שינוי צוואה כדי לדאוג לאלמנה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ח טבת תרס"ח[4].

אחי יקירי החה"ש[5] מר שמואל הכהן [אחיו של הרב קוק, ר' שמואל קוק] שי'[6] לאוי"ט[7], ברכה וכ"ט[8].

תמול כתבתי לך בצרוף הכתבים. אקוה שקבלתם, ועתה נוסע המוכ"ז[9], והנני שולח עמו את הת"ז. מובן הדבר, שכשידפיסו ישלחו לי הקוריקטא כדי שאוכל להגיה, ואולי להוסיף איזה הערות, כי יש מקומות מד"ק[10] של א"ז[11] הרב זצ"ל[12] שצריכים ביאור, כאשר הראיתי לדעת בהגהות הזוהר, שהתחיל לעסוק בזה מעט המנוח הורביץ ע"ה[13], נבדל לחיטו"א[14].

וע"ד[15] מאמר לספח להמס"י[16], [ככל הנראה מאמר שיצורף למהדורה של "מסילת ישרים" לרמח"ל, שהוא "הקדוש העליון" הנזכר בהמשך] אמנם היא משרה כבודה מאד להתחבר לקדוש עליון ואוצר המדע שכמותו זצ"ל. אבל עוד לא הוסכם אצלי באיזה סגנון נכון לערוך דברים כאלה. יתקננו חונן דעה ב"ה בעצה טובה בע"ה[17].

למותר לבקש את כבודך ע"ד[18] תשובה על כל הפרטים.

אטריחך בדבר מצוה. המוכ"ז הציע לפני, שאביו עשה צואה, וכפי מה שנודע לו ממנה לא הניח להזקנה אמם כלום, (זולת כתובתה הקטנה). וזה אפשר להאמין, מפני שהיחש שלהם הוא תמיד מוזר מאד, ל"ע[19]. אם הייתי יודע מזה, לא הייתי מניח בשו"א[20] להוציא אל הפועל סדר צואה כזאת, בכל כפי מוסרית שהיתה בידי, (מצד לפנים משוה"ד[21], שי"א שמותר לכוף [יש מן הראשונים הסוברים שבית דין כופה לנהוג "לפנים משורת הדין" במקום הראוי] ג"כ[22] עלי'[23] במקום שלפי ראות עיני הדיין השורה ראוי לכך, ומנהגי לסמוך ע"ז[24] לפעמים). וגם עתה מצוה רבה היא לפעול על הזקן, שישנה זה הפרט, ויניח הכרעה למצב האשה אחר אריו"ש[25], כפי הכבוד של בע"ב שהי'[26] נהוג תמיד. אקוה שתקח לך מועד [על פי תהלים עה, ג] בחכמתך לפעול בזה כמה שתוכל. על טרחתך תסלח בטח. את טוב לבבך ידעתי היטב ב"ה.

הנני חותם בברכה ואה"ר[27], אחיך דו"ש[28] ואשרך כה"י[29],

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ח - השנה תרס"ח (1907/1908)
5. החה"ש - החיים והשלום
6. שי' - שיחיה
7. לאוי"ט - לאורך ימים טובים
8. וכ"ט - וכל טוב
9. המוכ"ז - המוסר כתב זה
10. מד"ק - מדברי קבלה
11. א"ז - אין זה; ב"של א"ז הרב": אבי זקני
12. זצ"ל - זכר צדיק לברכה
13. ע"ה - עליו השלום
14. לחיטו"א - לחיים טובים ולשלום
15. וע"ד - ועל דבר
16. להמס"י - ל"מסילת ישרים" (ספרו של הרמח"ל)
17. בע"ה - בעזרת השם
18. ע"ד - על דבר
19. ל"ע - לא עלינו
20. בשו"א - בשום אופן
21. משוה"ד - משורת הדין
22. ג"כ - גם כן
23. עלי' - עליה
24. ע"ז - על זה
25. אריו"ש - אריכות ימים ושנים
26. שהי' - שהיה
27. ואה"ר - ואהבה רבה
28. דו"ש - דורש שלום
29. כה"י - כנפשו היפה

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קלג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ג' אייר תרס"ח - יפו **נמען:** יהודה דוד אייזנשטיין, עורך האנציקלופדיה 'אוצר ישראל'

הרב קוק משבח את המתינות של 'אוצר ישראל' ומעיר על כמה ערכים. בערך 'אומן': 'בר אדא סבולאה' לא היה רב אלא סבל נכרי, ו'בר אמודאי' פירושו צולל ולא שם אדם. בערך 'אדם קדמון': אסור לצייר פרצוף אנושי למושג מטפיזי של הקבלה. בערך 'איסור גיורא': הסיפור על רבא ועל 12,000 הדינרים הוצג באופן שמחשיד את רבא, והרב קוק מבאר את הסוגיה כהלכתה (הודאת בעל דין). הרב קוק מוכן לכתוב ערכים לאנציקלופדיה.

עיקרי הדברים

- הערות לאנציקלופדיה 'אוצר ישראל'.
- איסור להגשים מושגי קבלה בציור.
- הגנה על כבוד רבא בסוגיית איסור גיורא.
- נכונות לכתוב ערכים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ג' אייר תרס"ח[4]. [ג' באייר תרס"ח (1908)]

לכבוד החכם הנשגב מו"ה[5] יהודה דוד אייזנשטיין [יהודה דוד אייזנשטיין, עורך האנציקלופדיה העברית "אוצר ישראל" בניו יורק] נ"י[6], עורך "אוצר ישראל", שלו'[7] וברכה מקודש

מלאתי שמחה כאשר הופיע לעיני הכרך הראשון מ"אוצר ישראל", אשר הואיל הדרתו בצדקו לכבדני בו. שמחתי על המטמון אשר יאצר בקרבו בשפת קודש המון ידיעות הנוגעות לישראל, ויותר מכל שמחתי לראות את רוח המתינות וישוב הדעת המהלך בהעריכה הכללית של האוצר, שהיא הביאה לעורכיו את הידיעה המבוררת, שלא להתפעל ביותר מהמון הזרמים החדשים הבאים להרוס ולא לבנות. הנני מלא תקוה, שרב טוב יצמיח לבית ישראל הספר הכללי הזה בהבנותו בכל ערכיו. והנני מוצא לי לחובה להעיר על איזה מקומות, אשר הרגשתי בהם מדי עברי בהם. א) בערך אומן. מנה בין התנאים והאמוראים העוסקים באומנות את רב אדא סבולאה [בבא מציעא צג] (ב"מ[8] צ"ג). והמעיין בגמרא יראה שהגי' היא בר אדא סבולאה, ולא הי'[9] רב מעולם, כ"א[10] רועה פשוט. ולא עוד אלא שמוכח מהענין שם, שלא הי' אפי'[11] בן ישראל כ"א נכרי. וכן מה שמונה שם בר אמודאי, לשם-עצם לאיש, זהו טעות, והוא שם תואר כללי לצולל במים, ועי' ב"ק[12] צ"ח א' [בבא קמא צח] ברש"י[13] ד"ה[14] פטור ותוס'[15] ד"ה, עכורין. ב) בערך אדם קדמון. [מושג בקבלת האר"י, הדרגה הראשונה של האצילות] נבהלתי לראות, איך ציירו צורה גשמית למושג א"ק[16] של הקבלה, שהוא רק מושג מטפיזי ע"ד[17] השכל האלהי כפי מה שהוא מושג להמחשבה הכללית. וחלילה להרשות לעצמנו להגשים מושגים קדושים כאלה אפילו בדרך לימוד. ואע"פ[18] שהתירו לעצמם קצת מקובלים לעשות ציורים של קוים. ועגולים, ויש אשר הפליגו עוד לצייר ג"כ[19] ידים, ויש - עינים, אבל לצייר פרצוף של אדם במלא התכונה זהו צעד אשר לא אחד הרשה לעצמו לעשות כן, ועל הראשונים אנו מצטערים. [על פי ברכות כז] אלה הדברים כשהם יורדים

לשדרות של הלומדים ההמוניים מביאים היזק רב, ומאפילים את זוהר אור האמונה הטהורה של היהדות. ואקוה שלא יוסיף כבודו לעשות כזאת עוד, ומי יתן שיהי'[20] אפשר לתקן ג"כ את. העבר. ויסלח לי כבודו בטובו אם חם לבבי בזה. ג) וכן בערך איסור גיורא. [בבא בתרא קמט] הובאה העובדא עם רבא, בשנים עשר אלף דינרי שהיו בידו, שלא כפי הרצאת התלמוד. ומזה יצאה תמונה, המהפכת לחוב את המחשבה של רבא, ותרעומתו שהיתה כשרה. הסופר העתיק בטעות: א) שלכתחילה נתן איסור את הכסף לרבא עבור רב מרי בנו, שאז הי' זה מרבא גזל וגניבת דעת לקבל פקדון ושלא לתן למי שנתן עבורו. ב) שהעתיק שהטענות היו, כאשר שב רב מרי מדרכו, אחרי מותו של איסור, כאילו החזיק רבא בכסף ולא רצה להחזיר, עד שהיה רב מרי צריך להוציא ממנו בדין, וחלילה לחשוד בזה את אבי התעודה רבא. [רבא, מגדולי האמוראים, ראש ישיבת מחוזא] ג) שכתב שנודעו לרב מרי הטענות שיטעון נגד רבא, ושע"ז[21] איקפיד רבא, כאילו רצה חלילה לזכות בטענות שלא בצדק. אבל הדבר הוא כולו להיפוך. פה לא היה שום מקום לטענות, והיה רק מאורע פשוט של חיתוך דין, שהיה כאן דרך שהיה רבא זוכה בהכסף ע"פ[22] דין תורה, אם לא עשה איסור פעולה שעל פיה זכה רב מרי, ועל הלימוד של הפעולה הקפיד רבא, שאם לא היתה הפעולה נעשית אז לא הופקע הכסף מידו. וכך הי' הענין: איסור הפקיד אצל רבא כסף בתורת פקדון, ולא אמר לו כלל אז שיתן לרב מרי, רק אח"כ[23] כאשר היה סמוך למתתו, ורצה שרב מרי יהיה היורש שלו, מה שהוא לא כדין תורה, שע"פ[24] דין בן של גר, שהיתה הורתו שלא בקדושה, אינו נחשב לבן לענין ירושה, כיון שגר שנתגייר כקטן שנולד דמי. [יבמות כב] ודרכי קנין היו מנועים, משום דלקנות בחליפין א"א[25], שאין מטבע נקנית בחליפין, [בבא מציעא מה] וקרקע לא היה לאיסור, באופן שיהי' יכול להקנות אגב קרקע, א"כ[26] הי' ע"פ ד"ת[27] שייך הכסף לרבא, שהי'[28] זוכה מן ההפקר. אבל איסור שמע שיש דרך קנין של אודיתא, [קניין על ידי הודאה: המודה שנכס שייך לחברו – הודאתו מועילה כקניין] דהיינו שיודה שהכסף שייך לרב מרי, והדין הוא שאע"פ[29] שאנו יודעים שההודאה היא בשקר מ"מ[30] הודאת בע"ד כמאה עדים דמי, [הודאת בעל דין כמאה עדים (קידושין סה)] ובזה קנה רב מרי, ואיקפיד רבא על אותם שלמדו עצה זו לאיסור, שעי"ז[31] הפקיעו ממנו את זכותו. וזה אין לו שום ענין לטענות, כי"א פעולה שהועילה להקנות, שאם היתה מנועה אז היה הענין עומד על שורת דין תורה. ולא נזכר כלל, שרב מרי היה לו איזה דין ודברים עם רבא, כשהיה צריך לזכות בכספו. ועי' תוס'[32] בב"ב[33] שם ד"ה דקא, [תוספות בבא בתרא קמט] שמוכח שלא הופקד אצל רבא עבור רב מרי,

ואשר דרש כבודו ממני להשתתף באיזה ערכים, באמת הנני טרוד מאד בכמה עבודות ומקצעות שונים, מ"מ מאשר יקרה בעיני מאד עבודתו היקרה, לטובת היהדות הנאמנה והרחבת דעתה בישראל בכבוד, אקוה בל"נ[34] לערך איזה ענין או ענינים, בארוכה או בקצרה, כפי הפנאי. אבל בתחילה ראוי שיודיעני כבודו איזה ערכים הם נצרכים לו, או איזה ערכים כבר נעשו, ואז אוכל למלאות בע"ה[35] את בקשתו בעבודה כזאת, שאדע שלא נעשתה ע"י[36] אחרים.

אחתום בברכה ורגשי כבוד רב, יתן ד' וחפצו יצליח בידו ברב פאר והצלחה לרומם קרן ישראל, ולחבב את התורה ולימודיה וכל עניני היהדות האמיתית על בני עמנו, והי'[37] חלקו בין מצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד, [על פי דניאל יב, ג] כנה"י[38] ונפש דוש"ת[39] מהררי קודש,

הק' אברהם יצחק הכהן קוק הנ"ל,

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ח - השנה תרס"ח (1907/1908)
5. מו"ה - מורנו הרב
6. נ"י - נרו יאיר
7. שלו' - שלום
8. ב"מ - בבא מציעא
9. הי' - היה
10. כ"א - כי אם
11. אפי' - אפילו
12. ב"ק - בבא קמא
13. ברש"י - ברבי שלמה יצחקי
14. ד"ה - דיבור המתחיל
15. ותוס' - ותוספות
16. א"ק - אדם קדמון
17. ע"ד - על דבר
18. ואע"פ - ואף על פי
19. ג"כ - גם כן
20. שיהי' - שיהיה
21. ושע"ז - ושעל זה
22. ע"פ - על פי
23. אח"כ - אחר כך
24. שע"פ - שעל פי
25. א"א - אי אפשר
26. א"כ - אם כן
27. ד"ת - דברי תורה
28. שהי' - שהיה
29. שאע"פ - שאף על פי
30. מ"מ - מכל מקום
31. שע"ז - שעל ידי זה
32. תוס' - תוספות
33. בב"ב - בבבא בתרא
34. בל"נ - בלי נדר
35. בע"ה - בעזרת השם
36. ע"י - על ידי
37. והי' - והיה
38. כנה"י - כנפשו היקרה
39. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קמט

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ד' מנחם אב תרס"ח - רחובות **נמען:** הגאון ר' יצחק אייזיק הלוי

הרב קוק רואה שהמחלוקת ביניהם מצטמצמת: שניהם מסכימים שיש לחמש את בני התורה בידיעות שימושיות. ההבדל הוא רק בשם: 'מחלקות תחתונות של הישיבה' או 'תלמודי תורה'. בעצם הישיבה הרב קוק מבאר שאינו מתכוון ללמוד ספרי חקירה ישנים כדי לקחת מהם 'נשק' במלחמה, אלא לקבוע לימוד של הצד הרוחני בתורה מכל מקורותיו: אמונה, אגדה, ודברי נסתר המתאימים למוכשרים לכך. זה תלמוד תורה במובנו הגבוה. הרב קוק מוכן להרכין ראש לפני גדולי ישראל, אך חוזר על הצורך בישיבה מרכזית.

עיקרי הדברים

- הידיעות השימושיות לבני תורה.
- 'מחלקות תחתונות' מול 'תלמודי תורה'.
- לימוד הצד הרוחני שבתורה בכל מקורותיו.
- העולם עזב את הרוחניות ועתיד לחזור אליה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], רחובות, ד' מנ"א[2] תרס"ח[3]. [ד' במנחם אב תרס"ח (1908), ברחובות, שבה שהה הרב קוק בימי הקיץ]

מבין המצרים, קרן ישועה ירים, מאיר לארץ ולדרים, לכבוד הרב הגאון הגדול, תפארת עז ומגדול, כקש"ת[4] מו"ה[5] יצחק אייזיק הלוי [רבי יצחק אייזיק הלוי, בעל "דורות הראשונים", ממייסדי "אגודת ישראל"] שליט"א[6] שלו'[7] שלו' בכפילא, לכ"ג וכא"ל[8] באה"ר[9].

מכתבו הנכבד דמר הדר"ג[10] שי'[11] מיום כ' תמוז הגיעני לשמחת לבבי. והנני רואה כי הננו הולכים ומתקרבים אל המטרה, כי רוב חילוקי הדעות שבינינו אינם נוגעים לעצם הענין כ"א[12] תלויים הם בשמא בעלמא. ומזה אקוה, כי גם הענינים שעדיין עצמם מחולקים, ג"כ[13] יתבררו יותר עד שמה שיהי'[14] נוגע למעשה נעמד בעה"י[15] על נקודה אחת, לעבוד עבודת הקודש לד' ולעמו על חבל נחלתו.

אבאר דברי מעט:

הנני רואה מתוך דברי כ"ג[16], שגם הוא שי' מסכים על הצורך הגדול, שיש לנו כעת, לעשות את הבנים, המגודלים בתורה ויראת שמים, חמושים כפי ההכרח בזיון של הידיעות השמושיות, הנוגעות לצרכי החיים, למען לא יהיו הם בגדלם החלק היותר חלש מהאומה, כ"א יוכלו בעז-רוח להרים קרן בדעותיהם הטהורות ומעשיהם הטובים לעמד במעמד של כבוד והדר נגד המשחיתים המהרסים את כל חומות בית ישראל, השורפים את כל מועדי אל בארץ. [תהלים עד, ח] ההבדל ביניינו איננו א"כ[17] אלא בשם: אנכי קורא לאלה המחלקות, שבהן נהיה מושיטים לתלמידים את הידיעות השמושיות, ביחד עם היסוד העקרי של תורה ויראת שמים במדה היותר רחבה האפשרית, בשם "המחלקות התחתונות של הישיבה", וכ"ג קורא לאלה "בתי ספר נמוכים" או "בתי ת"ת". הנני בכל לב מסכים לשינוי-שם זה, רק

שהדבר יעשה ביסודו, והמחלקות הללו תהיינה כפרוזדורים, להביא את הטובים שבתלמידיהם אל הישיבה, שאליה עינינו נשואות.

בעצם הישיבה, כבר אמרתי במכתבי הקודם, שכל מגמתי היא שבה יהי'[18] מקום רק לתורה, אבל לתורה במובן הרחב והמקיף שלה, הכולל את כל חלקיה, בין מצדה המעשי, בין מצדה העיוני והרוחני. וע"ז[19] כנראה אין כ"ג מסכים, ומה שאני קורא גופי תורה, ועורג להכניסם בסדר הלימוד הקבוע, כפי הנראה שקורא אותם כ"ג "דברי חקירות ישנות שאינם לא מעלים ולא מורידים בימינו אלה". ובזה הנני מוצא את עצמי מחוייב לברר מעט את דברי, למען נתיצב, כאשר אקוה, גם בנקודה עיקרית זאת על מצב אחד.

כשאני אומר, שהננו צריכים ללמוד גם את הצד הרוחני שבתורה בדרך תלמוד קבוע, ושבזה תלויה היא ישועת הדור, אינני חושב כלל לצמצם את מגמתי על איזה ספרים מיוחדים, לא אחרונים ולא ראשונים. אין כונתי ללמוד את "האמונות והדעות" לרס"ג, את המו"נ[20] והכוזרי [ספרי ההגות של רבי סעדיה גאון, הרמב"ם ("מורה נבוכים") ורבי יהודה הלוי] ודומיהם, כשהם לעצמם, כדי ללמוד את הדעות שבהם, למען שנקח מהם זיין ללחום מלחמתנו. ידעתי גם אני רוב הענינים שבספרים היקרים הללו שעבר זמנם, הרבה מהם באמת נתבטלו מפני שנתבטלו יסודותיהם הפילוסופיות, וחלק גדול מהם, אע"פ[21] שבאמת ראויים הם ללמוד וללמד, מפני שהם רעיונות נצחיים שאינם יכולים להתבטל מפני כל תמורה מדעית שבעולם,

אבל העולם נעתק מכל המרחב העיוני הזה מפני שעזב את כל המחשבות הרוחניות, ויבחר לו את חכמת החיים והמעשה תחתם. אמת הדבר, שהחסרון של השמן הרוחני שבמחשבותיו מעיק עליו הרבה, ומאבד את כל החן והעדן של חוג החיים, אשר על כן ברור הוא שסופו לשוב ולחפש בנרות את האוצר הרוחני אשר זנח, בהחפזו לתפש בידו את חומר החיים, אבל דבר זה הוא חזיון שרק יחידי סגולה יראו אותו, ולא נוכל עדיין לצאת עמו בפומבי אל שוק החיים. ע"כ[22] אינני מדבר בשביל טנדנציה מעשית, כי"א בשביל חובת תלמוד תורה במובנה הגבוה, שסוף הכבוד לבא, ובזה אינני מוציא מן הכלל שום צד, מכל הצדדים שנמצאו אתנו באוצר הרוחני שבתורה, בתורה שבכתב ובתורה שבע"פ[23], מן הראשונים ומן האחרונים, בין מן הפילוסופים, בין מן המחקרים, בין מהמקובלים, בין מבעלי האגדה והדרוש, בין מבעלי המוסר והעבודה. כולם יחד הם לנו מקצע גדול בתורה, שחובת ת"ח[24] בזמננו גדולה היא לדעת אותם. כמובן נכנסים גם בכלל זה כל צדדי החקירה של המדע ההיסתורי לכל צדדיו, שספרי כתר"ה[25] המה בימינו הראשים שלהם. וכשם שהעושר של ההלכה משתלם הוא ע"י[26] ידיעת כל השיטות כולן, בין שהן מוסכמות להלכה ובין שהן דחויות, מפני שרבוי הידיעה והכרת הגוונים המרובים והשונים מחכים את הלומד להיות עושה את עצמו, שיעשה בעצמו אדם מקורי, היודע לזרות ולהבר, להכריע ולחדש, - כמו-כן העושר האגדי, לא במובנו השטחי, כמו שעשו חכמי אשכנז, וכשם שנוהגים בעלי הסימינארים, [בתי המדרש לרבנים בגרמניה, שלמדו את התורה בדרך מחקרית] כי"א במובנו העמוק והפנימי, הנקנה ע"י יגיעה ותלמוד קבוע, המחובר עם קדושה ויראת שמים טהורה של עוסקים בתורה לשמה, הוא מכשיר את האדם להיות בעצמו איש חי חיים רוחניים וקדושים, באופן שיהי' יכול לחדש

מעצמו דרכים רבים ונשגבים, להאיר באורה של תורה, בכל הצדדים שהדור צריך להם בימינו, ממש כאותם הענינים והפעולות שעשו הגדולים הקדמונים וחשובי האחרונים בזמניהם.

אין אנחנו יכולים להעלים עין מכל הצעקה המרה, שצווחו גדולי העולם, בין המקובלים, בין הפילוסופים, בין בעלי המוסר והעבודה, על העזיבה הרוחנית, שיסוד הקובלנא הננו מוצאים בתורה, בנביאים ובכתובים, ובדחז"ל[27] כולם. דעת אלהים, אהבתו ויראת הרוממות, הבאה מתוך הכרה וידיעה המשובצת ברגשות חיים ומלאים המתחדשים לבקרים, הוא היסוד הפנימי, לכל העולם כולו, לכל החיים, לכל המטרות של כל התורה והמצות, של כל התלמוד וההלכה, אשר אם הוא כאן הכל כאן. הסבה, אשר הניעה את לב מהרסי העולם לקצץ בנטיעות ולהפוך את הקערה [לקצץ בנטיעות – לכפור (על פי חגיגה יד)] בהכחשת הקבלה, בפנימיותה היא רק מה שנחשך העולם מדי דור ודור מכל מאור פנימי, הבא דרך צינורות הרוחניות. ע"כ חדלה האהבה מתוך מיעוט הידיעה, ומתוך יבשת הרגש פסקה החבה, ומתוך שנתבטלה האהבה יצאה הרשעה לקצץ את חבלי היראה, שנעשו למעמסה, ולא מצאה ע"ז[28] יכולת כ"א בהכחשות רשעיות ובוריות. ואם היתה האהבה נמשכת מתוך קדושת הנפש וחיבורה לאורה של תורה, ע"י כח ההגיון הרוחני, המתחבר עם עומק ורחב של ההלכה המעשית, לא היתה באה כלל לידי מדה זו, וממילא היתה מרגשת שהפיכות הסדרים שלה בהצעת הדורות, שעשתה אותם פלסתר, לא יועילו כלל להפר חק ולנתק מוסרות. למשל, כשם שלענין קדושת שמירתנו את יסוד שיעורי התורה אין לנו שום הפרש אם השיעורין הם הלל"מ[29], כמסקנת הבבלי (יומא פ'), או שבאמת הם תקנת ב"ד[30] של יעבץ, וכפשטם של דברי הירושלמי דריש פאה, [ירושלמי פאה א, א] לדעת רבי יונה ורבי הושעיא, מפני שעיקר הכל היא קבלת האומה, ומתוך קבלת האומה הננו מקיימים בטהרה גם דברים שהם באמת תקנות של דורות אחרונים, כחדר"ג[31] ותקנות שו"ם[32] [חרם דרבנו גרשום, ותקנות קהילות שו"ם – שפירא, וורמייזא ומגנצא] וכיו"ב[33], כן אין לנו הפרש בדבר יחושנו בקדושת אמונתנו לתורה שבע"פ, בין אם נחתמה המשנה בדורות קדמונים או אחרונים, וכיו"ב התלמוד. אלא שהלב הכשר המלא קדושה ואהבה לתורה ומצות, הנובעת מתוך אהבת ד' ודרכיו, המחוברת באהבת ישראל ובצפיה לישועתו ולכבודו על אדמת הקודש, אשר הפליא לו צור עולמים לנחלת עולמים, הלב הזה הוא רואה את הדברים בחוש ישר, ומוצא בקרבו בהבנה פנימית את הסקירה הנאמנה בשלשלת הדורות והשפעותיהם הרוחניות. ע"כ לא יעלה על דעתו כלל לאחר את המוקדם, אע"פ שלא הי'[34] נוגע לענינו כחוט השערה. והלב אשר נתרוקן מכל קודש מבקש תואנות, וחושב במהומת זדונו, אולי יקל לו לבא למטרת ההריסה ע"י הפיכת סדרי המעשים והדורות. ואם נעזוב את הלב בריקניותו ולא נחייהו במאור הפנימי, הנובע מקדושת טל של תורה, המחיה את הנשמה בעדן אהבת שם ד' ואהבת עמו ונחלתו, ע"י התגבורת הרוחנית של שביעה גדולה מכל הצדדים הרוחניים שבתורה. כשהם דוקא מחוברים לכל התלמוד המעשי הרחב והעמוק, ע"פ[35] הסדרים של רבותינו הראשונים והיותר מובחרים של גדולי האחרונים, כדברי כ"ג, אם הריקניות תשאר במעמדה, אז אם גם עשרת מונים נחסם לפני הרשעה את הדרך של הפרצות התאריכיות, תמצא לה חבלי שוא אחרים במה להמשך אל כל דחי. ע"כ יחד עם הדרך הסלולה, אשר הישיר כתר"ה בחקר ההיסתוריה, ע"פ סדר הלימוד הישר בגופי תורה, של תורה שבכתב ושבע"פ[36], במשנה ובתלמודים וכל אבזרייהו, מוכרחים אנו לצרף את כל הצדדים הרוחניים אשר

אמרתי, לדעתם, להבינם ולהרגישם, ולהוציא על פיהם לקח ותלמוד להחיות לב דור אחרון. וחלילה חולין הוא לנו לדמות בית נכון ונשא, המיוסד על פי רוח קדוש וטהור זה, לבתי הסימינארים המערביים, שאפילו הטובים שבהם עשו את מלאכתם לחכמות חיצוניות ולנימוסי הטרקליניות המערבית עיקר, ותורתם ויראתם טפלה. ולא המיסדים כולם אשמים בדבר, כי הלא היו מהם ג"כ צדיקים וגדולים בתורה לפי הערך אלא שכבר נשחתה היהדות האשכנזית והמערבית בכלל, בתחילה, ע"י המאשרים המתעים שקדמו בדור שלפני פנינו, עד שלא מצאו להם גם ישרי-הלב ידים וחומר נכון על מה לבנות את היסודות היותר עקריים, לקומם את התורה ואת היהדות בכלל על יסודות נאמנים. והננו זוכרים אותם לטובה על החלק אשר הצילו מכליון חרוץ, אע"פ שרחקה מאד עבודתם מהמגמה של החזרת עטרה ליושנה, כדרך שעשו אנשי כנה"ג[37], שברכו את שם ד' הגדול, מ"מ[38] עשו מה שהי'[39] ביכלתם לעשות. ואנחנו, אמנם אם לא נאחר את המועד, אם נחיש את מעשנו פה באה"ק[40], כעת בעוד יש לנו ת"ל[41] חומר הגון וטוב, יהדות בריאה ורעננה, אלפים ורבבות שלמי אמוני ישראל, אוהבי תורה ומסורים לברית ד' לעמו ונחלתו בכל לב ונפש, נעשה ונצליח. אנחנו לא נהי'[42] כעת צריכים לקשט את ת"ח העומדים בראש היהדות דוקא בכל קישוטי הבל של נוסח אשכנז, אשר ממילא מוכרח הוא ע"פ רוב שיתרוקן מתורה ומיראה, כ"א להעמיד לנו ת"ח מובהקים, שעיקר יתרונם הוא גדולת תורתם ויראתם, אלא שעם זה יהיו אנשים מן הישוב, אנשים חיים ומלאים עז וחיל, בעלי שפה ודבור, בעלי תרבות ודרך ארץ, לא באופן מגוהץ ומבורק של דקדוקי עניות תורה, כ"א באורח תפארת הראויה לת"ח[43], שהיתה מעולם נחלה לישראל, טרם כסה החושך ארץ אחרי הגזירות האחרונות האיומות והבלבולים הרוחניים העצומים, של שנות ת"ח ות"ט ותקופת הש"צ שר"י וכל הנגעים אשר נמשכו אחריהם.

העיקר בהישיבה צריך שיהי' הרוח השלם והמלא, רוח הקדושה והעז. לפעמים נמצא כמה מקצעות, שא"א[44] ללמד אותם בעצם היכל הישיבה, מפני שאינם שוים לכל נפש, ויוכלו להמשיך ולחקות את הראויים אותם שאינם ראויים לכך. זה מסור כמובן למנהיג ראשי, הנותן לבו לעדרים, אבל שכל המגמה תהי'[45] להעמיד לישראל על בסיס היהדות הנאמנה אנשים שלמים בכל מלא אור התורה והחיים, דבר זה מוכרח.

והלימוד הרוחני של התורה, בתור חלק רשום הנדרש כראוי, אף אם לא הי' נהוג בדורות הראשונים, שלא היתה המחלה הרוחנית גדולה כ"כ[46], גם אז היינו חייבים לחדש אותו ולקבעו, אבל באמת קבוע וקבוע הי' מראש מקדם. וכי יוכל לעלות על דעתנו, שכל ההגדות כולן והמדרשים, שבהם גנוזים אוצרות חיים של גנזי תורה, חכמות רוחניות ונשגבות, אלא שנתעלמו במעטפות מפני כמה מטרות, אשר כבר בארו אותן הראשונים האפשר הוא שלא היו למדים אותם עם הראויים להם בכל הודם וזהרם הפנימי. ובדורות האחרונים למדו כמה מגדולי ישראל באורח קביעות את התלמוד הרוחני, אם בדרכים של חכמי הקבלה, או בדרך המחקר והמוסר, אבל למדים היו בדרך הרחבה הראוי לעשות פירות ופרי פירות, אלא שאז עוד לא הי' המצב מחייב להרחיב כ"כ את הדברים, כמו שלא הי' המצב

מחייב כ"כ להסיר את המעקשים מדרך התולדה וסדרי דברי הימים, מפני שלא היו הדברים כ"כ מסוכסכים, טרם באו פריצים ויחללום.

אין אני אומר, שכל בני הישיבה יהיו מלומדים גדולים בכל המקצעות. זהו דבר למעלה מן היכולת. יחידי סגולה יכולים להולד בכשרונות כאלה, שיוכלו להיות סופגים את כל הצדדים, אבל הרוב יתפרדו כ"א למקצע שלו, ואין אדם לומד כ"א ממקום שלבו חפץ. אבל בכללות הישיבה חייבת היא לתן לאומה כל מה שחסר לה, וכיון שבין כל הדברים המושכים את הלב בזמננו, והפועלים הרבה על החיים, היא הספרות והשירה מוכרחים אנחנו לראות שגם בזה המקצע יהי' לנו משלנו, ולא תהי' עוד ברית כרותה שכל בעל כשרון ספרותי, וכל משורר מפורסם, מוכרח הוא להיות כופר ופושע-ישראל למפרע. את מגדל-תרמית זה אנו חייבים להרוס, ולהראות לכל באי עולם את ההוד השירי והנועם הספרותי, אשר יפרחו בהיותם משוקים ממקור חיי האומה הטבעיים והנאמנים, מקור מים חיים ד'.

ובמה שנוגע לרבנים במושבות, אע"פ שא"א הדבר שתעגנה המושבות, עד אשר יוכלו לצאת מהצעירים שבחניכי הישיבה ראויים להוראה ולרבנות הישוב החדש, מ"מ אפשר לתקן הדבר ע"י מה שניקח מבחירי תלמידי הישיבות מירושלים, מצפת ומטבריא, אחדים ת"ח הגונים, וע"י[47] שימוש של שנה ושנתים יהיו כבר מורגלים בההנהגה, הדרושה לרבנות המושבות, ובתהלוכות החיים המתקבלות בהן. ואם ימצא לנו ע"ז די יכולת נוכל לבוא במשך זמן קצר אל המטרה, להושיב רבנים הגונים, שיהיו לחן ולתפארת במושבות, ושדבריהם ונימוסיהם יהיו מתקבלים יפה, ויוכלו לפעול הרבה להרמת קרן היהדות, ויהיו סוללי דרך לחניכי הישיבה הגמורים, אשר יצאו חמושים בכל אותם דרכי הזיין, שבני הדור החדש הבאים לכבוש את א"י[48] מתגדרים בהם, באופן יותר שלם ומשוכלל בעה"י.

כללו של דבר, אין אני מוצא בין השקפותינו מחיצה גדולה. ובדבר אשר יהלמני צדיק חסד, [על פי תהלים קמא, ה] להיות שומע לעצה, הנני מודיע בזה לכ"ג, שהנני רחוק מאד מהעמיד על דעתי שום דבר בחפזון, וכל מה שהנני מכריע, ביחוד בעניני הכלל שהם עומדים ברומו של עולם, איננו בא כ"א ע"י עיון גדול בכל הצדדים וצדי צדדים, ובכונה מיושרת לשם שמים, בלא שום פני' חלילה, ואחר כל אלה הנני מוכן להרכין ראשי לפני כל ראשי עם ד' העסוקים גם הם בכל לב ונפש בשאלות הנוגעות להקים תורת ד' ובריתו בישראל, כדי לכונן יסודות אשר יבנה עליהם היכל ישועת ד' לעמו על ארץ חמדתו.

הנני חוזר עוד הפעם את דברי, שראשית מעשנו לתיקון אה"ק[49] בזמנינו צריכה להיות מתחלה דוקא מישיבה חדשה, גדולה ומרכזית לישוב החדש. והבוחר בתורת חיים, יראנו בתחיית תורתו ועם קדשו על אדמת הקודש, וירים קרן לעמו ויראיו באמת.

ברוך יהי' כ"ג מר שליט"א ברב טוב חסד וברכה, ויזכה להאיר עיני ישראל בספריו היקרים לאורך ימים טובים, ויתענג על טוב ד' על אדמת הקודש, בראש שבי ציון ברנה וצהלה, [על פי ישעיהו לה, י] בבא לציון גואל, [על פי ישעיהו נט, כ] מלכם לפניהם וד' בראשם, [מיכה ב, יג] כנפשו הגדולה ונפש מוקיר רוממות ערכו, מושיט לו ברכתו באה"ר מהררי ארץ חמדה,

הק' אברהם יצחק ה"ק הנ"ל

1. ב"ה - ברוך השם
2. מנ"א - מנחם אב
3. תרס"ח - השנה תרס"ח (1907/1908)
4. כקש"ת - כבוד קדושת שם תפארתו
5. מו"ה - מורנו הרב
6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. שלו' - שלום
8. וכא"ל - וכל אשר לו
9. באה"ר - באהבה רבה
10. הדר"ג - הדרת גאונו
11. שי' - שיחיה
12. כ"א - כי אם
13. ג"כ - גם כן
14. שיהי' - שיהיה
15. בעה"י - בעזרת השם יתברך
16. כ"ג - כבוד גאונו
17. א"כ - אם כן
18. יהי' - יהיה
19. וע"ז - ועל זה
20. המו"נ - המורה נבוכים
21. אע"פ - אף על פי
22. ע"כ - על כן
23. שבע"פ - שבעל פה
24. ת"ח - תלמידי חכמים
25. כתר"ה - כבוד תורתו רום הדרתו
26. ע"י - על ידי
27. ובדחז"ל - ובדברי חכמינו זכרונם לברכה
28. ע"ז - על זה
29. הלל"מ - הלכה למשה מסיני
30. ב"ד - בית דין
31. כחדר"ג - כחרם דרבנו גרשום
32. שו"ם - שפיירא, וורמייזא ומגנצא (תקנות קהילות שו"ם)
33. וכיו"ב - וכיוצא בזה
34. הי' - היה
35. ע"פ - על פי
36. ושבע"פ - ושבעל פה
37. כנה"ג - כנסת הגדולה
38. מ"מ - מכל מקום
39. שהי' - שהיה
40. באה"ק - בארץ הקודש
41. ת"ל - תודה לא-ל
42. נהי' - נהיה
43. לת"ח - לתלמידי חכמים
44. שא"א - שאי אפשר
45. תהי' - תהיה
46. כ"כ - כל כך
47. וע"י - ועל ידי

48. א"י - ארץ ישראל
49. אה"ק - ארץ הקודש

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קפא

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ד טבת תרס"ט - יפו **נמען:** הגאון המקובל ר' שלמה אלישוב (בעל 'לשם שבו ואחלמה')

הרב קוק מודה על ספרו של המקובל ורואה בו סימן ל'קץ המגולה': התיישבות הארץ מצד אחד, והתפשטות פנימיות התורה מצד שני. הרב קוק 'בלע' דפים רבים עוד לפני הכריכה. הרב קוק מבקש העתקה מכתבי היד של המקובל, ומוכן לשלם לסופר.

עיקרי הדברים

- תודה על ספר קבלה.
- הקץ המגולה: ישוב הארץ ופנימיות התורה.
- בקשת העתקות מכתבי יד.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1] עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ד טבת תרס"ט[4].

יצוה צור חסדו ובריתו שלו'[5], לנופך ספיר ויהלום, [שמות כח, יח] הרב הגאון, מאור גדול וקדוש, מוהר"ר[6] שלמה עליאשאוו [הרב שלמה אלישיב, המקובל, בעל "לשם שבו ואחלמה"] שליט"א[7].

שלו' רב באה"ר[8] וחמדת נפש רוח ונשמה מארץ עיני ד' שמה. [על פי דברים יא, יב]

נתמלא הבית אורה, בהופיע ספרו הקדוש [ספרו "לשם שבו ואחלמה"] דהדרת גאון כת"ר[9] לידי. ולא אעצר כח לגלות לפני כבוד קדושת מר ידיד נפשי את רגשי שמחתי הפנימית, מהאור כי טוב. וב"ה[10] אשר יראה לנו אורו וישעו בקץ מגולה ["אין לך קץ מגולה מזה" (סנהדרין צח)] של התישבות ארץ חמדה, כדחז"ל[11] הק'[12] מצד אחד, ושל התפשטות אור פנימיות תוה"ק[13] מצד השני, אחרון חביב.

לעת עתה בעוד ספרו הקדוש בכפי בלעתי כמה וכמה דפים, טרם נכרך, מרוב חבת הקודש, ויהי בפי כדבש למתוק. [יחזקאל ג, ג] ברוך הוא וברוך טעמו. כן יוסיף המוסיף ב"ה ממקור החיים חיים ארוכים ושנים של טובה ובריות גופא ונהורא מעליא על כתר"ק ידי"נ[14] שליט"א, להוציא אל הפועל כל אשר ברוח ד' עמו, והדברים יתעלו בעילוי אחר עילוי, בבואם אל קודש ד' וחבל נחלתו, כד' הגחת"ס[15] ז"ל[16] בת' רל"ג בחיו"ד[17]. [כדברי ה"חתם סופר", יורה דעה רלג] ואם בפשטי תורה כך, ברזין קדישין על אחת כו"כ[18]. ומה מאד תשתוקק נפשי לראות את מכמני כי"ק[19] דמר [כתבי היד הקדושים של כבודו] גאון קדשו שי'[20]. ואם הי'[21] אפשר הדבר להמציא לי ע"י[22] סופר העתקת קונטרסיו החמודים, לא הייתי חס על ההוצאה, רק כדי להקדים לי את קרני אורם להרנין לב על ארץ רבה ת"ו.

רבו עלי טרדותי ממשא עם ד' שאר ישוב, יברכם עליון. ע"כ[23] הנני זקוק ומוכרח לקצר במקום שאמר לי לבי להאריך, כדי להסתכל ביפיו של זיו כ"ק[24] כתר"ה[25] בעיני רוח, בעת אשר הדברים מכוונים להגיע מול אור פני מנורת זהב טהור, כת"ר שליט"א, אשר בנפתולי אלקים נפתלנו, [בראשית ל, ח] במעמקי לבב.

ואחתום בכל חותמי ברכות מהררי קודש, כנה"ר[26] ונפש ידי"ע[27] דושתה"ק[28] באה"ר ובריח שלו' אמת בכל לונ"ח[29],

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ט - השנה תרס"ט (1908/1909)
5. שלו' - שלום
6. מוהר"ר - מורנו הרב רבי
7. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
8. באה"ר - באהבה רבה
9. כת"ר - כבוד תורתו
10. וב"ה - וברוך השם
11. כדחז"ל - כדברי חכמינו זכרונם לברכה
12. הק' - הקטן
13. תוה"ק - תורתנו הקדושה
14. ידי"נ - ידיד נפשי
15. הגחת"ס - הגאון החתם סופר
16. ז"ל - זכרונו לברכה
17. בחיו"ד - בחלק יורה דעה
18. כו"כ - כמה וכמה
19. כי"ק - כתב ידו הקדושה
20. שי' - שיחיה
21. הי' - היה
22. ע"י - על ידי
23. ע"כ - על כן
24. כ"ק - כבוד קדושת
25. כתר"ה - כבוד תורתו רום הדרתו
26. כנה"ר - כנפשו הרמה
27. ידי"ע - ידידו עוז
28. דושתה"ק - דורש שלום תורתו הקדושה
29. לונ"ח - לנחמת ציון

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קפד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ז' שבט תרס"ט - יפו **נמען:** הרב פנחס הכהן לינטופ, אב בית דין בירז'

הרב קוק מתנצל על איחור התשובה ומתאר את עומס עבודתו כמי שחש את כל זעזועי התחייה. על תקוות הנמען לאספות רבנים: אלה חלומות. הרבנים ישנים מחולשת נשמה, ואספה תעסוק בפלפול קטן או באגדה מגומגמת. לא אספות צריך עתה, אלא לייסד ספרות 'באזמל חד', שתרפא בשפע רוח הקודש ובחכמת האמת. כך יוכשרו הלבבות, וכנסת חכמים תוכל להיוולד.

עיקרי הדברים

- עומס התחייה על הרב קוק.
- ביקורת על אספות רבנים.
- ספרות של חכמת האמת - קודם לאספות.
- בניין האומה כמטרה עליונה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ז' שבט תרס"ט[4]. [ז' בשבט תרס"ט (1909)]

שלו'[5] וברכה לכבוד ידי"נ[6] הרב הגאון המפורסם, חופש גנזי נסתרות ודולה פנינים ממעמקים, מו"ה[7] פנחס הכהן [הרב פנחס הכהן לינטופ, רבה של בירז' שבליטא; ראו גם (כרך א', אגרת קיב)] שליט"א[8], שלו' למר ולתורתו, לרוחו וגויתו ולכל אשר לו,

זמן רב עבר עלי ולא יכולתי בשום אופן לשלם חובי לידידי, להשיב לו על מכתביו היקרים, עד אשר בושתי לשלם כעת אחרי אורך זמן כזה. ובפרט כי בשום אופן לא אוכל לצאת ידי חובתי, להשיב בארוכה על כל פרט מפרטי דבריו, העשירים ברגש ובענין. וביותר, שאורך הדברים, שבין הצעת מחשבתי והלך רעיוני לבין דרכי המחשבה של כבוד ידידי, צריכים לא מכתבים ולא ספרים כ"א[9] ספרות שלמה, שאע"פ[10] שהיא מקופלת בנשמה, בנקודתה העליונה, אבל כמה עבודה וכמה סידור דרוש כדי להוציא דבר דבור על אפניו, עד שהנקודה וקוציה שכלפי מעלה וכלפי מטה תוציא לעולם הגלוי את כל חילה ואוצרותיה, אשר רק אז יבחנו הפרצופים השונים ע"י[11] הבדליהם היסודיים. ואנכי הנני עבד נמכר לרבים, לעבוד ולמשא לעם ד' המחל להכות שרשיו על אדמת נחלתו, בתקות גאולה וחיים חדשים ורעננים, שהטיפול המעשי כ"כ[12] מרובה בההעתקה החדשה ממצב למצב, המתגלה פה בנקודת החיים האמיתיים של אומתנו, עד שמונע הוא בכח תסיסתו את העבודה הרוחנית, אפילו אותה המוכרחת לו לשפעת חייו ותנועתו, ואין צריך לומר אותה הראויה לו לתפארתו והשלמת צביונו, העולה במעלות אין קץ. ואני הנני עומד בתוך, וברוך השם אשר עשה לי את הנפש הזאת, [על פי ירמיהו לח, טז: "חי ה' אשר עשה לנו את הנפש הזאת"] שרוח ונשמה חיה ומרגשת את כל התנועות והזעזועים השונים עם כל ציריהם וחבליהם בקרבה, אבל גם עם כל תוקף עז חייהם ואמונת ישעם, והדברים כולם פוגשים בי פגישה מוחשית, ואני מוכרח לטפל בהם בפועל ובמעשה ולסבול את כל המשברים של הזרמים השונים ושיא דכים. ולהקשיב

אל הקול הגלוי והנסתר שבהם. אדמה שנשמה עליונה של כבוד אהובי תוכל להרגיש גם מרחוק את עמל נפשי, וידון אותי לכף זכות גמורה על אשר כל כך עכבתי את דברי, וגם על אשר גם כעת הנני מוכרח להסתפק רק בקיצור דברים.

תקותיו של כבוד גאונו על אסיפות רבנים, [הרב לינטופ תלה תקוות בכינוס אסיפות של רבנים, והרב קוק משיב שקודם לכן יש ליצור ספרות של פנימיות התורה] הנן אצלי תמיד חלומות, שאין בהם כעת, לדאבון לבנו, אפילו קסם של יופי המעטר איזה דמיון נאה. בתרדמה עמוקה ישנים הם רועי עמנו, לא מרוע לב כ"א מחולשת נשמה, אשר לא טעמה ימים ושנים, וגם תקופות, מזון מחיה ומבריא באמת, שהוא רק המאור החי שבפנימיות אור העליון שבאור תורה. כשיתאספו לאסיפה לא ייחסו לעצמם שום קוצר דעת וחולשת רוח, ולא יאמינו לקול היחידים החמושים בזרע ד'. את שולחן האסיפה יעטרו בודאי באיזו חקירה של דבר הלכה, בענין קטן שבקטנים, מצד נושאו הפנימי, אלא שיהיה אולי גדול ורחב מצד עומק התחבולות הנדרשות לפתרונה, כמי שעושה "מכונה מאלפי אלפים ככרי זהב כדי לעשות מחט-ברזל אחת", או באיזה דבר אגדה שישבצו אותה ברעיונות של מוסר רצוץ מן החיים, של קבלה מגומגמת או של פילוסופיה ישנה, ובזה יגדל עוד היסוד החנקי בהאטמוספירה הרבנית, ומכאוב חדש יולד לציריה הגדולים של כנסת ישראל, המתהפכת בחבליה. לא כן, אחי, לא זו הדרך. לא נבקש כעת עדיין אסיפות, כ"א ספרות ניסד, באזמל חד חרב פיפיות, [על פי תהלים קמט, ו: "וחרב פיפיות בידם"] שגופו וראשו ושני חודיו הנם אותיות של שם מלא, נחתך את הבשר החי, אשר לא אבד את סגולתו הלבית להיות מתחלחל ומתפחד ומלא מורך. בתחבשת של שפע רוח קודש עליון ונחל עדנים ממקור חכמת אלהים נרפא את פצעיו, בצמחי דשא שבע טללי אורות עליונים נעצור את זוב דמו, וזרם חיים חדשים ממקור חי העולמים יחל לזרום בקרב הדם החי, אשר יולד מהמזון החי והמבריא, אשר נושיט לו משדמות חכמת האמת, אשר יעבדו ע"י מחצדי חקלא הנאמנים, גבורי חיל, אוהבי ד' ועמו, ומחונני בריותיו ועולמו.

זאת היא מטרתנו בצעדים מדודים מאד בהתחלת עריכת "הניר". ["הניר" – מאסף תורני שהחלו אז. השם על פי ירמיהו ד, ג: "נירו לכם ניר ואל תזרעו אל קוצים", ולכן ממשיך הרב קוק: "לעקור ולשרש את הקוצים"] עלינו להחל ניר, לעקור ולשרש את הקוצים, מכל הצדדים, ולהכשיר את כנסת ישראל לזריעה של אור חדש, אשר יתן לנו את תנובתו כימי עולם, וביתר שאת של נקיון וטוהר. כי לא לחנם צורפנו ומורקנו, בכור מצרף ומטהר של גלות ארוכה ויוקדת כזאת, אע"פ[13] שהרבה סבלנו בשביל ביסום העולם, לא נכחד כי גם אנחנו צריכים אנו מירוק, אשר פעל עלינו לטובה, ומפני שישבנו בחשך, הנה ד' אור לנו. [על פי מיכה ז, ח: "כי אשב בחשך ה' אור לי"] בטללי אורות, שמקורם יהיה נחל עדנים של ארץ חמדה, בית חיינו ומקום גאוננו וחביון עוזנו, נחיה את הכל, דבר לא נאבד, מפכים קטנים, עד הוד של ארץ ושמים, הכל נאגד לאגודה, הכל ישוב ויפרה. אהבת האומה, הפשוטה, הישרה והטבעית, הרעננה והבריאה, מוכרחת היא להולד להיות לכח פועל ומאיר בלב כל הראויים באמת להעטר בשם גדולי ישראל, ועל נקודה עליונה זו יבנו כל מגדלי עופל, וכל שלטי הגבורים עליה יתלו. [על פי שיר השירים ד, ד: "כמגדל דויד צוארך בנוי לתלפיות, אלף המגן תלוי עליו, כל שלטי הגבורים"] בחילה העז תזרום דוקא ממקום חייה, מארץ החיים, אשר הננו מרגישים את גאון הודה בשבתנו עליה בבטחון

תקות גאולה וישע עולמים, ההולך ונעור, ובזרועות עזה תחבק את כל העדרים הרחוקים, אשר "נתפזרו מהר לגבעה ולא שכחו את גדריה", ואת רועיהם עמם.

עורה עורה אח יקר, ומאורות נשמותינו, אשר נשאב ממקור העז והאורה, יאירו ברקים תבל, וצדיקי ארץ ישראל עם צדיקי חוץ לארץ יתאחדו, לגדולת ארץ צבי [ארץ ישראל; הכינוי על פי דניאל יא, טז] והוד חסנה, ולא יחלק עוד לבם. הסודות יגלו והרמזים יתפרשו, הדרשות יתבררו והפשט יתרומם, וכולם יחד ימלאו פני תבל תנובה, מאמצת כח ונותנת עז לאלהים.

יסיח כבוד אהובי את דעתו ממחשבתו, שרק על ספרותו, אשר עמל בה הרבה, לבדה יחיה ישראל. ספרותו נכבדה ויקרה היא לנו, אבל היא ג"כ[14] אחד מהחזיונות החשובים המתגלים ברוח האומה, שכולם יש להם בית אב בתורה. ישתדל להפיץ את מחשבותיו בכל אשר תשיג ידו בלא הגזמה יתירה, המביאה לידי רפיון ויאוש מבפנים, ולידי מנוד ראש וליצנות מבחוץ. נאחד את כל אורותינו יחד, ואור על אור יחובר, ודרכנו ילך הלך ואור.

לא לנו לריב עם הראשונים, כ"א להוסיף על אורותיהם עוד. אז ממילא יתפשטו הקמטים, והצורה הטובה והחיה הגנוזה בהם תמיד ממקור ישראל תגלה בכל הדר יפיה. ואם אנו סרים לפעמים מדרכם וממחשבותיהם, "דור דור וחכמיו, דור דור ומנהיגיו ופרנסיו", [על פי סנהדרין לח: "דור דור ודורשיו, דור דור וחכמיו, דור דור ופרנסיו"] "הכל מיד ד' השכיל". [דברי הימים א כח, יט] ותמיד נוקיר את הטוב אשר פועל בזמנו מאיזה רעיון טוב לשעתו, אשר גם לא תמיד יתקיים, ו"תורה שאדם לומד בעולם הזה הבל היא לפני תורתו של משיח". [קהלת רבה יא, ח]

לאט לאט, ולפעמים ג"כ בדילוג ובקיעה, נכשיר את הלבבות לחיים בריאים. אז ישוב החפץ לעסוק בבנין האומה ברוחו האיתן, לא בשביל להקרות רב או מפורסם, ולא בשביל לקבל שכר טוב וחלק נאה בגן עדן, ולא להנצל בזכות זה ממוקדי שאול ומלאכי חבלה. כל אלה המחשבות, אף שאמת נצחית טבועה בהן, הנן קטנות ופעוטות, לגבי המחשבה העזה המתגברת ע"י ההזנה הבריאה של לחמה של תורה, העשוי סולת שמן ודבש, שכפי גדלה כך היא פשטותה, טובת האומה ותפארת עזה, הצלתה מתוך המהפכה, והרמת קרנה בכבוד, זה הוא העדן והגן, שאין קץ לעציו, ענפיו ופריו, ואין ערוך לחמדת עינים של ירק דשאיו ופרחיו. הננו מכשירים את האמצעיים, שתוכל כנסת חכמים להולד, ואז נוכל, רק אז, לדבר ע"ד[15] אסיפה בפועל, ודי אתנו.

הנני מוכרח לקצר. ידידו עז נותן ידו עמו לעבוד ולמשא, למען עם ד' ונחלתו,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ט - השנה תרס"ט (1908/1909)
5. שלו' - שלום
6. ידי"נ - ידיד נפשי

7. מו"ה - מורנו הרב
8. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
9. כ"א - כי אם
10. שאע"פ - שאף על פי
11. ע"י - על ידי
12. כ"כ - כל כך
13. אע"פ - אף על פי
14. ג"כ - גם כן
15. ע"ד - על דבר

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת רלא

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ז' מרחשוון תר"ע - יפו

נמען: הרבנים נחום רוגוזניצקי ויחיאל מיכל טיקוצינסקי, מנהלי ישיבת עץ חיים בירושלים

הרב קוק מבקש לשפר את מצבו של המקובל ר' שמעון צבי הורוביץ, שחי בדוחק. אילו היה כוחו בנגלה כמו בקבלה, היו מכבדים אותו, אבל 'נשמתא דאורייתא' מושפלת. בירושלים יש לכבד ולתמוך במי שעוסק בחכמת האמת, 'שעיקר גאולתנו תלוי בזה'.

עיקרי הדברים

- תמיכה במקובל ר' שמעון צבי הורוביץ.
- השפלת לומדי הקבלה.
- כבוד חכמת האמת - עיקר הגאולה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ז' מ"ח[4] תר"עין.

שלו'[5] וברכה במדה טובה באהבה רבה, לכבוד ידידי האהובים, הרבנים המאוה"ג[6] כלילי תפארת מוהר"נ[7] ראגאזניצקי ומוהרי"מ[8] טיקאצינסקי [הרב נחום רוגוזניצקי והרב יחיאל מיכל טוקצ'ינסקי, מראשי ישיבת "עץ חיים" בירושלים] שליט"א[9], מנהלי ישיבת עץ-חיים בעיקו"ת[10] ת"ו, שלו' שלו' בכפילא ויתרבי חילא לעילא ולעילא [שלום שלום בכפליים, ויתרבה הכוח למעלה למעלה (ארמית)]

הנני נדחק כעת לפנים ממחיצת מנהגי. כי מוצא אני את עצמי מחוייב בדבר להעיר ולעורר את לב הדרת כת"ר[11], על דבר מצבו של האי גברא רבא ויקירא, הרב הגדול, המיוחד בעסק חכמת הקבלה בדעה ובתבונה ביראת ד' טהורה, מו"ה[12] שמעון צבי הורוויץ [הרב שמעון צבי הורוויץ, מקובל בירושלים, מחבר "קול מבשר"] שי'[13], שחי חיי צער ולחץ, וכעת נתרבתה הוצאתו ע"י[14] חתנו אשר קבל על שולחנו. והנה ידעתי נאמנה, שאם הי'[15] כחו בנגלות התורה נערך ככחו בקבלה, שהוא בה גמיר וסביר, [למד ומבין (ארמית)] פלפלן וסדרן כדבעי למיהוי, [כפי שראוי להיות (ארמית)] בידיעה רחבה כיאות לגדול מצויין, בין חשובי ת"ח[16], אז היו הכל מכירים את מעלתו, והיו משתדלים להרחיב לו ולכלכל מחסוריו בכבוד, כפי אותה המדה שמשתדלים להיותר מצויינים שבין חכמי הישיבה הק'[17]. אלא שכאשר בעוה"ר[18] כל המקודש מחבירו חרב מחבירו, [על פי סוטה מט] וכפי אותה המדה שקרן תוה"ק[19] מושפלת היא, בעת הירודה הזאת, אשר משם עתידין לעלות בעה"י[20], עוד יותר ויותר מושפלת היא קרן נשמתא דאורייתא והשרידים, אשר נתן ד' בהם רוח לבכר על כל לימוד ללמוד דעת ד' ועוזו, ע"פ[21] היסודות והדרכים הגבוהים והנאמנים שהם מורשה לנו מאבותינו, אשר סוד ד' הופיע עליהם, אלה הם היותר מושפלים, ובלתי נחשבים גם בשדרות בני תורה בעצמם. אבל עלינו לעמוד בחזקת היד נגד הנהגה כזאת, בפרט בעיר קדשנו ותפארתנו, מקום גי חזיון, [ישעיהו כב, א] אשר לנו יאתה שעם יודעי אלהיו יתרבו בתוכה,

ובעלי נטיה פנימית לחכמת האמת, ודרכי הקבלה הנאמנה, ראוי הוא שיהיו מחובבים ונתמכים בכבוד והדר, כדי שישוטטו רבים ותרבה הדעת [דניאל יב, ד] את ד' אשר היא סגולת כל חמדה.

ע"כ[22] הנני רואה, שראוי ונכון הוא שישתדלו הדרת כבוד מעלתם לתקן כפי האפשרי את מצבו של האי דרבנן [את מצבו של הרב הזה (ארמית)] המצויין מאד, בתלמוד רזי תורה. ושתים הנה המטרות בזה, לי כשאני לעצמי: להוציא מן המצר ת"ח מעולה ויקר, וכדי לכבד וליקר את העסק בסתרי תורה, שעיקר גאולתנו ופדות נפשנו תלוי בזה, כמובן בצירוף חיזוק ואימוץ כל מקצעותי' של תורה, אבל המתיחדים להכנס במעמקי לימודי ד', הנם ראויים למצא לעת כזאת את תמיכתם בהוד והדרת קודש,

אקוה שדברי המעטים יעשו את פרים, ולבות חכמים שכמותם יב"י[23] יוקירו דעת להגדיל תורה ולהאדירה לעטרה ולפארה. והי'[24] זה שלו' וברכה נאמנה, כנה"י[25] ונפש ידי"ע[26] דוש"ת[27] בכל לונ"ח[28],

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. מ"ח - מרחשון
5. שלו' - שלום
6. המאוה"ג - המאור הגדול
7. מוהר"נ - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות נ (כגון נתן / נחום / נפתלי / נחמן) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
8. ומוהרי"מ - ומורנו הרב רבי שמות שמתחילים באותיות י, מ (למשל: יעקב + משה) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
9. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
10. בעיקו"ת - בעיר קודשנו ותפארתנו
11. כת"ר - כבוד תורתו
12. מו"ה - מורנו הרב
13. שי' - שיחיה
14. ע"י - על ידי
15. הי' - היה
16. ת"ח - תלמידי חכמים
17. הק' - הקטן
18. בעוה"ר - בעוונותינו הרבים
19. תוה"ק - תורתנו הקדושה
20. בעה"י - בעזרת השם יתברך
21. ע"פ - על פי
22. ע"כ - על כן
23. יב"י - ירבו בישראל
24. והי' - והיה
25. כנה"י - כנפשו היקרה
26. ידי"ע - ידידו עוז
27. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
28. לונ"ח - לנחמת ציון

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת שמז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: שבט תרע"א - יפו **נמען:** ד"ר בנימין מנשה לוין

הרב קוק מודה על המהדורה של איגרת רב שרירא גאון. לוין ביקש שיפרש את מאמרו, אבל קשה לו לפרש 'רזי עולם'. הרב קוק סמך על 'עת לעשות לה'' כדי לדרוש בפומבי במעשה בראשית, לטובת מעמיקים בעלי נטייה מיסטית, אבל לא בצורה עממית לגמרי. הרב קוק רושם שתי הערות על הכרח וחופש, ועל פרשת בראשית והשאלה המוסרית. 'ואידך פירושא - זיל גמור'.

עיקרי הדברים

- תודה על איגרת רב שרירא.
- דרישה פומבית במעשה בראשית - גבולות.
- הכרח וחופש.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], שבט תרע"א[4].

מחמד לבבי ונפשי, הרב הגדול בתורה וחכמה, אוצר יראת ד', מוהר"ר[5] בנימין מנשה שליט"א[6] ד"ר[7] לעווין, [בנימין מנשה לוין, חוקר תקופת הגאונים] שלו'[8] שלו' לך ולכא"ל[9] באה"ר[10].

אחרתי, יקירי, מהשיב לך תודתי על השמחה אשר שמחתני במעשי אצבעותיך בעמלה של תורה באגרת רש"ג[11]. ["אגרת רב שרירא גאון", שלוין עסק בהוצאתה המדעית] חזק ואמץ והאיר אור תורה ודעת להגדיל ולהאדיר תעודה בישראל.

וע"ד[12] המאמר, חביבי, תבקשני לפרש רזי עולם, וכמה קשה עלי ההסכם לדבר אפילו אותם ראשי הפרקים שהרשיתי לעצמי לרשמם, ואיך ארחיב עוד את הדברים. אני סומך עצמי על "עת לעשות לד'" [על פי תהלים קיט, קכו] לדרוש בפומבי במעשה-בראשית. [אף ש"אין דורשין במעשה בראשית בשנים" (חגיגה יא)] ע"פ[13] מה שקלט רוחי מרוח ד' אשר על יראיו הבאים בסודו, ולהלביש הענינים בצורה ספרותית כמה דאפשר, כדי שהמעמיקים המיוחדים, שנטייתם המיסתית חזקה היא, והם גם הם נמעדו מאורח חיים אשר באור עולם האצור באור תורת ד', יבאו ויראו כמה גבהו ארחות המחשבה הישראלית בחוג החבוי הזה. אבל לתן אלה הרעיונות בצורה לגמרי "פפולרית", לעשותם מוכשרים לטפולו של כל שוגה המתימר לחכם לב, - עד כדי הרשאה כזאת לא באתי עדיין. ואתה יקירי ודאי כעת שהנך עסוק במסכתא אחריתי, אין פלא שהדברים מעורפלים קצת לפניך, זוכר אני כמה התאמצות הייתי צריך להסביר לעצמי אלה הדברים בבירורם, - ומ"מ[14] בטוח אני, כשתוכל לקחת מועד מיוחד כראוי יוצץ לך האור, עם כל העלמהו, בע"ה[15]. וכבר קצה נפש רבים בלחם הקלוקל של הספרות, שאינה נותנת מקום לעמל המחשבה. ומ"מ מלאתי קצת חפצך היקר לי ורשמתי שתי הערות, לבאר בקצת ביאור ע"ד[16] ההכרח והחופש וע"ד ההארה של פרשת בראשית ויחש השאלה המוסרית להופעת ההויה הכללית ע"פ יסוד שאיפת קרבת א' המקיפה.

ועם כל זה הדברים צריכים פירוש, נאמן הוא הפתגם שחתמתי בו: "ואידך פירושא, זיל גמור!" ["ואידך פירושה הוא, זיל גמור" (שבת לא)].

תסלח, יקירי מחמדי, על קיצורי ומיעוט דברי, שאינו כפי חק אהבתי העזה לנפשך הטהורה. מה אעשה, מוטרד אני מצדי צדדים. והשי"ת[17] אשר לו נתכנו עלילות יעמידנו בקרן אורה, ויזכנו להאיר אור תוה"ק[18] על עמו ונחלתו ולראות בישועתו בב"א[19].

ידי"ע[20] דוש"ת[21] באה"ר,

הק' אברהם יצחק ה"ק

באה"ר אדי"ש[22] כבוד מחו' המל"ח המרומם שליט"א, ואושיט לו ברכתי ברכת מז"ט[23] באה"ר[24]. אשרי חלקו, שזכה להדבק בת"ח[25] יקר הערך, העומד להיות לאור מאיר בעם ד', בעה"י[26]. ידי"ע דוש"ת הנ"ל[27]

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"א - השנה תרע"א (1910/1911)
5. מוהר"ר - מורנו הרב רבי
6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. ד"ר - דוקטור
8. שלו' - שלום
9. ולכא"ל - ולכל אשר לו
10. באה"ר - באהבה רבה
11. רש"ג - רב שרירא גאון
12. וע"ד - ועל דבר
13. ע"פ - על פי
14. ומ"מ - ומכל מקום
15. בע"ה - בעזרת השם
16. ע"ד - על דבר
17. והשי"ת - והשם יתברך
18. תוה"ק - תורתנו הקדושה
19. בב"א - במהרה בימינו אמן
20. ידי"ע - ידידו עוז
21. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
22. אדי"ש - אחרי דרישת שלום
23. מז"ט - מזל טוב
24. באה"ר - באהבה רבה
25. בת"ח - בתלמידי חכמים
26. בעה"י - בעזרת השם יתברך
27. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת שעח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ר"ח אלול תרע"א **נמען:** הרב יעקב משה חרל"פ

על 'אגרת התשובה' (אורות התשובה): הרב קוק משתוקק לסדר אותה, אבל קשה לו להחליט עד כמה להנמיך את רזי העולם. יסוד הדברים: הביטחון בתשובה, השלווה והשמחה העזה, שאינן מפרות את היראה אלא מגבירות את הזהירות והזריזות. הנשמה מרגישה איך הזדונות והשגגות מתהפכים לזכויות, והכול פותח בשירה. אי אפשר לחדש בעניין התשובה בזמן הזה בלי להביט על 'הקץ המגולה' ועל אור הישועה. בסוף יש הערות על טעמי המצוות: 'במצותיו ולא בשכר מצותיו'.

עיקרי הדברים

- 'אגרת התשובה' וקשיי עריכתה.
- התשובה - ביטחון ושמחה שאינם מפרים יראה.
- זדונות שנהפכים לזכויות.
- התשובה והקץ המגולה.
- שמחת המצוות.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], ראש חדש אלול תרע"א[2].

כתיבה וחתימה טובה, לכבוד ידידי, שוכן משכן לבבי, [השוכן בלבו] הרב המאוה"ג[3].

אוצר נחמד, דשן ושמן, [מלא ועשיר (על פי תהלים צב, טו)] מוהריי"מ[4] חרל"פ[5] שליט"א[6], אבד"ק[7] "שערי חסד" בעיקו"ת[8] ירושת"ו[9], וכל אשר לו, ירומם אף ינשא, כטיבו סגי, [כטובו הרב (ארמית)] באור ד', בקודש עליון, בצהלת רוח, וחדות עולמים, ורב שלו'[10], עדי עד,

שמחתני ידי"נ[11] בדבריך היקרים, שבאגרתו החמודה, ומאד חשקה נפשי להשתעשע עמו באריכות-דברים בדברי חמד שעשועים, משעשועי עליון, שהנשמה נהנית מהם, ומוסיפה אור ועצמה בהגיונם. אבל עודני מוקף מניעות, מלמלא את כל חשק לבי, ואנקוט בידאי כל-דהו, [ואאחז בידי מעט (ארמית)] עד אשר ירחיב ד' לנו, ובאור חסדו נוכל ללכת במרחב, בחקרי לב גדולים מאירי עין ומשיבי נפש, ויספו ענוים בד' שמחה. [ישעיהו כט, יט]

ע"ד[12] אגרת התשובה, [על דבר החיבור על התשובה שתכנן לכתוב, ושיצא לאור לימים בשם "אורות התשובה"] גדולה מאד היא תשוקתי לזכות להכינה ולסדרה כראוי, אבל לפי ערך גדולת הענין כן רבו המניעות. ביחוד קשתה עלי מאד ההסברה והכיוון אל השערה, עד כמה להנמיך רזי עולם והיכן הוא הגבול של "למכסה עתיק". [ישעיהו כג, יח. בגמרא (פסחים קיט): מי שמכסה את סתרי התורה, או מי שמגלה את טעמי התורה] אל ד' ויאר לנו בדרכו דרך הקודש. ביסוד הכל צריכה לבא ההסברה הכללית של בטחון התשובה, ועוצם השלוה, ושמחת-עז, שצריכה להיות מתלבשת הנפש של כל איש אשר אור התשובה מאיר בנשמתו, ולכוין עם זה לבאר איך שמחת-אמת זאת ונועם זיו קודש זה איננו מפר יראה, [אינו מבטל את יראת השמים] חלילה, ואיננו מגרע כחוט

השערה מכל ההתעוררות הנפשית, הנקנית בנפש מכל מיני ציורים של יראה תתאה, [יראה תחתונה, יראת העונש] אדרבא עוד הוא מרבה את הכח התמציתי של הזהירות והזריזות הנשמתית. ועם זאת, הגדולה העליונה של בהיקות חסד אור קדמון [הבהקת החסד של האור הקדום] ממלאת את כל חדרי הנשמה בטחה עצומה, [ביטחון עצום] עד שבגבורה נאמנה ובכל מלא-הנשמה יוצאת שירת-קודש מקורית, האומרת בהדר וחיים מלאים: "הסולח לכל עוניכי, הרופא לכל תחלואיכי, הגואל משחת חייכי, המעטרכי חסד ורחמים, המשביע בטוב עדיך, - תתחדש כנשר נעוריכי", [תהלים קג, ג-ה] והבטחון הולך ומתגבר, והשמחה והצהלה וזיו-עדנים הולך ומתרבה, עד שהנשמה מתחילה להרגיש בהרגשה זכה פנימית ועדינה, איך כל הזדונות, לכל מדרגותיהם, וק"ו[13] השגגות לכל מיניהן, מתהפכים לזכיות גמורות, ורכוש גדול ועושר רב מתגלה מתוך אוצרות חושך, "ונפשי תגל בד' תשיש בישועתו, וכל עצמותי תאמרנה: [תהלים לה, ט-י]

ד', מי כמוך מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגוזלו". הדעה מתעלה עד לרומי עז, של עולם עליון, עולם שרשי ההויות בצורתם האצילית, בנעמם העליון, ומהלך הסיבוב של כל דבר חטא ועון מתחיל, ע"י[14] התעלות הרצון לטוב ולקודש ד', ללכת באורח חיים, המסבב ברכה ושמחת עולמים, בכל היצור כולו, "תחת כל השמים ישרהו ואורו על כל כנפות הארץ", [איוב לז, ג] והכל פותח שירה, שירת אדם הראשון, בכחה של תשובה, [חז"ל דרשו שאדם הראשון אמר "מזמור שיר ליום השבת" כשלמד את כוחה של תשובה (בראשית רבה כב)] מזמור שיר ליום השבת:

"כי שמחתני ד' בפעלך במעשי ידיך ארנן". [תהלים צב, ה] וכל אלה הדברים לפרטיהם, עד כדי להביאם עד מקום המעשה, ולהתאימם לכל המדרגות כולן, להעלות כל בחינה של נפילה של כל אחד מישראל, עם חביב, עם קדוש, מכל מקום שהוא, מכל עמק עמקים, של תחתיות ארץ, בין במעשה בין בדעת, עד הקצה האחרון - לאור החיים, ודוקא להובילם בשמחות וגיל, בלא שום דרך עוצב וברוח עז וגבורת רעם, במסילות-קודש סלולות ומסוקלות, [מנוקות מאבנים] בכח התגלות ניצוצי אורות של יום גאולה, המתגלה לנו בכל עת, בארץ החיים, ע"י קץ המגולה של הרי ישראל הנעבדים ונזרעים, ["אין לך קץ מגולה מזה" – הרי ישראל שמוציאים פרי (סנהדרין צח, על פי יחזקאל לו, ח)] הנושאים פרי וענף לעם ד' אשר דרשוהו, - לברר כל אלה באופן מספיק צריך זמן הגון ופנוי, כדי לסלק את כל יתדות הדרכים [המכשולים שבדרך] ולהוציא את האור הגנוז בכל המחשכים הפרטיים, שעדיין איני מוצא לעת-עתה את היכולת לזה. ואם יבא אדם לחדש דברים עליונים בעסקי התשובה בזמן הזה, ואל דברת קץ המגולה [ואל ענייני הקץ המגולה] ואור הישועה הזרוחה לא יביט, לא יוכל לכוין שום דבר לאמתתה של תורת אמת. כי כל זמן מאיר בתכונתו, ועצת ד' אשר יעץ, להחל אור גאולה, מעולפת במטמוני מסתרים, [עטופה במקומות נסתרים] כמו שאנו רואים בעינינו, ומוקפת בהמון נגעים של עניי הדעת [חסרי ידיעה] סובלי חלאים רוחנים, - ודאי לא יועילו כל חשבונות, העולים בלב אדם שמחשבותיו הבל, נגד עצת ד' העליונה אשר דבר טוב על ישראל, לכונן אור גאולה ודרך חיים לשאר עמו, [לשארית עמו] העתידים להיות כולם שבי פשע, [ישעיהו נט, כ] וכל חולשת נפש, פחדנות, רפיון-רוח ומוגת-לבב, [ופחד הלב] כליל [לגמרי] יחלוף, ורוח מעודד, ממלא חיי ישע וענג ד' בגודל לבב ורוחב דעה והגיון עז, יקח את מקומו בכל הלבבות הנגשים אל ד' בהר הקודש, להצמיח פדות,

בהכשרת החיים, לאומץ אלהי המבשר צבא רב של יצירת נפשות מוכנות לעבודת גאולה וישועת אמת, ההולכות מחיל אל חיל [תהלים פד, ח] בגבורות ישע ימין עליון,

המחשבה ע"ד ההבדל שיש בין כח לפועל, והיחש לזה עם הנבואה בתור הודעת העתיד, שהעיר על זה כת"ר[15] ידיד נפשי שי'[16], נכבדה היא מאד. ויש לציין. שכבר נתברר למדי במושגי העיון העליון, שכל תוכן של זמן, אפילו המושג של עבר ועתיד בכלל, הוא רק אחד מדרכי התבונה האנושית, וכלפי גבוה [כלפי ה'] אין כ"ז[17] שייך, ע"כ[18] אין מציאות לשום דבר של כח, החסר פועל, מצד המציאות המוחלטת העליונה. שהרי כל מה שבכח יוצא הוא אל הפועל בהמשך-הזמן. והמשך-הזמן אין שייך כלפי מעלה; ממילא אנו יכולים לומר: מה שיהיה הוא כבר הוה. ומי שמקרב את חפצו ומעמקי חייו אל מרום הדבקות האלהית העליונה, העומדת ברום עולם למעלה מסדר זמנים, לפי אותה המדה של עילוייו נעשים ההבדלים שבין כח לפועל, וממילא בין עתיד להוה, קלושים [חלשים, דקים] עד שאינם חוצצים כלל ו"סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם". [תהלים כה, יד] ואל תהיה קלה בעינינו כל תנועה שכלית כלפי עילוי זה, שאפשר לכל הוגה-דעות הולך-מישרים לעלות אליה, כל אחד כפי מעלתו, רק שלא ישים את נפשו למדרס ליראות רעות, [לדריסה לפחדים רעים] היוצאות מצירופי אלהים דקטנות [ממושגים מתורת הקבלה: הצמצום של "קטנות", שמוליד פחד] רק יגבה לבו בד'.

וע"ד[19] התשוקה והשמחה והמניעה בהשגה באלהות, צריך להסביר כך: כל זמן שנדמה לנו, שאנו עומדים במצב מהותי מיוחד, נפרד מהענין האלהי, אין האלהות מושגת לנו, ומתוך כך אנו משתוקקים להשגתה השלמה, המעוררת בנו תשוקה של דבקות פנימית, המתגלה בשכל, ברגש, ובמעשה, בדבור ובתנועה. ובדמיון. ומתוך התשוקה התמידית אנו מוסיפים תמיד הכנה לעליה העליונה, שהננו באמת חיים באלהים חיים, וכל פרט של מחשבה, המברר לנו את מניעת ההשגה האלהית שבמצבנו, מוכיח לנו את העורון שלנו, והננו הולכים ומתפקחים, והאור ההולך ומתגלה זהו יסוד הפועל את השמחה, "אור צדיקים ישמח", [משלי יג, ט] ושורש השמחה הזאת בא ממקור התענוג העליון, הגבוה מכל תכונות השמות, כאמור "אז תתענג על ד'" - "על ד' ודאי", [ישעיהו נח, יד] ולא תפיס בשום מחשבה כ"א[20] ברעותא דליבא, [ואין המחשבה תופסת אותו, אלא רצון הלב (ארמית, על פי פתח אליהו בתיקוני הזוהר)] "מה יקר חסדך אלהים". [תהלים לו, ח]

הבנת הבירורים, [מושג מתורת הקבלה: בירור הניצוצות הקדושים מתוך הרע] כבר דברנו מזה, לצייר שטף החיים, המלא כל מאור חי העולמים, ההולך וזורם למעולה שבמגמות, שכל המטרות האידיאליות, העולות על לב כל חכם-לב וכל הוגה רמות, כאין נגדה. [כאין לעומתה] ומתוך אור אמונת-דעת זו, מתמלא הלב חפץ להיגלות את כל כח חיים ויש למעלה למעלה, ומתחילה ההכרה הפרטית להתגלות בכל פרט מכל פרטי הפעולות והתנועות, שכולם הם עליות של חיים מהחשובים שבהם הם עניני האכילה, שמי שהוא טוב-עין [נדיב, מי שמבקש את טובת האחר] באמת וחפץ בטוב-הכל יכול לאכול בקדושה, ועין טובה זו מוסיפה נעימות בהסתכלותה, וכמה שיש בחלק הרשע שבאדם ממדת רעת-עין ככה משתפל כח-החיים הכנוס במאכל, ונעשה מוכן לסבב את החלק של הרשעה המוכרחת לסדר העולם, כל זמן שהוא צריך לעשות באפלה. זהו סוד מים אחרונים, נגד מלח סדומית, המסמא את העינים, [הנטילה בסוף הסעודה נתקנה בגלל מלח סדומית,

שמסמא את העיניים (חולין קה)] שע"פ[21] הסוד "הנה זה חלק אדם רשע מאל", [איוב כ, כט; מקובלים דרשו פסוק זה על מים אחרונים] וטוב-עין מתקדש בזה עד אשר גם אויביו ישלימו אתו, וכל כחות נפשו וגופו כולם עומדים על משמרתם כראוי, הרם והעליון שבהם והשפל והתחתון שבהם, ו"נחש עפר לחמו": [ישעיהו סה, כה] וסמיך ליה: לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי" "כי מלאה הארץ דעה את ד' כמים לים מכסים". [ישעיהו יא, ט]

בהבדל שבין רוחניות וגשמיות, צריך להעיר, שכל עיקר הבדל זה הוא רק בערך להשגתנו השכלית והחושית, ובעצמיות - וק"ו ביחש להדעה העליונה אין מקום לשום הבדל בזה. וכשאנו רוצים להסביר לנו את הענינים אנו אומרים, שברוחניות אנו מכירים חלק יותר גלוי של הופעה, ובגשמיות - חלק יותר סתור ומחובא, ובמקור האלהי הכל הוא במציאות מלא. מקטן ועד גדול, ומתגלה המציאות לפי הכנת המקבלים. אבל כל מה שמתגלה הוא יש ממש, אלא שמתגלה ניצוץ קטן מן הכל, וע"כ[22] אנו משיגים בו התכונה החסרה, שאנו רגילים לבטאה בשם "גשמיות", מה שאין זה לפי האמת, ומ"מ[23] היא האמת המושלכת לארץ, העולה וצומחת, "אמת מארץ תצמח". [תהלים פה, יב]

בני עליה, [יחידי סגולה, אנשים רמי מעלה] יש להם סדר מוכן לזמן הקטנות, [לזמנים שבהם הנפש בירידה ובצמצום] הלקוח מנובלות חכמה-של-מעלה [מן הפירות הנושרים של החכמה העליונה (על פי בראשית רבה יז)] שבגדלות. ומתוך שהם משתמשים בו, כמו שאדם משתמש בלילה לאור הלבנה או לאור הנר, עד שיגיה אור היום, לפיכך עומדים הם תמיד על עצם טהרתם "עבדי ד' העומדים בבית ד' בלילות", [תהלים קלד, א] "טעמה כי טוב סחרה לא יכבה בלילה נרה" [משלי לא, יח] החלישות, אצל אנשי-הרוח בא"י[24], באה לפי מדת התביעה של התקשרותם בכלל נשמת כנסת ישראל כולה. א"א[25] לאדם מישראל שישאב חיים מלאים בא"י שלא ע"י הצינור של האומה כולה. וגוש-עפר דארץ-העמים ואוירא דידה [גוש העפר של ארץ העמים ואווירה (על פי שבת טו)] מכניסים טומאה, של שכחה של שאיבת חיים ממקור נשמת האומה כולה, בלב כמה יקרים, ע"כ תש כחם, וכל מה שיוסיפו להרגיש בעצמם, שאור חייהם הולך ונשאב ממקור הנשמה הכללית של כנ"י[26], כן יוסיפו עז "וקוי ד' יחליפו כח". [ישעיהו מ, לא]

בענין היחש של ההשגות המופשטות, עם פרטי המעשים, המשל היותר טוב בזה הוא היחש של הגילוי הנשמתי של האדם בכללו, בדיבורו המתחלק למבטאים ולאותיות, שהם נושאים בקרבם את התכונה הרוחנית של המחשבה, אע"פ[27] שעצם המחשבה במקוריותה היא נשגבה מכל מבטא והגיון קולי, מ"מ[28] הערך של המחשבה אל הדיבור הוא ערך עצמי, ואנו רואים שהדיבור מברר לפעמים ג"כ[29] את המחשבה, ובאמת הדיבור הוא המחשבה הגופנית. וכן המעשים כולם, ביחוד מעשה המצות, הנם התגלות המחשבה, החיות האלהית בתכונה המעשית. נמצא שהתביעה היא חזקה לאין-ערך לגלות את המחשבה הגנוזה בגילוי מעשי, כשם שכח החיים יוצר את הגויה לפי תכונתו העצמית. ובעלי ההסתכלות המחשבית משוים נגד עיניהם את המהלך, שאור-החיים המחשבי העליון הולך הוא ובורא באורו העצמי את התכונה המעשית כמו שהיא, וטעמי-מצות הולכים ומשתקפים בשיקוף בהיר לפי ערכה של ההכנה למדת ההסתכלות המקפת והחודרת הזאת "ואת ישרים סודו". [משלי ג, לב] וידיעה זו מעטרת את האדם וגדולה, ומגדלת את שמחת המצות למרומי עז. כי רוח-החיים של אור חי העולמים

מתגלה בכל מצוה כמאמרה, שהולך הוא ומתגלה לפי מדת ההתקשרות של קדושת חדות ד' שבאהבת המצות.

"אשרי איש יראה ד' במצותיו חפץ מאד", - "במצותיו ולא בשכר מצותיו". [תהלים קיב, א; עבודה זרה יט]
"ונשמח בדברי תורתך ומצותיך לעולם ועד, כי הם חיינו" [מתפילת ערבית] - חיינו ממש.

יחדתי לי זמן, למען אהבת חביבי ורחימא דליבאי [ואהוב לבי (ארמית)] כת"ר שי', לרשום את ההערות כפי האפשרי. יה"ר[30] שיתענג בהן על רוב טוב, ואדון החיים והשלו'[31] ישפת עליו [ישפות, יניח עליו (על פי ישעיהו כו, יב)] ברכת שלו', וחיים טובים ונעימים ישכין בפורו ואהלו, [ישכין באוהלו (על פי איוב כט, ד)] וירחיב גבולו, בחיים של כבוד ומזוני רויחי, ובריות גופא ונהורא מעליא, [ופרנסה מרווחת, בריאות הגוף ואור עליון (ארמית, מתפילת "יקום פורקן")] וישמח ויעז במתנת חלקו, ונחלה שפרה לו, [תהלים טז, ו] ויעלה מעלה מעלה, לשם ולתהילה, בתפארת אמת וקושט [ואמת (ארמית)] סלה, כנפשו הטהורה, ונפש קשור באהבתו ודוש"ת[32] באה"ר[33] חותם בברכת השנים.

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. תרע"א - השנה תרע"א (1910/1911)
3. המאוה"ג - המאור הגדול
4. מוהרי"מ - מורנו הרב רבי שמות שמתחילים באותיות י, מ (למשל: יעקב + משה) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
5. חרל"פ - הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. אבד"ק - אב בית דין קהילת
8. בעיקו"ת - בעיר קודשנו ותפארתנו
9. ירושת"ו - ירושלים תבנה ותכונן
10. שלו' - שלום
11. ידי"נ - ידיד נפשי
12. ע"ד - על דבר
13. וק"ו - וקל וחומר
14. ע"י - על ידי
15. כת"ר - כבוד תורתו
16. שי' - שיחיה
17. כ"ז - כל זה
18. ע"כ - על כן
19. וע"ד - ועל דבר
20. כ"א - כי אם
21. שע"פ - שעל פי
22. וע"כ - ועל כן
23. ומ"מ - ומכל מקום
24. באי"י - בארץ ישראל
25. א"א - אי אפשר
26. כנ"י - כנסת ישראל
27. אע"פ - אף על פי
28. מ"מ - מכל מקום

29. ג"כ - גם כן
30. יה"ר - יהי רצון
31. והשלו' - והשלום
32. ודוש"ת - ודורש שלומו ותורתו
33. באה"ר - באהבה רבה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תיד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ו שבט תרע"ב - יפו **נמען:** הגאון ר' אברהם רבונסקי, אב בית דין דוברובנה

בעניין אגודת המקובלים 'שער השמים' בירושלים: אין בכך חידוש. חבורת 'בית אל' של הספרדים לומדת קבלה ומתפללת בכוונות הרש"ש יותר ממאה שנה, והרמ"ע מפאנו לימד את 'הפרדס' בישיבה. לפי בעל 'שערי אורה', 'מעשה בראשית ומעשה מרכבה' שנאסרו הם השימוש המעשי בשמות, ולא העיון. גם הבעל שם טוב ובעל התניא לימדו קבלה לתלמידים רבים. מעמדם של ה'נסתרות' משתנה עם התפשטות הרעיונות. ראוי לתמוך בלומדים אלה, כמו בכל לומדי התורה.

עיקרי הדברים

- לימוד קבלה בחבורה - לא חידוש.
- 'מעשה בראשית' - השימוש המעשי.
- הבעל שם טוב ובעל התניא.
- השתנות ה'נסתרות' עם הזמן.
- תמיכה בלומדי הקבלה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ו שבט תרע"ב[4].

שלו'[5] רב לכבוד ידי"נ[6] הרב הגאון המובהק סוע"ה[7] אוצר תוי"ר[8] טהורה מוהר"ר[9] אברהם ראבונסקי [רב העיירה דוברובנה] שליט"א[10], הגאבד"ק[11] דובראוונא יצ"ו[12].

אחדשה"ט[13] באה"ר[14],

מכתב קודש דמר הדר"ג[15] הגיעני בעתו, ואחרתי עד כה מפני הטרדא מהשיב מפני הכבוד, ואת הדר"ג הסליחה.

ע"ד[16] אגודת "שער השמים" [ישיבת המקובלים "שער השמים" בירושלים, שנוסדה בתרס"ו ללימוד קבלה ברבים] בעה"ק[17] ירושת"ו[18], הנה בעצם אין זה דבר חדש, כי זה יותר ממאה שנה קיימת חבורה כזאת מחכמי הספרדים, בשם "בית-אל", [ישיבת המקובלים "בית אל" בעיר העתיקה בירושלים] שנוהגין ללמוד חכמת הקבלה, ביחוד כתבי האריז"ל[19] בכינופיא, [בציבור (ארמית)] ולהתפלל ע"פ[20] סדרי-הכוונות שסדר המקובל מוהרר"ש[21] שרעבי [הכוונות בתפילה שסידר רבי שלום שרעבי, הרש"ש] ז"ל[22]. גם כבר הי'[23] לעולמים שהתירו פרושים ללמוד חכמת-הקבלה ברבים, והרמ"ע[24] מפאנו [רבי מנחם עזריה מפאנו] ז"ל מעיד על עצמו בספריו, שלמד בישיבה את ספר ה"פרדס" להרמ"ק[25] ["פרדס רימונים" לרבי משה קורדובירו] ז"ל לפני הפרק שהגיעו לידו כתבי האריז"ל, ונראה שאח"כ[26] קבע לימוד בהם. ועיקר הדבר נראה שסמכו ע"ד בעל "שערי אורה" [רבי יוסף ג'יקטיליה] שמבאר "מעשה-בראשית ומעשה-מרכבה" [הנושאים שנאמר עליהם "אין דורשין במעשה בראשית בשנים ולא במרכבה ביחיד" (חגיגה יא)] דוקא על שימושי השמות למעשה, שהיו נוהגים בימים הקדמונים לעסוק בהם העולים בעליית הכניסה

לפרדס, והיו משתמשים בגילוי מלאכים ונשמות בדרך חזיון הקרוב לנבואה, וע"ז[27] באו, לדעתם, כל האזהרות הנוראות.

אבל עצם דברי החכמה הם כמו לימוד דברי האגדה ומוסר בבינה יותר עמוקה מהדרך הפשוט לכל, ואין זה בכלל מע"ב ומע"מ[28] כלל לענין האיסור. ודיוקו של בעל "שערי אורה" הוא נכון: מדנקיט תמיד בלשון "מעשה", "מע"ב ומע"מ" ש"מ דבדרך השימוש המעשי מיירי, וכה"ג[29] דעסקי בספר יצירה וברו גברא או עג"ת[30]. [וברא אדם (סנהדרין סה) או עגלא תילתא, עגל משובח שבראו חכמים בספר יצירה (סנהדרין סז)] ומ"מ[31] גם מוסר-השכל ואורח-לימוד כזה, בפרט כונת התפלה על פיהם, צריך הוא ג"כ[32] הכנה ראויה עכ"פ[33] במדות טובות ויראת-שמים טהורה וקבועה.

אבל לא נפלאת ולא רחוקה, ללמוד ביחד ע"פ הכתוב בספרים הנאמנים, בצירוף הידיעות הקדומות שקלטו כבר המתעסקים בזה איזו שנים בחשק אהבת קדושה ויראת ד. ותמיהני מש"כ[34] כתר"ה[35], שהבעש"ט[36] [רבי ישראל בעל שם טוב, מייסד החסידות] לא גילה עניני הקבלה להמון העם, - והדבר מפורסם שהוא ז"ל הי' אומר, שלימוד הקבלה ע"פ הספרים אין זה בכלל נסתר כלל, ואם אולי לא הי' חפץ לדבר בזה בפני ההמון הפשוט, אבל לפני קיבוץ של ת"ח[37] הלא גילה הרבה מאד ומפורסם הדבר שהיו לו עשיריות תלמידים שלמדו אצלו, ובודאי לא הי' מעכב מללמדם דרכי-הקבלה לפי שיטתו גם בהיותם מקובצים, ולא חש משום הא ד"אין דורשין", משום דגם הוא ז"ל כשיטת בעל ש"א הנ"ל[38] ס"ל[39], דאין זה הלימוד שבדרך הבנה שכלית בכלל מע"ב ומע"מ. ותמיהני ביותר ממש"כ[40] כת"ר[41], שגם הגאון בעל ה"תניא" [רבי שניאור זלמן מלאדי, מייסד חסידות חב"ד] ז"ל לא פרסם את הענינים הנסתרים לפני המון עם, אלא למי שנחשב בעיניו: וכי אלה יחידי-הסגולה היושבים לפני ד' בהר הקודש בירושלים אינם אנשים נחשבים שראוי להוציאם מכלל המון העם?. ואם התירו בעלי-החסידות לעסוק בהסברים ברזי עולם הללו, מה שהסברא בהם באמת מסוכנת כדי' הרמב"ן[42] ז"ל בהקדמת נמוקי-תורה [כדברי הרמב"ן בהקדמת פירושו לתורה] שלו, ק"ו[43] שאין קפידא לאותם שרוח ד' שבקרבם תשאם לעסוק בלימודים הללו ע"פ ההקדמות המקובלות, עם ידיעתם שהכל הוא בדרך חדת-חכמים, [חידות חכמים (משלי א, ו)] והדברים רמוזים למפלאות תמים-דעים, שמסוגלים להוסיף קדושה ויראת רוממות כבוד אל ב"ה להוגים בהם בלב תמים וחשק פנימי.

ובודאי שאין זה יסוד ראוי להאמר שישתנה דין המשנה בשינוי הזמנים מצד עקבתא דמשיחא, אבל זה פשוט שערך המדרגות של הענינים הנקראים בשם "נסתרות" הולך הוא ומשתנה ע"פ הפרסומים שהרעיונות הכמוסים הולכים ומתפשטים בין הלומדים הרגילים, וכשאנו רואים בדברי הגאונים, למשל בפירוש ר"נ גאון [רבנו נסים גאון] ז"ל על דברי חז"ל[44]:

אמר לו הקב"ה[45] למשה: החייתני בדבריך [ברכות לב]", חשבו אז גם הסבר פשוט בעניני הגיון באלהות, לענין נסתר, ואח"כ[46] נתפשטו כמה ידיעות גנוזות, עד שחדלו דברים כאלה מלהיות כמוסים. והרמב"ם[47] במו"נ[48] לא השביע בהקדמתו כ"א[49] למי שיפרש דבר שלא ביארו כבר חכמי ישראל, אבל מה שכבר כתוב בספר חדל להיות נסתר. ונראה שזהו טעם ההיתר שנהגו לדרוש בעריות בלא שום

הגבלה כלל, - ואולי על זה באמת ראוי להתעורר ולגדור, - וחוץ מהרמב"ם" לא הביאו הפוסקים כלל דין סת"מ[50] זו לענין אין דורשים בסתרי עריות בשלשה.

ולענין התפילה ע"פ הכוונות, אין פלא אם גאון-עולם כהחת"ס[51] ז"ל, שהיה טרוד בטרדת ישיבה ועול הציבור והעולם והשבת תשובות לקצוי ארץ, כתב על עצמו שלא יוכל להתפלל ע"פ כונת האריז"ל בתמידות. גם הגאון בעל "אוי"ת" ז"ל התנצל לפני הגאון ר'[52] ליב ז"ל בעל ספר "הפרדס" על ההכרח שלו לקצר בסידור הכונות, שמוכרח היה לזה מפני טרדת הישיבה והציבור, ומ"מ היה מכוין ע"פ סדרי האריז"ל אלא בסדר מקוצר. ומ"מ יוכל להיות, שאנשים שאינם כלל במעלת הגאונים הללו בתורה אם הם קובעים עצמם, ע"פ נטיית-לבם, להיות עיקר עסק שלהם באלה הלימודים ובדרכי התפילה והעבודה שבלב, שיוכלו להתפלל כל אחד ע"פ השגת לבבו בסדרי-הכונות, שכבר הוברר ונסדרו יפה ע"פ הגרש"ש[53] ז"ל ויתר בעלי הקבלה והעבודה האחרונים, ו"אחר כוונת הלב הן הן הדברים". גם פשוט הדבר, שראוי לתן ערך גדול לקדושת המקום ואויר הטהור של א"י[54] בכלל ושל העיר אשר בחר ד' בפרט ו"חביבה כת קטנה שבא"י[55] וכו'".

ומה שהעיר כת"ר[56] בדבר התמיכה, - כיון שכבר נהגו לדרוש תמיכה בעד כל העוסקים בתורה, ובפרט בעד היושבים באה"ק[57], למה יגרע חלקם של העוסקים במקצע קדוש זה. ואם אלה הלומדים לומדים בלאו-הכי בישיבות, הנה ידוע שאין משכורות הישיבות מספיקות גם לצרכי החיים ההכרחיים, ובאלה יחידי-הסגולה מגמת-היסוד הלא היא שיהיו קבועים בקדושה ולא יצטרכו לשוט כלל אחרי פרנסתם, ויהיו שתולים בחצרות ד' בדבקות הרעיון בקדושת האהבה והיראה, המושפעת מתוך הלימוד ברזי-קודש והעסק ברגשי-הטוהר המתגלים בתוך תפילת ישרים, וראויים הם להיות נתמכים מאחינו שבגולה.

ולא אכחד מכת"ר[58] ידי"נ שי'[59], שמזדמנים לפעמים שדברים שיש להם מגמות נכבדות מתקלקלים אח"כ[60], ע"י[61] מה שא"א[62] להשמר מהתערבות אנשים שאינם כדאים לכך וע"ז אני חושש תמיד בכל ענין היותר מקודש, אבל בכלל אי-אפשר, לדעתי, להרחיק ולהזניח את אלה הדברים ההולכים בנתיב הסלול כבר ונהוג מימי קדם בין הספרדים בירושת"ו[63] כנ"ל[64], ויש מקום לכמה דעות שונות זו מזו וע"ז נאמר: "ברוך חכם הרזים"

והנני בזה ידי"ע[65] דוש"ת[66] באה"ר קשור באהבתו הטהורה.

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ב - השנה תרע"ב (1911/1912)
5. שלו' - שלום
6. ידי"נ - ידיד נפשי
7. סוע"ה - סיני ועוקר הרים
8. תוי"ר - תורה ויראה

9. מוהר"ר - מורנו הרב רבי
10. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
11. הגאבד"ק - הגאון אב בית דין קהילת
12. יצ"ו - ישמרה צורה ויחייה
13. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
14. באה"ר - באהבה רבה
15. הדר"ג - הדרת גאונו
16. ע"ד - על דבר
17. בעה"ק - בעיר הקודש
18. ירושת"ו - ירושלים תבנה ותכונן
19. האריז"ל - האר"י זכרונו לברכה
20. ע"פ - על פי
21. מוהרר"ש - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות ש (כגון שמואל / שלמה / שמעון / שמחה / שאול) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
22. ז"ל - זכרונו לברכה
23. הי' - היה
24. והרמ"ע - והרב רבי שמות שמתחילים באותיות מ, ע (למשל: משה + עזריאל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
25. להרמ"ק - לרבי משה קורדובירו
26. שאח"כ - שאחר כך
27. וע"ז - ועל זה
28. ומע"מ - ומעשה מרכבה
29. וכה"ג - וכהאי גוונא
30. עג"ת - עגלא תילתא
31. ומ"מ - ומכל מקום
32. ג"כ - גם כן
33. עכ"פ - על כל פנים
34. מש"כ - מה שכתב
35. כתר"ה - כבוד תורתו רום הדרתו
36. שהבעש"ט - שהבעל שם טוב
37. ת"ח - תלמידי חכמים
38. הנ"ל - הנזכר לעיל
39. ס"ל - סבירא ליה
40. ממש"כ - ממה שכתב
41. כת"ר - כבוד תורתו
42. הרמב"ן - רבי משה בן נחמן
43. ק"ו - קל וחומר
44. חז"ל - חכמינו זכרונם לברכה
45. הקב"ה - הקדוש ברוך הוא
46. ואח"כ - ואחר כך
47. והרמב"ם - ורבי משה בן מימון
48. במו"נ - במורה נבוכים
49. כ"א - כי אם
50. סת"מ - ספרי תורה, תפילין ומזוזות
51. כהחת"ס - כהחתם סופר
52. ר' - רבי
53. הגרש"ש - הגאון רבי שמות שמתחילים באותיות ש, ש (למשל: שמואל + שמואל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
54. א"י - ארץ ישראל

55. שבא"י – שבארץ ישראל
56. כת"ר – כבוד תורתו
57. באה"ק – בארץ הקודש
58. מכת"ר – מכבוד תורתו
59. שי' – שיחיה
60. אח"כ – אחר כך
61. ע"י – על ידי
62. שא"א – שאי אפשר
63. בירושת"ו – בירושלים תבנה ותכונן
64. כנ"ל – כנזכר לעיל
65. ידי"ע – ידידו עוז
66. דוש"ת – דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תטז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ז' אדר תרע"ב - יפו **נמען:** הרב יעקב משה חרל"פ

הרב קוק מתפעל מהחוברת של חרל"פ (כנראה 'מי מרום'), ורואה בה 'רסיסי טל של ראשית תחייה'. אחרי כל גילוי של אור קודש מתעוררים 'רפאים' ומתנגדים, אבל יש לו להתחזק.

עיקרי הדברים

- שבח לחוברת של חרל"פ.
- התנגדות לכל גילוי אור.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ז' אדר תרע"ב[4].

לדזיו ליה כבר בתיא, שלם, כבוד ידי"נ[5] וחביב לבבי הרב המאוה"ג[6] אוצר תורה ואורה, סוע"ה[7] כליל תפארת קודש, מו"ה[8] יעקב משה חרל"פ[9] [הרב יעקב משה חרל"פ, תלמידו וידידו של הרב קוק, רבה של שכונת "שערי חסד" בירושלים] שליט"א[10]. האבד"ק[11] "שערי חסד" בעיקו"ת[12] ירושת"ו[13],

בהודות והלל לאל ד' ויאר לנו, קראתי את החוברת היקרה, [חוברת שהוציא הרב חרל"פ מדבריו] שכולה אומרת כבוד, מעשי ידי יקירי צמיד רוחי, [הדבוק לרוחי] קשור נפשי וחבוק נשמתי. הנני, חביבי, מלא שמחת-עולמים וששון-גילה, שבח ועז למחיה חיים ב"ה, המסבב בטובו, שיצאו אמרי-קודש כאלה מלובשים בגדי-חמודות. רסיסי-טל הללו ראשית תחיה הם לצמאי ישועת אמת. רק יחזק יקירי, יחזק ויאמץ, כי תיכף לכל גילוי נוגה-קודש יתגעשו ויתהוללו רפאים, [על פי ישעיהו יד, ט] מגולים ומכוסים, מתגרת יד שבט ד' המכה בם בלהבי-אש. אבל יודעים אנו, כי עז לנו באלקים סלה, ונטפי נעימות קודש. הללו יכניסו מתק וטוב טעם בנשמות מאליפות, וכנה נטעה ימין עליון תתן ציץ ופרח ותגמל פרי-תנובה, מתוק לנפש ומרפא לעצם, בעזהשי"ת[14].

רבו מאד טרדותי החיצוניות והפנימיות, ואי-אפשר לי כעת למלא את חפץ-לבב רחים-לבבי כת"ר[15] שליט"א, לבא בדברים ארוכים על הגיוני-קדשו, שבכתב ושבדפוס. נקוה שירחיב לנו אל למושעות ונתהלך ברחבה בפקודי ד' ישרים, מגוית אריות נרדה דבש [על פי שופטים יד, ח-ט] בגבורות ישע ימין עליון ב"ה, והיה סחרה ואתננה קודש לד', [ישעיהו כג, יח] לן ולחברין ולחברורין, [לנו ולחברינו ולחברי חברינו (ארמית)] ואור חדש על ציון יאיר, וזה ד' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו, [ישעיהו כה, ט] וכימי מור והדס יראו כל אפסי ארץ את ישועת אלהינו באור זרוע לצדיקים ושמחה לישרי לב, [תהלים צז, יא] כנה"י[16] ונפש ידי"ע[17] מחבקו ומנשקו ברוח נשיקה של קריבות דעת ושל גדולה וצפיית ישועה.

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש

3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ב - השנה תרע"ב (1911/1912)
5. ידי"נ - ידיד נפשי
6. המאוה"ג - המאור הגדול
7. סוע"ה - סיני ועוקר הרים
8. מו"ה - מורנו הרב
9. חרל"פ - הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
10. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
11. האבד"ק - האב בית דין קהילת
12. בעיקו"ת - בעיר קודשנו ותפארתנו
13. ירושת"ו - ירושלים תבנה ותכונן
14. בעזהשי"ת - בעזרת השם יתברך
15. כת"ר - כבוד תורתו
16. כנה"י - כנפשו היקרה
17. ידי"ע - ידידו עוז

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תיח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ח"י אדר תרע"ב - יפו **נמען:** הרב יעקב משה חרל"פ

חרל"פ סבל מפגיעות בגלל חוברתו. הרב קוק מנחמו: מי שמתרחקים מאדם טהור לב בגלל אור קודש, הצד המחשיך שבנפשם ממעט את האור, ובהתרחקם הם מאפשרים לאור להופיע. ועם זאת אין למעט באהבה ליראי ה', וגם שנאתם מעוררת אהבה. עליו לשמור על בריאותו ולא להתעצב.

עיקרי הדברים

- ניחום על הפגיעות.
- ריחוק המחשיכים מגביר את האור.
- אהבה גם לשונאים.
- שמירת הבריאות.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3] ח"י[4] אדר תרע"ב[5]. [1912]

שלו'[6] וברכת עולמים, מצור כל עולמים, לכבוד ידי"נ[7] ורחים לבבי, הרב המאוה"ג[8], כליל תפארת התורה והיראה, וכל פאר מדה יקרה, מוהרי"מ[9] חרל"פ[10] שליט"א[11], האבד"ק[12] שערי חסד [הרב יעקב משה חרל"פ, רב שכונת שערי חסד בירושלים, מתלמידיו הקרובים של הרב קוק] בעיקו"ת[13] ירושת"ו[14]

אחדשה"ט[15] דכת"ר[16] חותם לבבי באה"ר[17] התענגתי למקרא דברי-קדשו במכתבו-הגלוי, [מכתב גלוי שפרסם הרב חרל"פ, ובעקבותיו התנכרו לו אחדים בירושלים] ויחד עם זה המה לבי בראותי שנמצאו אנשים המצערים את הדרת כת"ר[18] בדברים תחת רדפו טוב מסבת אמרי קודש אשר הביע בחוברתו הדגולה אל נא ישים כת"ר חביבי ורחומי את לבבו הטהור לדברים פעוטים כמו אלה. ע"פ[19] רוב עלינו לדעת, שאלה הנסוגים אחור ביחושם לאיש טהור-לב, מצד הופעת רשמי-קודש באור-תורה, הנם אנשים כאלה שצד-המחשיך שבנפשם גורם המעטת-אור גם בנפש הקשורה להם, ובהתרחקם מעט נותנים הם מקום לאורה יותר בהירה להופיע, וצריך לברך על ריחוק זה בשמחה ליוצר אור ב"ה, אלי ד' ויאר לנו. [על פי תהלים קיח, כז: "אל ה' ויאר לנו"]

אבל חלילה לנו למעט אף בכל-שהוא את קשר-האהבה לכל יראי-ד' וחושבי שמו, באיזו מדה שהיא, וגם דילוגם ושגיאתם, ואפילו שנאתם וקנאתם, מעוררת בנו אהבה וידידות פנימית, המעוררת אותנו לדרוש שלומם וטובתם בכל לב ונפש.

אקוה שיתאמץ כת"ר במעז שם ד' [על פי משלי יח, י: "מגדל עז שם ה'"] ב"ה, וישקוד על שמירת בריאות גופו היקר, יחזקהו ד', וירחיב דעתו באורה-של-תורה, בשעשוע נעימות הגלויות ובעונג קודש חביוני עז חמדת רזי אל, [רזי התורה – תורת הסוד] בחכמה ודעת בנועם יראה ואהבה בהירה, ולא יפחד ולא יתעצב חלילה כלל וכלל, ולא ייגע יותר מכחו [הרב חרל"פ נודע בסיגופיו ובתעניותיו, שהחלישו את גופו] את כחותיו הנעלים, הרוחניים והגופניים, ויהיה חגור תמיד אומץ-לבב ורוח-עז בחדות ד' וטובו וצפיית ישועתו באמת

והכרת מתק חסדו המלא כל הארץ, [על פי תהלים לג, ה: "חסד ה' מלאה הארץ"] המוטעמת לחיך המיחלים לו [על פי תהלים לד, ט: "טעמו וראו כי טוב ה'"] באמת.

והנני בזה ידי"ע[20] קשור בידידותו מצפה צביונו ותפארתו, לשמחת ישרי לב,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. ח"י - שמונה עשרה (18)
5. תרע"ב - השנה תרע"ב (1911/1912)
6. שלו' - שלום
7. ידי"נ - ידיד נפשי
8. המאוה"ג - המאור הגדול
9. מוהרי"מ - מורנו הרב רבי שמות שמתחילים באותיות י, מ (למשל: יעקב + משה) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
10. חרל"פ - הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
11. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
12. האבד"ק - האב בית דין קהילת
13. בעיקו"ת - בעיר קודשנו ותפארתנו
14. ירושת"ו - ירושלים תבנה ותכונן
15. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
16. דכת"ר - דכבוד תורתו
17. באה"ר - באהבה רבה
18. כת"ר - כבוד תורתו
19. ע"פ - על פי
20. ידי"ע - ידידו עוז

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תלא

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ד' סיון תרע"ב - יפו **נמען:** המקובלים ר' מנחם מנדל היילפרין ור' שלמה מהרי"ל

הרב קוק מודה על 'ישער רוח הקודש' (מכתבי הארי"י) עם הגהותיהם וביאוריהם, ומברך אותם להמשיך להוציא גנזים, שימשיכו 'רוחא דמלכא משיחא'.

עיקרי הדברים

- תודה על 'ישער רוח הקודש'.
- הוצאת כתבי קבלה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ד' סיון תרע"ב[4].

מחמדי לבבי ונפשי, אישוני עיני וחביבי רוחי, הרבנים המאוה"ג[5] מארי רזין קדישין, פקיחי עינין וחגירי זיינין, [בעלי סודות קדושים, פקוחי עיניים וחגורי כלי נשק (ארמית, זוהר)] מופיעי אורות להבין ולהורות, כקש"ת[6] מו"ה[7] מנחם מענכין היילפרין ומו"ה[8] שלמה מהרי"ל[9] שליט"א[10]. אור ד' וזיו תורתו, ברכת שלומו וזיו חדותו עלי אהלם, אוהל ישרים, יפריח בכט"ס[11], ושמחת החג הקדוש, יום מתן תורתנו, בחדו סגי, [בשמחה רבה (ארמית)] באה"ר[12] כמים הפנים לפנים

אחדשה"ט[13] באה"ר וחיבה יתירה נודעת.

הנני בזה לשלם להדרת קדושת כת"ר[14] שלמי תודתי על מנחת הקודש, אשר הואילו בטובם ואהבתם הקדושה לשלח אלי הצעיר, הספה"ק[15], "ישער רוה"ק", [הספר הקדוש "שער רוח הקודש", מכתבי האר"י] מעוטר בציצי פרחי הגהותיהם וביאוריהם הנחמדים, מלאי זיו והדר. יישר חילם על כל הטוב אשר עשו לבית ישראל, ויהי נא ד' עמם לכונן מעשי ידיהם לטובה ולברכה, ויושיטו לנו עוד גנזי חמודות מוארים ומוגהים, להמשיך שפע קודש ורוח חדות אלקים חיים, רוחא דמלכא משיחא, [רוחו של המלך המשיח (ארמית)] על עם ד' ועל השרידים אשר ד' קורא, המזכירים את ד' ולא דמי להם, עד יכונן ועד ישים את ירושלים תהילה בארץ", [ישעיהו סב, ו-ז] במהרה בימינו אמן.

ברוכים אתם לשמים, אלופי היקרים, ברוכים מכל דורשי ד' ועוזו, ויהי נועם ד' עמכם לברככם באורך ימים ושנות חיים טובים וארוכים, ברוממות קרן בשם ד' אל מסתתר [ישעיהו מה, טו] אלקי ישראל, מושיע חוסיו מספרי כבודו ומודיעי עלילותיו למען שמו. והי'[16] ז"ש[17] וברכת עולמים, שמחת הרגל וכט"ס[18], כנה"ר[19] ונפש ידי"ע[20] דוש"ת[21] באה"ר,

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן

4. תרע"ב - השנה תרע"ב (1911/1912)
5. המאוה"ג - המאור הגדול
6. כקש"ת - כבוד קדושת שם תפארתו
7. מו"ה - מורנו הרב
8. ומו"ה - ומורנו הרב
9. מהריי"ל - מורנו הרב רבי שמות שמתחילים באותיות י, ל (למשל: יעקב + לוי) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
10. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
11. בכט"ס - בכל טוב סלה
12. באה"ר - באהבה רבה
13. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
14. כת"ר - כבוד תורתו
15. הספה"ק - הספרים הקדושים
16. והי' - והיה
17. ז"ש - זה שלום
18. וכט"ס - וכל טוב סלה
19. כנה"ר - כנפשו הרמה
20. ידי"ע - ידידו עוז
21. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תמז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"א מנחם אב תרע"ב - רחובות **נמען:** הסופר 'בן ישראל'

כמעט כל ספר קבלה מדבר על ארץ ישראל וגאולה, כי הקבלה כולה היא 'צפיית ישועה'. הרב קוק מפנה לזוהר, לתיקונים, ל'מגלה עמוקות', לשל"ה, למהר"ל (בעיקר 'נצח ישראל'), לר' נחמן מברסלב, ל'שער השמים' של ר' אברהם הירירה, ל'דעת תבונות' של הרמח"ל ול'פתחי שערים' של ר' אייזיק חבר. הרב קוק ממליץ על ספרי ערכים לאיתור 'פנינים לעטרת התחייה הלאומית'.

עיקרי הדברים

- הקבלה כולה צפיית ישועה.
- רשימת ספרי קבלה על ארץ ישראל וגאולה.
- פנינים לתחייה הלאומית.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], כ"א מנ"א[2] תרע"ב[3].

כי[4] הסופר היקר בן ישראל, שלו[5].

הקשית לשאול [ביקשת דבר קשה] ממני, בהיותי יושב פה ברחובות, מחוסר ספרים, לרשום לך מספרי הקבלה את המקומות המדברים ע"ד[6] א"י[7] וגאולה. אמת הדבר, כי אין כמעט גם ספר-קבלה אחד שלא ידבר ע"ד א"י וגאולה, כי הקבלה כולה היא צפיית ישועה, כראוי לחכמה עליונה, שאינה מתפשרת עם ההוה הלקוי [כראוי לחכמה העליונה, שאינה משלימה עם המציאות הפגומה] כי-אם עולה היא ברוח-ד' אל העתיד המתוקן הנהדר בקודש, וחכמי ישראל לא יוכלו לדבר בחזון אמת ונורא זה כ"א[8] ע"י[9] א"י וגאולה. ראש לכל הלא בס'[10] הזוהר אין כמעט פרשה אחת שלא ידובר בה ע"ד גאולה וא"י[11], ובס' התיקונים [בספר תיקוני הזוהר] במקומות רבים. בס' "מגלה עמוקות" כמעט בכל אופן מרנ"ב אופניו, [בספר "מגלה עמוקות" לרבי נתן נטע שפירא, ובו רנ"ב (252) פירושים לתפילת משה "ואתחנן"] בשל"ה [בספר "שני לוחות הברית" לרבי ישעיה הורוויץ] במקומות רבים, ביחוד בחלק הראשון, בספרי מוהר"ל[12] מפראג, שגם הוא על המקובלים יחשב, אע"פ[13] שסגנונו שונה מרוב בני-גילו, [בני דורו] ביחוד בס' "נצח ישראל". בספרות החסידות הרבה לדבר ע"ד א"י מוהר"נ[14] מברסלב, [רבי נחמן מברסלב] בספריו הרבים ושיחותיו. עוד בס' "שער השמים" לר' אברהם אירירה, [ספר קבלה של רבי אברהם קוהן דה הררה] בס' "דעת תבונות" לרמ"ח לוצטי, [ספר של רבי משה חיים לוצאטו (הרמח"ל)] וס' "פתחי שערים": לאחרון ר'[15] אייזיק חבר. [ספר קבלה של רבי יצחק אייזיק חבר, מתלמידי תלמידי הגר"א] את המקומות הפרטיים קשה לי לציין מבלעדי הספרים תחת ידי. עצתי שתעזר בספרי-הערכים, כמו "ערכי הכינויים" לבעל "סדר הדורות", [ספר מפתח לכינויים שבספרי הקבלה, לרבי יחיאל היילפרין] "קהלת יעקב" לבעל "מלא הרועים", [ספר ערכים בקבלה לרבי יעקב צבי יאלש] "מדרש תלפיות". [ספר ערכים מסודר לפי אלף-בית, לרבי אליהו הכהן מאיזמיר]

בכל אלה תמצא המון רב פנינים שראוים לשבצם בעטרת התחיה הלאומית, שיהיו לחן ולכבוד כשיטפל בהם לוטש אמן [אומן שמלטש אבנים טובות] ובעל-כשרון.

סלח נא, על אשר לא אוכל למלא חפצך הנכבד כראוי. חזק ואמץ בעבודת-הספרות בדרך טובה וישרה, שראוי ללכת בה לבנין האומה וכבודה, ויהי חלקך בין הבונים הנאמנים, בעלי הלב הטהור והרוח הנכון, ויהי ד' עמך.

בכבוד וברכה,

אברהם יצחק ה"ק

באהבה אדר"ש[16] חביבנו הסופר הישיש היקר מר אז"ר[17] [אלתר זאב רבינוביץ, סופר עברי בן הזמן] נ"י[18]. הנ"ל[19]

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. מנ"א - מנחם אב
3. תרע"ב - השנה תרע"ב (1911/1912)
4. כ' - כבוד
5. שלו' - שלום
6. ע"ד - על דבר
7. א"י - ארץ ישראל
8. כ"א - כי אם
9. ע"י - על ידי
10. בס' - בספר
11. וא"י - וארץ ישראל
12. מוהר"ל - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות ל (כגון לוי / ליב) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
13. אע"פ - אף על פי
14. מוהר"נ - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות נ (כגון נתן / נחום / נפתלי / נחמן) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
15. ר' - רבי
16. אדר"ש - אחר דרישת שלום
17. אז"ר - אלכסנדר זיסקינד רבינוביץ (כינויו הספרותי של הסופר)
18. נ"י - נרו יאיר
19. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תנו

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ב אלול תרע"ב - יפו **נמען:** הרב יעקב משה חרל"פ

על נפילות רוח של חרל"פ: אצל השרידים שזוכים להתענג ברזי תורה, העצבות באה כדי להאיר כוחות חיים נפולים, ששייכים לשורש נשמתם. זה כמו להכניס נר למרתף אפל. כשמחשבה זו עולה, העצבות חוזרת לשמחה. החשדות של אחרים הם טובה, כי הם מרחיקים חלושי עיניים מן האור. עליו לשמור על בריאותו ולשמוח.

עיקרי הדברים

- פשר העצבות אצל השרידים.
- נר במרתף אפל.
- החשדות - טובה.
- שמירת הבריאות והשמחה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], י"ב אלול תרע"ב[4].

ברכת עולמים ושנת שלומים, כתיבה וחתימה טובה בספרן של צדיקים גמורים, לחיים טובים ארוכים ומתוקנים, לכי[5] ידיני"ע[6] ורחימא דליבאי, [ואהוב לבי (ארמית)] הרב המאוה"ג[7], אוצר חמדה, מלא ברכת ד' סוע"ה[8], כקש"ת[9] מו"ה[10] יעקב משה חרל"פ[11] [הרב יעקב משה חרל"פ, תלמידו וידידו של הרב קוק] שליט"א[12], הרב דשערי חסד בעיקו"ת[13] ירושת"ו[14], וכב"ב[15] היקרים, כן יפקדו לטובה ולברכה בכוח"ט[16]. בספר חיים טובים לאוי"ט[17].

ידיד-לבי, מחמד רוחי ונפשי. מה מאד. חפצתי להשביעהו רצון כחפץ-קדשו, לדבר בהרחבה בנעימות-קודש בנעם ד' וחמדת כבוד קדשו בנשמתא דאורייתא, לשמח בהם את לבבו הטהור ולהשביע את נשמת-רוחו, השואפת לאור יקרות באהבת ד' וחבת קודש ד' אשר אהב, אבל להרחיב אמרים קשה כעת מכמה מניעות. בעיקר הענין, אין לנפש טהורה ככת"ר[18] ידי"נ[19] שליט"א לסבול כלל מעניני נפילות ברוח. מה טוב לדעת, שהשרידים אשר חלק ד' להם תשוקה פנימית, להתענג על ד' בנעם רזי תורה, כל חד לפום שיעוריה, [כל אחד לפי מדרגתו (ארמית)] סיבת נפילתם באיזה עצבון באה להאיר פרטי כחות-חיים נפולים, השייכים לתכונת-רוחם ושרש-נשמתם. והמגע הירוד הזה דומה ממש למכניס נר במרתף אפל בתחתיות-ארץ, למען יביטו יושבי חשכים וינהרו, [על פי ישעיהו ס, ה] ותיכף שמחשבה זאת עולה על הרעיון חוזרת העצבות לשמחה, ונס יגון ואנחה, [ישעיהו לה, י] וכן בכל פעם של התגברות איזה רוח-עצב, כי אין קץ לשטף החיים הדורשים שחרור ואורה מתוך מחשכים, ועיניהם נשואות לצדיק-יסוד-עולם [משלי י, כה] שלהם העוסק בתקונם תמיד. וישמח ויעוז כת"ר[20] ידיד-נפשי בשמחתה-של-תורה המוכנת לו תמיד להאיר את נפשו הטהורה באור יקרותיה.

וביחוד בימי קודש הבעל"ט[21], שחדות-ד' ואהבת ישראל וחבת נעימות קדושת ארץ-ישראל וחמדת צלצח של ירושלים עה"ק ת"ו מתגברת בנעימה קדושה בחדרי לב, ונר ד' נשמת אדם, [משלי כ, כז] בטיסה אחת מהירה יעלה כל ישר-לב מדורשי ד' ממעמקים עד מרומי עז "מגדל עז שם ד'". [משלי יח, י] והחשכות אינם כי-אם טובות עצומות לדידי ולאחריני, [לו עצמו ולאחרים (ארמית)] שלא יזיק האור המבהיק לחלושי-עינים ושיתרחקו בחינות-הסיגים הנמצאים בהכרח, שלא יחוצו את דרכי-ההארה כאשר נדברנו מאז בעה"י[22]. ועל כולם נא ונא יחזיק בשמירת בריות גופו היקר ויתגבר בצהלת-רוח, ושערי ששון ושמחה יפתחו לו בחסד עליון ברוחה, ועל חדות ד' יתענג ויראה רב טוב, ויכתב ויחתם בספר חיים טובים ויפיש חיי ויגדיל תורה ויאדיר בהצלחה רבה בקדושה וטהרה ועבודה תמה, כנה"ר[23] ונפש ידי"ע[24] דוש"ת[25] באה"ר[26] מקירות לב,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ב - השנה תרע"ב (1911/1912)
5. לכ' - לכבוד
6. ידינ"ע - ידיד נפשי עוז
7. המאוה"ג - המאור הגדול
8. סוע"ה - סיני ועוקר הרים
9. ככש"ת - כבוד קדושת שם תפארתו
10. מו"ה - מורנו הרב
11. חרל"פ - הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
12. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
13. בעיקו"ת - בעיר קודשנו ותפארתנו
14. ירושת"ו - ירושלים תבנה ותכונן
15. וכב"ב - וכל בני ביתו
16. בכוח"ט - בכתיבה וחתימה טובה
17. לאוי"ט - לאורך ימים טובים
18. ככת"ר - ככבוד תורתו
19. ידי"נ - ידיד נפשי
20. כת"ר - כבוד תורתו
21. הבעל"ט - הבא עלינו לטובה
22. בעה"י - בעזרת השם יתברך
23. כנה"ר - כנפשו הרמה
24. ידי"ע - ידידו עוז
25. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
26. באה"ר - באהבה רבה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תסו

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ד מרחשוון תרע"ג - יפו **נמען:** הרב ד"ר סיני שיפר, קרלסרוהה

הרב קוק מודה על הקונטרס (על גילוח הזקן). הרב קוק מספר שר' חיים מוולוז'ין נשאל על דברי הזוהר 'וי למאן דאושיט ידוי בדיקנא', והפנה ל'זוהר שלו', שבו נכתב בגיליון 'בתער'. עם זאת, החוש הישראלי ביופי מסכים לגידול הזקן, והוא מנהג כשר.

עיקרי הדברים

- גילוח הזקן - פירוש הזוהר.
- החוש הישראלי ביופי.

נוסח האגרת עם ביאור

(ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ד מ"ח תרע"ג).

(להרב ר'[4] סיני ד"ר[5] שיפר ז"ל[6] דק"ק[7] קארלסרלה

באה"ר[8] אדר"ש[9] הדר"ג[10] שליט"א[11], ואודהו בכל לב על קונטרסו הנכבד. והענין דומה אצלי להעבודה הספרותית שצייר במו"נ[12] נ"א מראשון. ["מורה נבוכים" לרמב"ם, חלק א פרק נא]

וסופר שנשאל הגר"ח[13] מוואלאזין, בעת חפיפת זקנו בעש"ק[14], מא' מצדיקי תלמידיו: "רבי זוהר", והשיבו "עיין בזוהר שלי". ובפתוח התלמיד הנ"ל[15] הזוהר מצא שכתוב בגליון על המאמר "וי למאן דאושיט ידוי בדיקנא" (נשא ק"ל) תיבה אחת: "בתער", והכונה גלוי' שהיא על שליחות יד באופן האסור, כמו "אם לא שלח ידו במלאכת רעהו". ומ"מ[16] ראוי להודות, שהחוש הישראלי ביופי מסכים לגידול הזקן, ומתוך כך הוא מנהג כשר במקום שנהגו להחמיר, וראוי להקרא "מצוה קלה" כערקתא דמסאנא.

מרוב הטרדא אקצר ואו"ש[17] וברכה מקודש, כנה"ר[18] ונפש מוקיר יפעת ערכו, דוש"ת[19] באה"ר,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. ר' - רבי
5. ד"ר - דוקטור
6. ז"ל - זכרונו לברכה
7. דק"ק - דקהילה קדושה
8. באה"ר - באהבה רבה
9. אדר"ש - אחר דרישת שלום
10. הדר"ג - הדרת גאונו
11. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
12. במו"נ - במורה נבוכים

13. הגר"ח - הגאון רבי חיים (מבריסק או מוולוז'ין)
14. בעש"ק - בערב שבת קודש
15. הנ"ל - הנזכר לעיל
16. ומ"מ - ומכל מקום
17. ואו"ש - ואומר שלום
18. כנה"ר - כנפשו הרמה
19. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תעג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ז כסלו תרע"ג - יפו **נמען:** הרב אליעזר נפתלי באומן, אב בית דין אסטרחן

בריאותו של הרב קוק כמו בחוץ לארץ, אבל עבודתו מייגעת, ובזה הרב קוק מרגיש את מעלת הארץ. בנו צבי יהודה עדיין לא נשא אישה. אין לבטל את הצלחת הציונים: 'רוח ממרום' יש כאן לבנות את הארץ, וה' עושה שליחותו על ידי הכול. על 'שיעור קומה' הרב קוק מפנה לספר 'דעת ותבונה' ולרש"ש משאוויל. בית הספר שהרב קוק מקרב הוא 'תחכמוני' בלבד.

עיקרי הדברים

- בריאות ועבודה בארץ.
- הציונות - רוח ממרום.
- ספרי קבלה.
- 'תחכמוני' בלבד.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], י"ז כסלו תרע"ג[4].

שלו'[5] וברכה באה"ר[6] לכ'[7] ידי"נ[8] הרב הגאון החריף והבקי בחד"ת[9] אוצר תו"י[10] מוהר"ר[11] אליעזר נפתלי באומאן שליט"א[12], אבד"ק[13] אסטראחאן יצ"ו[14].

אחדשה"ט[15] באה"ר,

זה זמן רב שהגיעוני מכתבי ידי"נ כת"ר[16] שי'[17], ומרוב עבודה וטרדה תדירית נדחו דברי, וביחוד שמפני חביבותי, דכת"ר[18] חשבתי לכתב בארוכה, ודחיתי לשעת הכושר, וכאשר ראיתי שתמיד הולכות הטרדות ומתרבות, אמרתי לא אעכב עוד את תשובתי, ואם אקצר יקבל ידידי באהבה גם דברי המעטים.

ע"ד[19] מצב בריאותי, הוא כפי ערכי בחו"ל[20], רק שפה אני מוטרד מאד ויגיעתי גדולה היא. השי"ת[21] יחזקני ויאמצני לעבודת קדשו. ובזה אני מרגיש ת"ל[22] טובת אה"ק[23], כי כפי השערתי, לא הי'[24] אפשר לי לעסוק בעבודות מיגעות כ"כ[25], לפי מעמד הבריאות של חו"ל[26], והשי"ת[27] לאין אונים ירבה עצמה.

בני שי' עדין לא נשא. [הרצי"ה, אז כבן עשרים ושתיים] השי"ת יזמין לפנינו דבר הגון לפי ערכו. הוא ב"ה מצויין בתורה וביראת שמים, ויש בו חמודות רבות. יאריך השי"ת ימו"ש[28] ויצליחהו בכט"ס[29], ויזכני לראותו בתור אדם המעלה לאוי"ט[30].

ע"ד סדר למודי, קשה לבאר בפרטיות, וקשה לי לשמור סדר מפני הטרדות.

הצלחת הציונים אי אפשר לבטל לגמרי. אע"פ[31] שיש בזה כמה חסרונות, מ"מ[32] ודאי רוח ממרום יש כאן, לבנות נשמות אה"ק, וע"י[33] הכל הקב"ה[34] עושה שליחותו, ומי בא בסוד ד' לדעת למה יהיו העסקנים דוקא אלה שמהם נמצאים אשר לבם הוטח מבית ומחוץ בכופר.

ספרים חדשים בפרטיות על שיעור קומה, ["שיעור קומה", מושג בתורת הסוד] לא באו לידי. רק ספר אחד בשם "דעת ותבונה" מרב ספרדי מבבל שהי'[35] חכם-בשי שם ז"ל[36], יש בו קיבוץ של דרושים יקרים, ע"פ[37] דברי האר"י[38] ז"ל, מלוקט יפה, וחיבורו של הגדול שבמקובלי הדור, הרב ר"ש[39] משאוויל [המקובל הרב שלמה אלישיב, בעל "לשם שבו ואחלמה", אז בשאוול שבליטא] נ"י[40], יש בו דברים חשובים נוגעים לדרושי שיעו"ק[41], אע"פ שלא דבר עדיין בזה בפרטיות.

לכתוב חד"ת[42] קשה לי כעת ויסלח ע"ז[43] בטובו, ויקבל בזה איזו חוברת מהנדפס ממני. והשי"ת יחיב לנו ונזכה להתהלך ברחבה, בהגיון תורה וחדות ד' באהבתו ויראתו, ונזכה לשמוע תמיד בשורות טובות איש מרעהו, עד אשר יזכנו ברב טובו ית'[44], לחדות פנים בשמחה על אדמת הקודש, בשוב גאולים לציון ברנה ושמחת עולם.

והנני בזה חותם בברכת אהבה רבה ונאמנה, ימלא השי"ת לטובה כל משאלותיו ויזכה לבנין דיכרין דילעון באורייתא בדחילו ורחימו לאיו"ט[45], וכל משאלות לבבו ימלא השי"ת לטובה ולברכה, כנפשו הטהורה ונפש ידי"ע[46] קשור באהבתו ודוש"ת[47]

הק' אברהם יצחק ה"ק

יטיב נא לדר"ש[48] כי[49] הרב הנכבד רב מטעה"מ[50] דמח"ק[51], שעל ידו הגיעני ד"ש[52] מכת"ר[53] בקיץ העבר, ונהניתי מחבת הקודש של ישוב אה"ק שראיתי בו.

ידי"ע הנ"ל.

ע"ד ביה"ס[54]. יש בית ספר אחד נקרא תחכמוני, [בית הספר "תחכמוני" ביפו] ויראי ד' באשכנז הם מחזיקיו, אותו אני מקרב, ולא את בתי-הספר שפורקי-עול מתגדרים בהם ח"ו[55]. הנ"ל[56].

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
5. שלו' - שלום
6. באה"ר - באהבה רבה
7. לכ' - לכבוד
8. ידי"נ - ידיד נפשי
9. בחד"ת - בחידושי תורה
10. תו"י - תורה ויראה
11. מוהר"ר - מורנו הרב רבי
12. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
13. אבד"ק - אב בית דין קהילת
14. יצ"ו - ישמרה צורה ויחייה
15. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
16. כת"ר - כבוד תורתו
17. שי' - שיחיה
18. דכת"ר - דכבוד תורתו
19. ע"ד - על דבר

20. בחו"ל - בחוץ לארץ
21. השי"ת - השם יתברך
22. ת"ל - תודה לא-ל
23. אה"ק - ארץ הקודש
24. הי' - היה
25. כ"כ - כל כך
26. חו"ל - חוץ לארץ
27. והשי"ת - והשם יתברך
28. ימו"ש - ימח שמו (וזכרו)
29. בכט"ס - בכל טוב סלה
30. לאוי"ט - לאורך ימים טובים
31. אע"פ - אף על פי
32. מ"מ - מכל מקום
33. וע"י - ועל ידי
34. הקב"ה - הקדוש ברוך הוא
35. שהי' - שהיה
36. ז"ל - זכרונו לברכה
37. ע"פ - על פי
38. האר"י - האר"י הקדוש - רבי יצחק לוריא
39. ר"ש - רבי שמעון
40. נ"י - נרו יאיר
41. שיעו"ק - שיעור קומה
42. חד"ת - חידושי תורה
43. ע"ז - על זה
44. ית' - יתברך
45. לאיו"ט - לאורך ימים טובים
46. ידי"ע - ידידו עוז
47. ודוש"ת - ודורש שלומו ותורתו
48. לדר"ש - לדורש שלום
49. כ' - כבוד
50. מטעה"מ - מטעם הממשלה
51. דמח"ק - דמחזיקי הדת (בלונדון)
52. ד"ש - דרישת שלום
53. מכת"ר - מכבוד תורתו
54. ביה"ס - בית הספר
55. ח"ו - חס ושלום
56. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תפג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ה טבת תרע"ג - יפו **נמען:** הרב יהודה לייב זלצר

הרב קוק משבח את מאמרו של זלצר, אבל התרופה הכללית היא לחזור לינשמת התורה'. גדולי הכישרון עסקו רק בצד המעשי, ועזבו את הצד ההרגשי, העיוני והקדושי, שבו גנוזה הגאולה. כשהכפירה והשמד מתפשטים, ממשיכים לחפש 'סגולות'. 'רדיקלים אנו מוכרחים להיות'. האורתודוקסיה במלחמתה השלילית מסתפקת בדמיונות. אילו חלק מבעלי הכישרון היה עוסק בבירור מושגי האלוקות, הנבואה, הגאולה ותיקון הנשמות, הייתה פורחת גבורה אחרת. אין קפידה בינו לבין הרידב"ז.

עיקרי הדברים

- עזיבת נשמת התורה - שורש הנפילה.
- 'רדיקלים אנו מוכרחים להיות'.
- ביקורת על האורתודוקסיה השלילית.
- קריאה לבירור מושגי האמונה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3]. כ"ה טבת תרע"ג[4]

עתרת שלו'[5] וברכת עולמים, לכבוד ידיד נפשי הרב הגאון החו"ב[6] סוע"ה[7], איש האשכולות הוגה דעות, וממולא בדעת ויראת ד' טהורה מו"ה[8] יהודה לייב זעלצער [הרב יהודה לייב זלצר, מרבני ירושלים] שליט"א[9].

אחדשה"ט[10] באהבה טהורה ונאמנה,

מאמרו היקר הגיעני, ובעוצם טרדותי המרובות עברתי עליו, ונהניתי מאד מסגנונו הספרותי, העשוי בטוב טעם, ומדעותיו הצודקות בכללות דבריו. מאמרים וספרים כאלה הם בודאי בדורנו אחת מהרטיות היותר טובות למכתנו האנושה. אמנם לעולם לא נוכל להתעלם מהתרופה הכללית הכוללת את הכל, ושעזיבתה היא שגרמה לנו את נפילתנו, והוא הדבר מה שאני בעניי ובמר נפשי רגיל לקרא, לשנות ולשלש [לחזור על הדברים פעמיים ושלוש] מאות ואלפים פעמים, עזבנו את נשמת התורה ["נשמתא דאורייתא", פנימיות התורה, האמונה והקבלה] וזאת היא הצעקה הגדולה המקפת בעזה דורות רבים, מימי הנביאים, הסופרים והחכמים, גדולי הדורות הראשונים והאחרונים. גדולי הכשרון שבנו, פנו להם בעיקר אל הצד המעשי שבתורה, וגם שם רק במקצועות מיוחדים, עבדוהו והרגילוהו בחינוך, והצד ההרגשי, [והצד הרגשי] יותר מזה הצד העיוני, ומה שלמעלה ממנו ובא אחריו ממילא, הקדשי ההופעי, שבו הגאולה והישועה גנוזה, אותו עזבו לגמרי, ולגס-רוח ומשוגע יחשב גם מי שבא ותתבע את העלבון הגדול הזה, מרועי האומה. הקול הגדול של חוקרינו האלוהיים, של חסידינו העליונים, של המקובלים הטהורים באי בסוד ד', קדושי המבט ואדירי הרצון, חוכי ישועה וצופי גאולה, היה לקול קורא במדבר. [ישעיהו מ, ג]

ועד כה, אחרי אשר כל כך הוכינו, אחרי אשר הכפירה מגיחה עלינו מעברים, בעביה המנוולים בשחרותם המזוהמה, השמד כקטב ישוד [ההמרה, כמגפה המשחיתה (על פי תהלים צא, ו)] לחטוף ממנו אלפים נפשות בכל שנה, ובקרב המחנה שהתורה והאמונה היא דגלה, שמה ושעוריה צלמות ואין סדרים, אין חפץ ברור ולא אידיאל מחוור ומסודר. עוד המחשבה חזקה היא ש"בסגולות" ירפאו את שברנו, ב"סגולות" [באמצעים חיצוניים, במקום תיקון פנימי] שהנשמה אינה מתמלאה מהן, כל זמן שאין ממלאים אותה במה שהיא ההכרח היותר נמרץ לסיפוק חייה.

בשום אופן לא תקום ולא תהיה עצה, המורדת בקול ד' הקורא מתוך מעמקי נשמותיהם של קדושי עליונים מני אז ועד עתה. לתשובה גדולה אנחנו נקראים, לתשובה מאהבה ולכל מכשיריה, דוקא בעת משבר גדול וסכנה עצומה, צריכים לקחת את המעולה שבתרופות, רדיקלים אנו מוכרחים להיות, בפשרות למחצה לשליש ולרביע מאומה לא נתקן. האמונה אבדה, הולכת ומתדלדלת, מפני שהופרה תורתה, אין דורש ואין מבקש. האורתודוקסיה במלחמתה השלילית כעת משפיקה את עצמה בהבלי שוא ובדמיונות כוזבים, שהחיים והמציאות מחריבים אותם, ומחריבים עמם את נושאיהם. לא זאת היא נחמתנו מה שהצד האפיקוורי שבעמנו, הוא יותר צפוי להרס וכליון. צרת רבים כזאת אינה חצי נחמה, כי-אם צרה כפולה. ההוראה באצבע שנראה על ליקויים של חושבי המחשבה שבאומות, לא יתנו לנו עז וחיים, כשאלה הם רק דברים שליליים. ולמה נלך בדרכים רחוקים, בעוד שהדרך הכבושה והישרה לפנינו היא. כל התורה בפירושיה הרוחניים כולם, צריכה היא להתעלות אצלנו. כל מי שיש אומץ בלבבו, כח בעטו ורוח ד' בנשמתו, קרוא הוא לצאת אל המערכה ולצעוק הבו אור. מחזה אחר, לגמרי אחר, היינו רואים בדורנו, אלמלי נתנדבו חלק רשום מבעלי הכשרון, הממולאים בתורה ובשכל טוב, לעבוד את כרם ד' בתוכו פנימה, לעסוק בטהרתם של מושגי האמונה והעבודה, בבירורן של הדיעות בעניני האלהות, הנבואה, רוח הקודש, הגאולה והצפיה לתשועה, תשועת האומה ותשועת העולם, תיקוני הנשמות של היחידים ושל הרבים, תיקון הרוחות של הדורות העוברים, העתידים, וההוה על גביהם.

גבורה אחרת היתה פורחת ועולה בעדר ד' הנפוץ.

הוד נורא ועליון היה מתפרש ומתגלה על המון רב של חכמי תורה, וזוהר עליון היה משתפך מהם על האומה כולה ועל העולם כולו. הספרות המתדלדלת, ההולכת ומתחשכת, מתנוולת ומתטמאת, במובנה החדש בישראל ובעולם, היתה לה תקומה ופדיון על ידינו, על ידי הגיונותינו הענקיים, ע"י[11] הבעותינו הברורות שהיו ראויות להיות יסודות לחיי עמים רבים, להוציאם ממחשכים לאור, והרשעה והסכלות, האויליות שבאמונות הדופיות, היו הולכים ומתבערים, ואנחנו היינו המתחילים במלאכת-שמים הגדולה של ביעור רוח הטומאה מן הארץ, ושל התחלת הופעת תיקון עולם במלכות אל עולם. ועל זה אנו נתבעים ולזה נוצרנו. ובכל זמן שאנו נדדים, נשחטים ונטבחים, כצבאות וכאילים, על אשר אין אנו מכירים את תפקידנו, באים אנשים קטנים ומצומצמים, ומרפאים אותנו ברפואות קרות מכל המינים ואת סם-החיים העיקרי, אותו מניחים בקרן זוית. אלה מתוך טמטום הלב וקטנות-אמנה, ואלה מתוך גאוה וחסרון-ידיעה, ועוד הפעם חושבים שהגדלת תורה והאדרתה, כשתהיה באותו המובן

הצר והיבש, שלא היה בכחו להחזיק את עמדתנו מעת אשר השתערו רוחות קולטוריות, והמון תביעות רוחניות נגדנו, שזו תהיה גם כעת התרופה הכוללת לכל מכאובותינו הרבים.

לא יחשדני כבוד חביבי, ואקוה ששום אדם לא יחשדני, במיעוט אהבה, חלילה, לתורה המעשית, להתמדת לימודה ולהרחבתה בפלפול וסברא, בחריפות ובקיאות.

אבל בעת שהדבר בא עד לידי הפרת תורת אמת, תורה דלעילא, עד לכדי הדעכת נשמת הנשמה, עד כדי החלשת כח המחשבה, ועד כדי הבאת מעמד החיים הרוחניים שלנו, ושל כל העולם כולו התלוי בנו, למצב של פרפור ועילוף נורא, "והעם לא שב עד המכהו ואת ד' צ' לא דרשו", ואם יבא אחד ויאמר שישועתנו מונחת היא בנשמתה של תורה, בהגדלתה והאדרתה העליונה והאמיתית, יבאו כל הטוענים מעברים וימטירו עליך מבול של השגות: מה אתה חפץ, בקבלה, במוסר, בחקירה, בפילוסופיה, בדרשנות, בספרות, בשירה, הלא כל אלה פשטו את הרגל, ולא נתנו לנו את מה שהבטיחו בעת שהתחילה תסיסתם, וטענות כאלה מספיקות כבר להחניק את קול ד' הקורא בנו מקרב מעמקי נשמתנו וממלא העולמים כולם, דרשוני וחיו, - בעת כזאת אנו חייבים להפגין על הגדול שבחסרונות. אין אני מדבר כעת ע"ד[12] הפרוגרמות הפרטיות, איך באים לסדר סדרי לימוד וסדרי מחשבה, סדרי ספרים, סדרי ישיבות ערוכות, שבעצם דאגתן להרחבתה של תורה במובנה הפשוט, תהיינה משמשות לנו למגדלי עז ומבצרים לרוח ד', שמהם יצאו גבורי אל, כימי עולם. כל אלה העצות הפרטיות ילכו ויתיצרו, אחרי שהעיקר יוכר, אחרי שכל השאלה תהיה על דבר האמצעים והסדרים.

צר לי מאד שאי-אפשר לי כעת להרחיב דברים, וק"ו[13] לכתוב איזה מאמר מסודר לכבוד ספרו של כת"ר[14], שהנני רואה אותו בתקוה של חטיבה חשובה בע"ה[15]. אמנם הבעתי קצת מאנחתי לפני לב טהור ובעל דעה נכונה כהדרת כבוד חביבי. ויהי רצון מלפני אבינו שבשמים, לחזק את ידי העמלים עם הציבור לשם שמים, ולאמץ את רוח כל אשר זיק אור ד' בוער בלבבו, לקום יחד באגודה אחת להאיר אור ד' על עמו, ותפקידה של ארץ ישראל, בתור גיא חזיון, יוכל רק בתכונה זאת לצאת מתוך המחשכים הרבים אשר יסבוה.

והנני בזה חותם בעתרת ברכה לכת"ר[16] וכא"ל[17], יחזק ד' כחו ופועל ידו ירצה., כנה"ר[18] ונפש ידי"ע[19] דוש"ת[20] ומכבדו מקרב לונ"ח[21],

הק' אברהם יצחק ה"ק

ע"ד ידי"ע הגרידב"ז[22] שי'[23], הס' לא ראיתי, אבל בשום אופן אין מקום לשום קפידא בין אוהבי אמת שכמונו תלי"ת[24]. הנ"ל[25].

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
5. שלו' - שלום
6. החו"ב - החריף ובקי

7. סוע"ה - סיני ועוקר הרים
8. מו"ה - מורנו הרב
9. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
10. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
11. ע"י - על ידי
12. ע"ד - על דבר
13. וק"ו - וקל וחומר
14. כת"ר - כבוד תורתו
15. בע"ה - בעזרת השם
16. לכת"ר - לכבוד תורתו
17. וכא"ל - וכל אשר לו
18. כנה"ר - כנפשו הרמה
19. ידי"ע - ידידו עוז
20. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
21. לונ"ח - לנחמת ציון
22. הגרידב"ז - הגאון רבי יעקב דוד בן זאב (רידב"ז)
23. שי' - שיחיה
24. תלי"ת - תודה לא-ל יתברך
25. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקמ

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ט אייר תרע"ג - יפו **נמען:** הרב יעקב משה חרל"פ

אגרת קבלית־מוסרית על הארת קדושת השבת בימי החול. אי אפשר לכתוב הכול בגלל 'מעצורים מהגלות', אבל אור חדות השבת ייגלה גם בימי החול. הרב קוק מעודד את הרב חרל"פ לא להקטין את דעתו ולעסוק תמיד ברזי תורה. דרך מעשית: לקבל את הארוחה היומית כמו 'מבי מלכא' ולהתפלל על המזון בשמחה, עד 'אתהפכא חשוכא לנהוראי'. הכבדות בימי החול שורשה ב'שאלת הבשר' שלא כהוגן במדבר. את רעיונות העצב והפחד יש 'לזרוק על ראש השעיר'. ברכה לשבועות, ובסוף: לשמור על בריאות הגוף.

עיקרי הדברים

- אור השבת בימי החול.
- עיסוק תמידי ברזי תורה.
- סעודת החול כ'מבי מלכא'.
- סילוק העצב והפחד.
- שמירת הבריאות.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] ת"ו[3], כ"ט אייר תרע"ג[4].

חביב רוחי ונפשי, ומחמד לבבי, הרב המאוה"ג[5], אוצר הטוב והסגולה מוהר"ר[6] יעקב משה חרל"פ[7] [הרב יעקב משה חרל"פ, תלמידו וידידו של הרב קוק] שליט"א[8], וכל ב"ב[9] היקרים וכא"ל[10] לברכה שלמה, לאורה ושמחה עונג ונחת וחדות עולמים, לאוי"ט[11].

יקירי הנחמד, מה חשקה נפשי להרצות לפניו פניני-חן משעשעי-נפש, לעומת הערתו היקרה, בדבר רוממות רוחב עדן הקודש של קדושת שבת קודש, חמדת הימים באמת, ויחסו לימות-החול. אבל כעת ישנם עדיין מעצורים מהגלות כמוסים כאלה על הכתב. ולדי' הישועה, כי אל ד' ויאר לנו, [תהלים קיח, כז] לשלח לנו מטה-עז, דא קולמוסא, מציון, לרדות בקרב אויבינו ["מטה עזך ישלח ה' מציון, רדה בקרב אויביך" (תהלים קי, ב); "דא קולמוסא" – זה הקולמוס (ארמית)] גם ביומין-דחול, [בימי החול (ארמית)] שנקודת אור חדות השבת בזוהר יפעת גבורת דישון אהבתה ושלות-מנוחתה בתענוג אהבת-עולם תגלה ותראה גם בהם בעה"י[12]. והי"[13] לב כת"ר[14] ידיד-לבי בטוח שכן יהי"[15] בעהשי"ת[16], ויגל וישמח בחדות-ד' תמיד בכל עת-חפץ, כי תהל"י[17] הלא הוא גברא דאית ליה, [אדם שיש לו (ארמית)] וראוי הוא שתהי'[18] ברכת קדושת ידידות שבת-קודש שורה עליו בהארתה המענגת לעתים תכופות בכל ימות-החול. רק חזק ואמץ, ואל ירך לבבך, [דברים כ, ג] ואל תירא ואל תיחת כלל וכלל, כי ב"ה ד' עז לנו, ואל יקטין את דעתו, ולא יסיח אותה בכל יום, מהשיטה העליונה, של גודל התרחבות אור הדעת בנועם הקודש, ע"י[19] העסק התדירי בתורת-אמת ברזי-תורה, ככל אשר ימצא את רוחו הטהור נכון, ומעלה אחר מעלה יעלה, בעז ד' וגבורת נועם ימינו. אף כי הגדולה העליונה התלויה בזה, היא מדת רב המנונא סבא, [מדרגת רב המנונא סבא, מגדולי המקובלים שבזוהר]

שאינה שוה לכל נפש גם מאנשי-המעלה, בעבודה העליונה, שהיא דוגמת הקטרת המעשרת, המגעת עד המדה של לימוד פרקי דמילי דשטותא, כדי למילף מינייהו רזא דחכמתא, [פרקים של דברי שטות, כדי ללמוד מהם סוד החכמה (ארמית, זוהר)] כל חד לפום דרכו, שכת"ר[20] חביבי א"צ[21] לזה.

מ"מ[22] המדה השניה התלויה בזה היא לקבל ארוחת יום יום מבי-מלכא, [מבית המלך (ארמית)] ולהתפלל על המזון פשוט, בכל יום גם בהיות הסעודה מוכנת, ולפעמים יותר טוב בהיותה מוכנת ועומדת, בשמחת-לב, ובשלוה פנימית וכפי טוהר התגלות החפץ בתפילת-ישרים יעלו כחות-החיים הצפונים בכל סעודה, בהריחם ריח עונג שבת קודש, בכל יום ויום כפי מדתו, מבתר שבתא, ומקמי שבתא, [מאחרי השבת ומלפני השבת (ארמית)] ובמשך-הזמן תבא ההרגשה הפנימית, המחוברת בדעת ושכל צלול עם נעימות הדר תפארת כח-המדמה בנגהו וטהרתו, עד כדי צעדי-קודש של אתהפכא חשוכא לנהורא. [התהפכות החושך לאור (ארמית, זוהר)]

כל הכבדות שבדרך ישרים סלולה זו של קדושת ימי החול, ועלייתם ב"טוב לב משתה תמיד", [משלי טו, טו] באה רק משורש הבשר, שלא שאלו כהוגן בדור-המדבר, [בני ישראל במדבר שאלו בשר שלא כהוגן (במדבר יא; יומא עה)] שהיא שאלה הוגנת לימי ש"ק[23], ומועדי ד', ש"אין שמחה אלא בבשר". [פסחים קט] ומ"מ[24] בא השלו, ושטו העם ולקטו, [במדבר יא, ח] ומתוך מלין-דשטותא הללו לוקחים כח עליון ותמים הנהו נונין רברבין דשטין בימא רבא, [אותם דגים גדולים השטים בים הגדול (ארמית)] "לויתן זה יצרת לשחק בו", [תהלים קד, כו] ו"צדיקים אוכלים אותו בשלוה". וגם על רבנו הגר"א[25] זצ"ל[26], זכותו י"ע[27], ואורו יאיר לנו, אומרים שבא לו השליו כמו שהיה להאמוראים ז"ל[28], "ומסקי ליה אתליסר ריפי ואחרונה איננה נאכלת אלא ע"י תערובות". [יומא עה, על השליו] ופשוט הוא דהיינו לדידן, אבל מי שבאו בשבילו היה אוכל בדישון-עונג גם קמייתא, בלא תערובות כלל, הכל לפי בחינת הזמן, והכל מתישב יפה לשמים דרכיהם לפי הסדר וההדרגה מסוד ד' ליראיה

והתוכן של הידיעה השרשית באור המוסר העליון ' שהאדם הוא בריה מורכבת, ונפש הקדושה האלהית היא ההולכת במסלולה ביסודה דרך הנצח וההוד הגבה למעלה, ולעומתה נפש הטמאה, תמצית כל הכיעור והסיג, היא מוכנת בעצת-ד' לקבל בתוכה את כל המחשכים, וצדיקים ישרי לב ישמחו כי יחזו נקם, וכל רעיון של עצבון ופחד, וכל מיני סיגים, זורקים אותם על ראש השעיר, וסופגת הנפש הטמאה בקרבה את מחיתה, - תוכן זה הוא יסוד קבוע שבכל עת מימות-החול שסופי-דרגין של "דל"ה, כבד - טחול - מרה, מראים את רושמם להפריע רוממות חדות ד' ועזו, מיד מסלקים את חלקם מיסוד מלח סדומית של "מים אחרונים חובה" ואינם טעונים ברכה, ועז-ד' ושמחת-ישרי-לב מתגברים בכפלים. ולהתמים את השמחה בדוגמא עליונה ממש, באין צורך, "למשדי אומצא לכלבא", זה יגלה במהרה בימינו בביאת גואל צדק מלך ביפיו, תחזינה עינינו ארץ מרחקים. ודוגמת נעימת חזיון תפארת עטרת קודש זאת תעודדנו עצמה, בהגלות אור קדושת שמחת יום הקדוש העליון, חג השבועות, יום הבכורים, ויום מתן תוה"ק[29] תורת-אמת וחיי-עולם, דבעינן לכו"ע[30] ביה "לכם", ובמקדש ד' - "חמץ תאפינה", בעז-כחו של רעיא מהימנא ודאתיין מסיטריה בכל דרא, שעלה למרום ושבה שבי" והכל נעשו אוהביו, וגם מסרו לו דבר ומאי ניהו - קטורת,

וישמח ויעז ויגל בשלות-צדיקים בחג הקדוש הבעל"ט[31], באור ד' ורחבת דעת נועמו, כברכת ותקות ידידו הנאמן קשור באהבתו מצפה צביונו ותפארתו

הק' אברהם יצחק ה"ק

נ"ב[32]: למע"ה[33] להשגיח יפה-יפה על בריאות גופו הטהור ברצון ובשמחת-לב,

ידי"ע הנ"ל

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
5. המאוה"ג - המאור הגדול
6. מוהר"ר - מורנו הרב רבי
7. חרל"פ - הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
8. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
9. ב"ב - בני ביתו
10. וכא"ל - וכל אשר לו
11. לאוי"ט - לאורך ימים טובים
12. בעה"י - בעזרת השם יתברך
13. והי' - והיה
14. כת"ר - כבוד תורתו
15. יהי' - יהיה
16. בעהשי"ת - בעזרת השם יתברך
17. תהל"י - תהלה לא-ל יתברך
18. שתהי' - שתהיה
19. ע"י - על ידי
20. שכת"ר - שכבוד תורתו
21. א"צ - אין צריך
22. מ"מ - מכל מקום
23. ש"ק - שבת קודש
24. ומ"מ - ומכל מקום
25. הגר"א - הגאון רבי אליהו מווילנה
26. זצ"ל - זכר צדיק לברכה
27. י"ע - יגן עלינו
28. ז"ל - זכרונו לברכה
29. תוה"ק - תורתנו הקדושה
30. לכו"ע - לכולי עלמא
31. הבעל"ט - הבא עלינו לטובה
32. נ"ב - נכתב בצד (תוספת למכתב)
33. למע"ה - למעלה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקסט

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ז' מנחם אב תרע"ג **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה, וכל המשפחה

הרב קוק מסופק בעניין הנסיעה: בגלל ענייני כספים שאינם לפי הכבוד, ובגלל מכתב הרב חרל"פ שהדבר נוגע לבריאותו, מה שמראה שבירושלים העניין מתקבל בשלילה. מכתב הקריאה של הרב חרל"פ כתוב בסגנון שמתאים ליחידי סגולה. הרב קוק מעדיף 'מעטה של קרירות שכלית', כדי שרק טהורי הלב יימשכו, ותתפתח ספרות אידיאלית.

עיקרי הדברים

- ספקות בנסיעה.
- חשש לבריאות הרב חרל"פ.
- 'קרירות שכלית' בפרסום.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], ז' מנ"א[2] תרע"ג[3]

בני יקירי וכל מחמדינו שליט"א[4].

מאד הנני מסופק מרעיון הנסיעה. א, מפני הספק ע"ד[5] הכספים, שלא עלה על דעתי שיהיה בזה איזה מו"מ[6] שאינו לפי הכבוד. ב, הנני מצטער מאד ממכתב ידידנו הרי"מ[7] חרל"פ[8] [הרב יעקב משה חרל"פ] שליט"א, שכותב שהדבר נוגע לבריאותו, ובכמה יגיעה עלה הדבר בעה"י[9] עד שהשפעתי עליו נטיה של שיבה אל הבריאות ואיך אגרום לו הריסות בריאות ח"ו[10]. ולא עוד אלא שזה מראה לי עד כמה מרושם ענין זה בירושת"ו[11] לשלילה, וחוששני מצערם של הורינו שי'[12] ובכ"ז[13] אין הדבר מוכרע. ינחנו ד' בעצה טובה.

מכתב-הקריאה של הרי"מ [ככל הנראה קול קורא שכתב הרב חרל"פ בעניין רעיונות הרב קוק] שי' נכתב בסגנון כזה, שהיה יפה לדבר בו לפני יחידי סגולה, אבל חוששני שלא יקפצו "לירושלים של מעלה" מי שיבא לקפוץ, שמתוך כך הנני נוטה תמיד לדבר במעטה של קרירות שכלית, שאז הננו בטוחים שרק מי שנקודת לבבו טהורה היא יהיה נוטה לענייננו, ואז יולד מקום להרחבה שכלית ספרותית, שתוכל להשפיע אותה ההשפעה התדירית שספרות הגונה אידיאלית עלולה להשפיע. ומ"מ[14] יש לשמח הרבה על ביטוי הרעיון כמו שהוא אצלו שי'. וב"ה[15] אשר הביאני עד הלום, שמתבטאות המחשבות שעסקנו בהן באיזה תואר של רצינות פנימית, המצורפת לסגנון ספרותי, שיש לקוות מזה התפתחות וגידול תוכי בעה"י.

כתוב מכל אשר עמכם, עם כולכם.

בברכה וצפיית גאולה וישועה

שלכם

הק' אברהם יצחק ה"ק

ידי״נ[16] גיסי הגרי״ר[17] [הרב יוסף רבין, גיסו של הרב קוק] שליט״א וכב״ב[18] שי׳ תודה רבה על דבריו היקרים בדר״ש[19].

הנ״ל.

---

1. ב״ה - ברוך השם
2. מנ״א - מנחם אב
3. תרע״ג - השנה תרע״ג (1912/1913)
4. שליט״א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
5. ע״ד - על דבר
6. מו״מ - משא ומתן
7. הרי״מ - הרב רבי י... מ... (שם אדם)
8. חרל״פ - הרב יעקב משה חרל״פ (תלמידו של הרב קוק)
9. בעה״י - בעזרת השם יתברך
10. ח״ו - חס ושלום
11. בירושת״ו - בירושלים תבנה ותכונן
12. שי׳ - שיחיה
13. ובכ״ז - ובכל זאת
14. ומ״מ - ומכל מקום
15. וב״ה - וברוך השם
16. ידי״נ - ידיד נפשי
17. הגרי״ר - הגאון רבי שמות שמתחילים באותיות י, ר (למשל: יעקב + ראובן) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
18. וכב״ב - וכל בני ביתו
19. בדר״ש - בדורש שלום

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקצד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ד אלול תרע"ג - יפו **נמען:** הרב י' לוי

הרב קוק אינו יכול להשיב בפירוט; 'השפעה סגולית' של דיבורי קודש מועילה לפעמים יותר מכתבים. הדרכה: זיכוך המידות והרחקת הגאווה; לחוש את גדלות הנשמה; לא לבטל יום משיעור בחכמה הרוחנית, 'והראשונים קודמים'; לשמור על בריאות הגוף; לעורר קדושה בשירה; לברר את הטוב מכל מקום. לצעירים: לרכוש כשרון ספרותי וסגנון חי, כי העט הוא 'הנשק הזמני', ולתרגם את אוצר האגדה לסגנון ההווה, כמו עזרא ששינה את הכתב. לכתוב ב'המוריה' ולהתייעץ עם הרב חרל"פ.

עיקרי הדברים

- 'השפעה סגולית'.
- זיכוך המידות ולימוד רוחני.
- שירה ודמיון קדוש.
- העט - נשק הדור.
- תרגום האגדה לסגנון ההווה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1] עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ד אלול תרע"ג[4]

לכ' ידידי היקר הרב החו"ב[6] רב תבונות וי"א מוהר"י[7] לוי [ככל הנראה ממקורבי הרב קוק ביפו] נ"י[8], כוח"ט[9] וכט"ס[10].

מכתביו היקרים קבלתי, והנני נהנה ממחשבותיו הישרות ומדרכי-הגיונו בעמלה של תורה בהלכה ובאגדה, אבל אשר ידרש שאקח לי מועד להשיבו בפרטיות, יאמין שאינו לפי כחי, עם רובי היגיעות והטרדות התכופות שלי. ואפילו הדברים שהייתי חפץ מאד לכתוב לעצמי, ג"כ[11] אין הזמן מספיק לי כראוי, כאשר כ"ת[12] יודע קצת מזה. השפעה חביבה של דבורי-קודש בשעות מוכשרות, - זה הוא מה שאפשר לי לפעמים בעה"י[13]. ולפעמים ישנה השפעה סגולית, שמועילה ומחכימה וגם מקדשת יותר מתילי-תילין של כתבים ודרושים, וי"טוב אשר תאחוז בזה וגם מזה אל תנח ידיך". [קהלת ז, יח] ואהבה נאמנה בין חברים הרוצים ללכת באור-ד' היא אחד התנאים של ההארה הסגולית, המועילה לכל דבר טוב בע"ה[14].

זיכוך המדות - הרחקת הגאוה וגסות-הרוח - הלא ידוע הוא, ומ"מ[15] צריך להיות כדבר חדש. ולחוש תמיד גדולתה של הנשמה האלהית החיה בקרבנה ובכנסת-ישראל, ובעולמים כולם, להיות בנו לעד על אור-אין-סוף המתנשא לכל לראש, ולהדבק בכל המדות המתוקנות המקובלות בדרך-ארץ וישוב-העולם, בתמימות ואהבת חסד לכל הבריות. ולא לבטל אפילו יום א' מאיזה שיעורים של לימוד ספרים בחכמה הרוחנית שבתורה, מקמאי ובתראי מאלה אשר נוכח ד' דרכם, והראשונים קודמים לאחרונים.

ולהשגיח על בריאות הגוף והנפש גם במובן הטבעי, ולעורר רגש-הקדושה, ואפילו את הדמיון הקדוש, הממוזג במזג השכל הטהור, בכל עת-רצון, ע"י[16] שירי-זמרה, וחזרת מאמרי-קודש בחדות-לבב והרחבת-דעת. שלא לסור מדרך-הקודש, מפני התבטלות נגד שום אדם בעולם. ולהשתוקק לברר את הנקודות הטובות מכל מקום שהן, ולסגלן בקנין נפשי ולעסוק בתורה-שבכתב ובתורה-שבע"פ[17] בגירסא תדירית, ובעיון וחידוש לזמנים קבועים.

ידי"ע

הק' אברהם יצחק ה"ק

והנני לעורר את כ'[18] ואת כל הצעירים החפצים להתעודד לחיים רוחניים, מכובדים ומתוקנים באמת בע"ה, ע"ד[19] ההסתגלות הספרותית, הננו חייבים לקנות לנו את הכשרון הספרותי, את הסגנון החי לכל צבעיו, את הפרוזי ואת המליצי, ואם יש בנו מי שמרגיש את רוחו בנטיה לשירה ופיוט, אל נא יעזוב כשרונו. יעשו מסות, בחינות, ללמד בני יהודה קשת. [שמואל ב א, יח] סוף-כל-סוף אע"פ[20] שאני מלמד לעצמי ולאחרים, שתהיה מדת השלו'[21] והחסד גברת התכונות בנפשותינו ובסגנוניו, מ"מ[22] חמושים אנו צריכים להיות למלחמת ד' בעמלק הפנימי והחיצוני, והננו חייבים להכין לנו את הנשק הזמני: העט. אנו צריכים לתרגם ע"פ[23] הסגנון הזמני את כל האוצר הקדוש שלנו, אוצר הדעות והרגשות של כל התורה כולה כמעט, לקרבם לבני-דורנו, דוגמתו של עזרא, שנשתנה הכתב על-ידו, [סנהדרין כא] שאחד הטעמים הוא גם לקרב ע"י זה את דורו להבנת התורה ולמודה: כמובן, דבר זה רק משל הוא, ואנו עסוקים בזה בעיקר בעניני תורה-שבע"פ וחלק האגדה ביחוד, ע"פ כל ספרי-הקודש עד ימינו, אוצרי-אוצרות של אמנות-קדש גנוזים בהם, ועלינו לדלותם בכל יום תמיד, ולתתם בספרות הסגנונית של ההוה. ו"אם שמע בישן תשמע בחדש", וחדשים לבקרים יהיו צצים ופורחים לנו מחשבות, ציורים, הרגשות כבירות, חיקויי אמתיות פנימיות, מנצחות לאומים בעוזן, כובשות עולמים בממשלתן.

אל נבהל מפני תשוקה רוחנית סוערה המרקיעה לשחקים. מיושבים וטהורי-לב הננו דאים על כנפי רוח סוד כל היקום, "אשר במאמרו ברא שחקים וברוח-פיו כל צבאם". השתמשו ב"המוריה" היומי, והשבועי אם יהי'[24], אל תבוזו לשום הזדמנות להעלות על הספר אמרי-יושר, מלאים חן, מסולאים בחופש-רוח-טהרה וקדושה, שהוא החופש העליון, המבוקש העולמי היותר מגמתי.

התיעצו תמיד עם האדם ביקר קודש הרי"מ[25] חרל"פ[26] שליט"א[27]. חזקו ואמצו.

ידי"ע הנ"ל

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
5. לכ' - לכבוד
6. החו"ב - החריף ובקי
7. מוהר"י - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות י (כגון יעקב / יצחק / יוסף / יהודה / ישראל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם

8. נ"י – נרו יאיר
9. כוח"ט – כתיבה וחתימה טובה
10. וכט"ס – וכל טוב סלה
11. ג"כ – גם כן
12. כ"ת – כבוד תורתו
13. בעה"י – בעזרת השם יתברך
14. בע"ה – בעזרת השם
15. ומ"מ – ומכל מקום
16. ע"י – על ידי
17. שבע"פ – שבעל פה
18. כ' – כבוד
19. ע"ד – על דבר
20. אע"פ – אף על פי
21. השלו' – השלום
22. מ"מ – מכל מקום
23. ע"פ – על פי
24. יהי' – יהיה
25. הרי"מ – הרב רבי י... מ... (שם אדם)
26. חרל"פ – הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
27. שליט"א – שיחיה לאורך ימים טובים אמן

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תרב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ח אלול תרע"ג - יפו **נמען:** הרב יהודה לייב זלצר

הרב קוק נפגע מהחשד הכללי כלפי מי שקורא ללימוד פנימיות התורה. גדולי הקבלה צועקים שמי שמסלק את רזי התורה 'מחריב את העולם' (תיקוני זוהר), והגר"א כתב שהפרדס הוא פנימיות התורה. שני שינויים חלו בדורנו: הקלה בתנאי ההכנה, כמו שהקל הרמ"ק, משום שחלק גדול מתחלואי הדור נובע מצמאון רוחני; והכשרה מדעית רחבה בחכמות הרוחניות, שנדרשת 'בימי שלטון העט'. כשאין מענה לצמאון, החיים מייבשים והורסים. יש לדון לכף זכות, ו'דברי תורה דודים זה לזה'.

עיקרי הדברים

- חובת לימוד פנימיות התורה.
- הקלה בהכנה בגלל צמאון הדור.
- הכשרה מדעית.
- לדון לכף זכות.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ח אלול תרע"ג[4]

שלו'[5] וברכה, ושנה טובה, לכבוד ידידי הרב הגאון אוצר תוי"ר[6] חכם וסופר מו"ה[7] יהודה ליב זעלצטר [הרב יהודה לייב זלצר, מרבני ירושלים] שליט"א[8], כוח"ט[9] וכט"ס[10].

מכתב כת"ר[11] עם מאמרו היקר הגיעני. סופם של דבריו ע"ד[12] החשדנות הכללית, לכל מי שבא לתבע בזמננו עלבון פנימיותה של תורה, [על דבר החשד שחשדו בכל מי שקרא בזמנו ללמוד את פנימיות התורה, הקבלה] הדאיב מאד את לבבי. וכי נעלם מכבודו, שכל גדולי הקבלה פה אחד צועקים ככרוכיה, [כעגורים (ארמית), כלומר בקול רם] שכ"ז שמסלקים מאורייתא את רזיה, ואינם עוסקים בסודותיה, מחריבים את העולם. אזלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש, אינון דמסלקן רזא וחוכמתא מאורייתא ומשוין לאורייתא יבשה, ["אזלו מים מני ים" (איוב יד, יא): אלה המסלקים את הסוד והחכמה מן התורה ועושים אותה יבשה (תיקוני זוהר, ארמית)] הוא מאמר מפורסם בתקו"ז[13]. והגר"א[14] בסי'[15] רמ"ו סקי"ח[16] [ביאור הגר"א לשולחן ערוך יורה דעה רמו, ד] בביאוריו השיג על רמ"א על דעתו בפירוש פרדס, [הרמ"א פירש כרמב"ם, ש"פרדס" הוא הפילוסופיה, והגר"א חלק ופירש שהוא חכמת הקבלה] שהיא כדעת הרמב"ם[17] הפילוסופיא האלהית והטבעית, אלא שבאמת היא פנימיות התורה המקובלת, וכי'[18] ע"ז[19] איך אמר אבל לא בשאר חכמות, שסיים שאין ללמוד אותן כ"א[20] באקראי, הרי עיקר קיבול שכר אין לך יותר מזה, שהוא "דבר גדול". ["דבר גדול – מעשה מרכבה, דבר קטן – הוויות דאביי ורבא" (סוכה כח)] הרי שפשוט הוא, שמי שכבר מוכן עכ"פ[21], ע"י[22] מילוי כרסו בבשר ויין, הרי הוא קרוא לשום לימוד קבע ולא ארעי בפנימיותה של תורה. ומובן שהקביעות חייבת להיות, בבינה ובעומק בחריפות ובבקיאות, כדרך גדולת הלימוד שבהלכה ללומדים המובהקים, כ"ח וחד לפום חורפיה. [כל אחד ואחד לפי חריפותו (ארמית)]

אמנם נשתנו עלינו הענינים בשני עקרים חשובים.

העיקר האחד הוא, לעשות הנחות וקולות בעניני ההכנה שהחמירו כ"כ[23] הראשונים בה, מפני שהמדה של מילוי כרס בבשר ויין היא מדה הצריכה לשיעורים הרבה. הדורות הראשונים היו נוהגים להחמיר בה הרבה, והמקובלים היותר אדירים החלו כבר מאז להקל בזה, ולהעמיד את תוכן הדבר על מדתה של לומדות בינונית, כמפורסם מדבריו של הרמ"ק[24] בספרו "אור נערב". ובדורנו, שהעריגה הרוחנית מצד אחד מתגדלת היא בכלל, עד שאנו קובעים יסוד לומר, שהחלק היותר גדול מתחלואי הדור הוא בא מתוך צמאון בלתי-מרווה זה, לא משתבשים כ"כ אותם הנתבעים ממעמקי רוחם לצדד כדברי המקילים בזה, שהיו גדולי עולם. עכ"פ לאותם המרגישים בקרבם גם הם צמאון רוחני גדול, ומתחילים עכ"פ להרגיש שע"י[25] מילוי רוחני, של דברים גדולים קדושים אלהיים עליונים ירגישו בקרבם הרוחה אצילית, והם הם העומדים תמיד על מעמד של זירוז לעשות עיקר גדול מהתורה הנגלית והמצות המעשיות, אלא שהם חפצים שלא יסתפקו בזה לבד, מבלעדי האור הגנוז המחיה את הכל ומעודד את כל.

העיקר השני הוא לאידך גיסא, ההכשרה המדעית, כלומר הידיעה הרחבה בכל ענפי החכמות הרוחניות שהן מצרניות להחכמה האלהית, [גובלות לחכמה האלוהית] וידיעה עכ"פ באיזה צד של חשיבות ביתר החכמות. הכשר זה לא הובלט כ"כ בדורות הראשונים, כ"ז[26] שהקבלה היתה באמת חכמה עלומה, לא נכתבה ולא נתפרשה והוכרחה להמסר מפה לאוזן "מפי מקובל חכם לאוזן מקובל מבין" [מתוך הקדמת הרמב"ן לפירושו לתורה] (הרמב"ן[27]). אז היו המוסרים כבר מכלילים את כל התמצית הנדרשת לרוממותה של הנשמה, לסיפוגה את יסודות החיים הרוחניים העליונים הללו, את כל הפרקים הנדרשים, מהחכמות הרוחניות כולן, וחלקי החכמות העולמיות הכלליות, המעורבים בזה.

אמנם בימינו, ימי שלטון העט, הלוקח הרבה את מקום הפה, אי-אפשר כלל שיוכשרו הלבבות להגיונה העליון של תורת אמת, בדעת ד', כ"א עם ההכשר המלא של כללותן של החכמות הרוחניות, שכל המקצע הרוחני שבתורה, המחקר, הפילוסופיה, המוסר, המדות, הפיוט והשירה, וחלקים רחבים מחכמת הנפש כבר הוא רצוף בזה. ונמצא שהננו נתבעים לעליה תרבותית גדולה, שהיא רצופה כולה בקדושה ובטהרה.

מהו הלימוד היסודי של חכמת האמת, אם לא הפירוש המקובל של אמונת ישראל, בכל מרום קדושתה וטהרתה, שבכל מה שהעזיבה הולכת ומתרבה, ותורה דלעילא מופרת, הולכים קוצים וברקנים וצומחים מאליהם, סביב סביב לנקודת האורה של אמונת אלהי אמת. הצמחים הרעים אינם צריכים עבודה, מתוך עצלות מעצמם הם גדלים. והדור הזה הלקוי כ"כ במחלת הכפירה, שהיא רפיון האמונה, האם אין לנו יסוד לומר, שלתשועתו אנו צריכים להרבות בתורת האמונה. וכ"ז שהארטודקסיה אומרת בעקשנות דוקא, לא, רק גמרא ופוסקים לבדם, לא אגדה, ולא מוסר, לא קבלה ולא מחקר, לא דעת העולם ולא חסידות, ועם כ"ז אנכי אחזיק את מלחמתי, נגד כל הקמים עלי מעברים, - הרי מדלדלת את עצמה, וכל האמצעים שהיא לוקחת בידה להגן על עצמה, מבלי לקחת את סם-החיים האמיתי, אור התורה בפנימיותה, הם לה לא לעזר ולא להועיל, והיא מתמלאה עי"ז[28] בקצף אין-איל, ומתמלאה מחשבות של משטמה, ומדנים, גם בינה לבין עצמה, וכחה הולך וכשל. לא חלילה על נקודת

התם, קשר הקודש של התורה והאמונה בכללות, לא על דבקותה הגדולה במצות המעשיות ובאהבת התורה הנגלית עכ"פ, אמרתי "שהיא משפיקה את עצמה בהבלי שוא ובדמיונות כוזבים שהחיים והמציאות מחריבים אותם", אלא על התולדה העניה שהיא מוציאה מידי נקודתה זו, שהיא עומדת בתוכה במצב של צמצום וקדרות, שע"פ[29] זה היא שוללת את כל הרחבת אורה, מצפוני צפונות עד גלויי גלויות, מהארת אש קודש לתפילה ברוח מלא חסון קדוש, עד הארת חכמה בחשבון ברור ממקורה של תורה ונשמת אל חי אשר בקרבנו ומזה באה התוצאה של הצמצום המקוצף, שכל תיקון עולם, וכל כח חיים מתגלה, הכל הוא נראה לה כבא לבלע אותה, להוריד עז מבטחה.

עמידתה על יסוד רעוע זה, מבלי פנות אל אשר הרו והגו כל החכמים והקדושים היותר עליונים, שבכל הדורות בישראל, וגם באדם, עד שהיא מוכרחת להאחז תמיד במלחמה שלילית לבדה, חוץ מהדבר הגלוי ומוחש, הנגלה שבתורה ובמצות לבד, שאינו יכול בשום אופן לבא ולהביא למטרתו, בכל הדורות וביותר בדורנו, כ"א ביחד עם התרחבותם של שרשיו המרובים הרוחניים, - שלילה זו היא באמת מולידה השפקה של הבלי שוא ודמיונות כוזבים, שהחיים והמציאות, הגשמי והרוחני, מחריבים אותה. ואם נבא לחשוד את כל מי שהוא טוען בעד הרוחניות של העולם, ושל התורה, שהיא באמת יסודנו הישראלי, נגד האליליות החמרנית בכל הופעותיה, - כשהוא משנן תמיד שהבסיס לכל גובה זה, לעולם מוכרח להיות, הגלוי והמוחשי "הנגלות לנו ולבנינו", - בנטיות זרות או במחלות רוח, לא נוכל למצא לנו איש ישר בעל רוח פנימי, דורש ד' באמת, שיוכל לדבר איזה רעיון לתקנת הדור. כי על מי לא יוכלו החושדים לומר כאלה.

ואנחנו רואים, שבדורות שהיו טובים מאלה, קרא הרח"ו[30] בהקדמת ספר עץ חיים את הקריאה הגדולה נגד יבשות התורה, ע"י המתגדרים רק בנגלות לבד, והתנצל על הקריאה בשם "שפחה" ו"קליפין" אל המשנה, מפני שעסק המשנה כפי פשטו אין ספק שהוא לבושין וקליפין חצונים בתכלית אצל סודות התורה הנגנזים ונרמזים בפנימיותה. כי כל פשטיה הם בעוה"ז[31] בדברים חומרים תחתונים, אמנם הם קליפין טובים למאכל, כקליפת קנה הבושם, ולכן בהיותם מבינים פשטי המשנה בהלכתה, בלתי טעות, נקראת "עץ הדעת טוב". ונסתיימה שם ההקדמה בהערתו של הגאון מוהר"י[32] צמח, ע"ד הבדלי המצבים של הדורות, "כי גילוי חכמה זאת עתה בדורות גרועים, הוא כדי שיהיה לו מגן לאחוז בלב שלם באבינו שבשמים. כי באותן הדורות (הקודמים) היו אנשי מעשה וחסידים, והמעשים הטובים היו מצילים אותם", וחתם "שהנסתרות נעשו עתה כמו נגלות, כי בדור הזה מושל הזנות ומלשינות ולה"ר[33] ושביה שבלב". א"כ[34] הרי לנו הערה של חשובי דורות, קדושי עליון, שהיא חוזרת ונתבעת מאתנו בדורנו בצורה עוד יותר בולטת. ובליטתה של צורת התביעה, הבאה מהאיחור של התשלומין של החוב, של "מאריה דחובא דדחיק", שהיא מליצה טפוסית בספר האידרא על התביעה לאורה רוחנית, הטבועה בנשמת ישראל ובעולם הכללי, וכשאין הספוק מתמלא עושים החיים את פעולתם ליבש ולהרס, ואח"כ[35] צריכה הרפואה לבא בצירופם של כמה מיני תבלין, שלא היו נדרשים כלל אם היתה הרויית הצמאון באה בעתה בלא התנגדות.

עוד הפעם אני חוזר, ידידי, טוב למעט בחשד על שלומי אמוני ישראל, ת"ח[36] שוקדי תורה, המתכונים רק להועיל. וכבר צווחו ע"ז קמאי דקמאי, שחובת הוי דן את כל האדם לכף זכות סובבת היא ג"כ[37] את הירודים שבעם, וק"ו[38] ליחידי הסגולות, עכ"פ באיזה דרגא שנתארם. ובמקום הטלת מומין וראיית פגמים, יותר טוב ללמוד ולשנן את אותם הענינים עצמם שאודותם אנחנו מדברים. ולא יפול לב אדם לומר, שמקצע אחד שבתורה ידחוק את רגליו של השני' כי ד"ת[39] הם רעים זה לזה ודודים זה לזה, וכ"א ממלא את אורו של חבירו.

והנני חותם בצפיית ישועה וברכת כוח"ט, ידי"ע[40],

הק' אברהם יצחק ה"ק

באה"ר[41] אדר"ש[42] רב רחימן הגאון רידב"ז[43] שליט"א, ואברכו ברפו"ש[44] בקרוב בתושח"י[45], ובכוח"ט[46] בספר החיים עם צדיקים גמורים לאוי"ט[47]. כנה"ר[48] ונפש ידידו המתפלל בעדו לטובה, כל היום יברכנהו.

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
5. שלו' - שלום
6. תוי"ר - תורה ויראה
7. מו"ה - מורנו הרב
8. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
9. כוח"ט - כתיבה וחתימה טובה
10. וכט"ס - וכל טוב סלה
11. כת"ר - כבוד תורתו
12. ע"ד - על דבר
13. בתקו"ז - בתיקוני זוהר
14. והגר"א - והגאון רבי אליהו מווילנה
15. בסי' - בסימן
16. סקי"ח - סעיף קטן י"ח
17. הרמב"ם - רבי משה בן מימון
18. וכ' - וכבוד
19. ע"ז - על זה
20. כ"א - כי אם
21. עכ"פ - על כל פנים
22. ע"י - על ידי
23. כ"כ - כל כך
24. הרמ"ק - רבי משה קורדובירו
25. שע"י - שעל ידי
26. כ"ז - כל זה
27. הרמב"ן - רבי משה בן נחמן

28. עי"ז - על ידי זה
29. שע"פ - שעל פי
30. הרח"ו - הרב רבי שמות שמתחילים באותיות ח, ו (למשל: חיים + וולף) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
31. בעוה"ז - בעולם הזה
32. מוהר"י - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות י (כגון יעקב / יצחק / יוסף / יהודה / ישראל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
33. ולה"ר - ולשון הרע
34. א"כ - אם כן
35. ואח"כ - ואחר כך
36. ת"ח - תלמידי חכמים
37. ג"כ - גם כן
38. וק"ו - וקל וחומר
39. ד"ת - דברי תורה
40. ידי"ע - ידידו עוז
41. באה"ר - באהבה רבה
42. אדר"ש - אחר דרישת שלום
43. רידב"ז - רבי יעקב דוד בן זאב
44. ברפו"ש - ברפואה שלמה
45. בתושח"י - בתוך שאר חולי ישראל
46. ובכוח"ט - ובכתיבה וחתימה טובה
47. לאוי"ט - לאורך ימים טובים
48. כנה"ר - כנפשו הרמה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תרט

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ג תשרי תרע"ד - יפו **נמען:** הרב יהודה לייב זלצר

צער על פטירת הרידב"ז ועל מצבה הכלכלי הדחוק של משפחתו; הרב קוק יכתוב ל'אגודת ישראל'. אין הרב קוק חושש לכבודו, אלא למטרה: לעורר את ת"ח לפנימיות התורה, ש'דא קני מה חסר'. מלבדו ומלבד הרב פנחס הכהן לינטופ, אין מי שמקנא לה בספרות, ואין להתנפל על כך בכלליות. 'רחמנות' של מניעת צרימה מאוזן לא רגילה היא 'אכזריות גמורה'.

עיקרי הדברים

- אבל על הרידב"ז ועזרה למשפחתו.
- חשיבות נשמת התורה.
- 'למול את האוזן הערלה'.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ג תשרי תרע"ד[4]

כי[5] ידי"נ[6] הרב הגאון החו"ב[7] סוע"ה[8] איש האשכולות מוהר"ר[9] יהודה ליב זעלצער [הרב יהודה לייב זלצר, מרבני ירושלים] שליט"א[10].

שלו'[11] וברכה, ישועה ונחמה, וכט"ס[12].

עוד לא הוגלד הפצע הגדול, [עוד לא העלה הפצע הגדול קרום] של יגון ישראל בהלקח עטרת תפארת פאר הדור הגאון רידב"ז[13] [הרב יעקב דוד וילובסקי, הרידב"ז, רב צפת, שנפטר בתרע"ד] זצ"ל[14]. בכבדות הבלגתי עלי יגון לשמח בשמחת יו"ט[15] הקדוש העבר. יגדור השי"ת[16] פרצותינו ופרצות עמו ברחמיו. והנה נוסף לי מכאוב בהודעי שמצב ביתו של הגאון המנוח הידיד היותר נאמן, נבדל לחיי"ט[17] וארוכים, וזי"ע[18] ועכ"י[19], מדולדל הוא בעוה"ר[20], במעמד הגשמי. הה מי יכול להעלות זאת על דעתו. ד' ירומם פליטת סופריו. והנני מוכן לכתוב בלא איחור לאגו"י[21].

וע"ד[22] כת"ר[23], יאמין ידידי, לא לכבודי אני חש, כי"א[24] למטרת הענין הנשגב של שימת לבם של המצוינים של ת"ח[25], בעניני הרוח הפנימיים, בנשמתא דאורייתא, ביסוד הדעת, דדא קני מה חסר, ודדא חסר מה קני. ["דא קני מה חסר, דא חסר מה קני": מי שקנה את הדעת – מה חסר לו? ומי שחסר לו הדעת – מה קנה? (נדרים מא)] שאם מוצאים על כל התעוררות קדושה עוררין, ונוהגין עוד מנהג חולין וזלזול בת"ח[26], כמה הפרת תורה יש בזה. ד' יודע כמה גדול הוא הקלקול. וביחוד לא אדע מי הוא מבני תורה המקנאים קנאתה של פנימיותה של תוה"ק[27], בכח הספרות, חוץ מהרב ר"פ לינטופ [הרב פנחס הכהן לינטופ, רבה של בירז' בליטא, ממפיצי ספרי קבלה וחסידות] נ"י[28] מבירז וממני, ואיך שייך להתנפל ע"ז[29] בדרך כללות. להיפוך על רב כשרון ות"ח[30] מובהק שכמותו מוטלת חובת הסיוע לענינים העומדים ברומו של עולם, ולמיהדר אזכותא [ולחפש זכות (ארמית)] גם בדברים שהם צורמים את האוזן הבלתי-רגילה לשמע דא"ח[31] [דברי אלוהים חיים] ממקור טהור וקדוש בדעות ואמונות. כי הננו חייבים למול את האוזן הערלה, ורחמנות כזאת של

מניעת צרימה אכזריות גמורה היא. ומלאכת ד' היא זו ברום מעלתה. והי'[32] ז"ש[33] וברכת אהבה רבה, כנה"ר[34] ונפש ידי"ע[35] דוש"ת[36] מצפה לחסדי השי"ת אורו וישעו לעם ד' הגוי כולו.

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ד - השנה תרע"ד (1913/1914)
5. כ' - כבוד
6. ידי"נ - ידיד נפשי
7. החו"ב - החריף ובקי
8. סוע"ה - סיני ועוקר הרים
9. מוהר"ר - מורנו הרב רבי
10. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
11. שלו' - שלום
12. וכט"ס - וכל טוב סלה
13. רידב"ז - רבי יעקב דוד בן זאב
14. זצ"ל - זכר צדיק לברכה
15. יו"ט - יום טוב
16. השי"ת - השם יתברך
17. לחיי"ט - לחיים טובים
18. וזי"ע - וזכותו יגן עלינו
19. ועכ"י - ועל כל ישראל
20. בעוה"ר - בעוונותינו הרבים
21. לאגו"י - לאגודת ישראל
22. וע"ד - ועל דבר
23. כת"ר - כבוד תורתו
24. כ"א - כי אם
25. ת"ח - תלמידי חכמים
26. בת"ח - בתלמידי חכמים
27. תוה"ק - תורתנו הקדושה
28. נ"י - נרו יאיר
29. ע"ז - על זה
30. ות"ח - ותלמידי חכמים
31. דא"ח - דברי אלקים חיים
32. והי' - והיה
33. ז"ש - זה שלום
34. כנה"ר - כנפשו הרמה
35. ידי"ע - ידידו עוז
36. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תרכו

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ח' טבת תרע"ד - יפו **נמען:** הצהרה על קדושת הזוהר

דברי הזוהר וספרי המקובלים הם 'קודש קדשים', מקובלים מדור דור עד מתן תורה ועד אברהם אבינו. הם סתומים, ויש להבינם 'לפום דרגיה'. מי שמבזה אותם דינו כמבזה ת"ח: תחילה יש להזהירו בדברים טובים, ואם אינו חוזר בו, על חכמי ישראל לצאת נגדו בקנאה. בהערה: הרב קוק קורא לשגגים לחזור בהם, ולקנאים לקבלם בשלום.

עיקרי הדברים

- קדושת הזוהר.
- מבזה הזוהר - כמבזה ת"ח.
- אזהרה ואחר כך קנאות.
- שלום עם החוזרים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ח' טבת תרע"ד[4]

הנני בזה לגלות את דעתי העני" ע"ד[5] השאלה אודות קדושת ספר הזוהר וספרי המקובלים מבאריו ושותי מימיו, שכבר הלכה רווחת בישראל מגאוני הדורות, ראשונים כמלאכים וגדולי וקדושי האחרונים עד דור אחרון, שדברי הזוהר הקדוש הם קודש קדשים, ומקורם מקור מים חיים, [על פי ירמיהו ב, יג] של רזי אמונת ישראל הקדושה והטהורה. אלא שע"פ[6] רוב הדברים הם סתומים וחתומים, מפני שאי-אפשר לדבר בדברים נשגבים כאלה, כי-אם ע"פ[7] משל וחידה, יבינו מהם הראויים לזה כל אחד ואחד לפום דרגיה, [לפי דרגתו (ארמית)] וגדולי המקובלים ז"ל[8] ביארו כמה ענינים מרזי קודש הללו, והסבירום קצת, וגם דבריהם הקדושים צריכים תמיד ביאור, מגדולי הדורות וקדושיהם ברוח ד' אשר עליהם.

אבל חלילה חולין היא לנו, [חלילה לנו (על פי בראשית יח, כה)] ומוקצה מן הדעת ומן האמונה הטהורה מורשת אבותינו הקדושים מדור דור, לחשוב מחשבת פיגול [מחשבה פסולה, כמו קרבן שנפסל במחשבה] על קדשי-שמים הללו. וכבר נתבררו הדברים למדי זה כמה, וכל הטענות ששתו על הדברים הקדושים שבספרי-קודש הללו הושמו לאל, [בוטלו] והסכימו על קדושתם וצדקם, ואמתת האמונה שבהם מנאמן לנאמן עד יסוד הלכה למשה מסיני, ואור איתן האזרחי אברהם אבינו [חז"ל דרשו את "איתן האזרחי" (תהלים פט, א) על אברהם אבינו (בבא בתרא טו)] ע"ה[9], ולמעלה בקודש מקדמי עולם מיום היות אדם על הארץ ודבר ד' אליו הופיע. וגאוני עולם וקדושי עליון מוסכמים לכל ישראל, לגדולי הדורות בתורה ובחסידות בקדושה ובטהרה, מסרו נפשם על הלימודים הקדושים של ספרי הקודש הנ"ל[10], וכן לא ימוש מפינו ומפי זרענו עד דור אחרון, שיופיע אור ד' ע"י[11] משיח צדקנו וכל קדושים עמו, כתקות כל אסירי התקוה, [על פי זכריה ט, יב] הקשורים באמונת אומן בכל לב ונפש. על-כן האיש אשר יזיד לבזות את ספרי הקודש הנ"ל ואת גדולי עולם

שעסקו ועוסקים בהם, וידבר עליהם דופי חלילה, דינו פסוק כדין מבזה ת"ח[12], [דינו כדין מי שמבזה תלמיד חכם] ואנו חייבים להזהירו בדברים טובים, שיסור מדרכו הרעה, וישמור פיו ולשונו מדבר עתק [מדברי עזות (על פי שמואל א ב, ג)] על גדולי ישראל וקדושת תורתם, שהיא חיי עולם ונשמת תוה"ק[13].

ואם אחרי ההזהרה עוד ח"ו[14] יוסיף סרה ויחזיק באולתו, [ויתעקש בטיפשותו] להוציא דבת שקר ולדבר תועה על קודש ישראל לד', הספרים הקדושים הנ"ל, והעוסקים בהם מדור דור, חייבים כל חכמי ישראל לצאת נגדו בקנאתה של תורת אמת מורשה קהילת יעקב, לכבוד קדושי עליון שבכל הזמנים והתקופות מקדם שדמתה, [מימי קדם] עד דור עני זה דור אחרון, אסירי הגולה המצפים לתשועת ד', על עם ד' ועל כל מעשיו אשר עשה ברב חסדו ורחמיו, כדת מבזה תוה"ק וחכמיה ומלעיב במלאכי אלקים, [על פי דברי הימים ב לו, טז] ולהחמיר עליו לפי ראות עיני חכמי המקום [לפי שיקול דעתם של חכמי המקום] שלומי אמונים [נאמני ישראל (שמואל ב כ, יט)] שופטי צדק, עד אשר ישוב ורפא לו, [וישעיהו ו, י] ויקבל עליו את הדין, וביחוד להחזיק במוסר על להבא שלא ישוב עוד לכסלה אז תהפך שמאל הדוחה ותהיה לימין מקרבת [על פי סוטה מז: "לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת"] שלו'[15] שלו' לרחוק ולקרוב אמר ד' ורפאתיו. [וישעיהו נז, יט]

והנני בזה חותם בעתרת שלו' וברכה, ובצפיית אורה וישועה לעם ד' הגוי כולו, ולכל ישרי לב חוכי ישועה [מחכי ישועה] דורשי צדק ואמת, יראי ד' וחושבי שמו, מעתה ועד עולם, יום ח' טבת תרע"ד.

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

עבד לעם קדוש על אדמת הקודש פעה"ק[16] יפו והמושבות תובב"א[17]

נ. ב. אקוה שהאנשים שנכשלו בשגגה בדבת שקר הנ"ל, אחרי ראותם דברינו אלה הקוראים אליהם בידידות ואהבת אחים, לשוב ולתן כבוד לשם ד' אי ישראל, ולעבדיו הנאמנים, הבאים בסודו סוד ד' ליראיו, [תהלים כה, יד] מחברי הזוהר הקדוש והמקובלים הנאמנים, ימהרו מיד ויתנו ידם לשלום, ויכירו כי יצאה שגגה מתחת ידם. ואחיהם העומדים על משמרת הקודש לקנאת ד' וקדושת אור תורתו תורת אמת המקובלת, יתנו גם הם להם את בריתם שלום, ושלום וברכה על ישראל. ומה טוב יעשו אם יואילו לבשרני, שנגמר הדבר בדרך שלום ובתשובה מאהבה, שזדונות נעשים כזכיות, [יומא פו] בחסד עליון ב"ה המרבה לסלח, המלמד ענוים דרכו. [על פי תהלים כה, ט] הנ"ל

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ד - השנה תרע"ד (1913/1914)
5. ע"ד - על דבר
6. שע"פ - שעל פי
7. ע"פ - על פי
8. ז"ל - זכרונו לברכה
9. ע"ה - עליו השלום
10. הנ"ל - הנזכר לעיל
11. ע"י - על ידי
12. ת"ח - תלמידי חכמים

13. תוה"ק - תורתנו הקדושה
14. ח"ו - חס ושלום
15. שלו' - שלום
16. פעה"ק - פה עיר הקודש
17. תובב"א - תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תשצה

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ג כסלו תרע"ז - לונדון **נמען:** הסכמה ל'מפתח הקבלה' של הרב זאב וולף טננבוים

שתי מפלגות של דורשי ה': המקובלים, שמתעלים מעל ההגיונות האנושיים לחכמת ישראל המסורתית, והחוקרים, שיורדים למרחבי ההכרה האנושית ומראים שהיפה בחכמת אדם מתאגד עם התורה, אבל זוכרים את חולשת השיטות המתחלפות. המחבר מראה שהסברת המקובלים מתאימה לחקר הטבע החדש.

עיקרי הדברים

- שתי דרכים: קבלה וחקירה.
- חולשת השיטות האנושיות.
- קבלה ומדע.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1]. הודפס בספר "מפתח הקבלה" [הסכמה לספר "מפתח הקבלה" של הרב זאב וולף טננבוים, שנדפס בלונדון בתרע"ז (1917).] הרב קוק שהה אז בלונדון] [ספרו של הרב זאב וולף טננבוים, שנדפס בלונדון בתרע"ז] שחובר ע"י[2] הרה"ג[3] ר'[4] זאב וואלף בהרב רבי שמעון זצוק"ל[5] טאנענבוים. לונדון בשנת כי טוב פת"ר[6] לפ"ק[7]. [ציון השנה בדרך רמז: תרע"ז (1917)]

לעולם זאת על ישראל רוח ד' מפעם בלב יחידי סגולה לדעת לתור בחכמה, להגביה עוף [איוב ה, ז] למעלה למעלה, לבוא בסוד ד' ליראיו [תהלים כה, יד] ולחקור מפלאות תמים דעים. [איוב לז, טז] בכל המעשה הגדול אשר עשה בכל מלא היצור. אמנם נפלגו חכמי חרשים [ישעיהו ג, ג] לעדרים, איש איש לפי שכלו יהולל, [על פי משלי יב, ח: "לפי שכלו יהולל איש"] וכפי הבנתו לשא עין למרום, להרים קרן בחכמה, בתבונה, ובדעת. ובכללם של דברים יתפרדו דורשי ד' אלה לשתי מפלגות ראשיות. המפלגה האחת, היא המתעמקת בסוד שיח קודש, אשר מורשה לנו מימי קדם, אוצר נחמד ושמן בכרם בית ישראל, חכמת ישראל המסורתית, מקובלה מדור דורים ומסורה בחשאי לכל נבוני לחשים, [ישעיהו ג, ג] המתרוממים בגבורת רוחם למעלה מכל האוירים הגסים הממלאים את חללו של עולם החברותי האנושי, המלא עשן ענן השפלות והתאוות הסוערות. וגבורי-כח אלה, הששים ושמחים לעשות רצון קונם, התעלו ברוחם ממעל לעולם ויושביו, ממעל לכל ההגיונות האנושיים, וכל הסכמותיהם ושיטותיהם, תעתועיהם והבליהם, יחד עם נמוסיהם והשקפות-עולמיהם, וכה הלכו הלוך והתקדש, עד אשר אור ד' אליהם הופיע, ומהמכמנים השרידים, אשר נשארו לבית ישראל, מחכמת הנבואה, וזיו רוח הקודש, נתגלו להם אוצרות חיים, מלאים אור נוגה, לצפיות עליונות, להעמיק שאלה ולהגביה למעלה.

וסגולת חכמת ישראל זאת המורשתית, היא כומסת ברוחה את כל אוצר החיים הנשגב אשר לעם נורא, לגוי אחד בארץ, [שמואל ב ז, כג; דברי הימים א יז, כא] הנושא בעזו את דגל אור אל אמת, את ברכת השלום והברכה, את אוצר האמונה והקדושה, להיות למחיה לכל הגויים אשר עשה ד', לתת לכל היקום אחרית ותקוה, לחיי שעה וחיי עולמים. וכשם שבחירי עם קדוש ממולאים הם ברוח עזוזם, ומעינם

מתגבר מיום אל יום, לחשוף צפונות חדשים לבקרים ממקור המסורת המורשתית, והכרתם הולכת ומתגדלת, בכל צעד ושעל שהם דורכים במהלכם הרוחני, כי אור חיי עולם נשמת אלהים אמת היא שרויה בקרבם ממקור ישראל, כן מרגיש הוא ברוחו התמים הגוי כולו, כי גוי קדוש ועם סגולה הוא, העומד לנס עולם, [על פי ישעיהו יא, י: "עומד לנס עמים"] וכי סגולת רוחו חיה וקיימת היא ממקור אור חי העולמים, וכאשר עמד לנס בימי קדם, בעת אשר חשכת האליליות הגסה כסתה ארץ, כן יעמוד לנס עדי-עד, להניס את צללי האליליות, אשר עוד נשארו, שהם קשים בפנים ידועים מהאליליות עצמה, כשלהי דקייטא הקשה מקייטא, ["שלהי דקייטא קשה מקייטא": סוף הקיץ קשה מן הקיץ עצמו (יומא כט)] - וכי כל הגלים וכל הנדודים אשר עברו על ראשו, לא יכלו לנגע באור נשמתו, ובאוצר האורה אשר ברוחו, באורותיה המבולטות יזהירו בניצוצותיהן את השכלתם הקדושה של חכמי מורשה הבאים בסוד ד' ויונקים נהרי נחלי דבש וחלב [איוב כ, יז] מאוצר חכמי האמת וקבלת הקודש.

והמפלגה השניה של דורשי ד', בקרב בית ישראל, היא אלה אשר השפילו לראות, [על פי תהלים קיג, ו: "המשפילי לראות"] ירדו למרחבי ההכרה האנושית בכללה, גם העמיקו ברוח-האמונים, הישר, ההולך ויושב על כל נאות ד', התורה הכתובה והמסורה, ההלכה וההגדה בכלליותן ופרטיותן, באו עד חקר רוח האדם העולה למעלה, שטו ודאו על שדות עמים רבים לדעת ארחם והלך רוחם, ערכי מחקריהם, השערותיהם וסדרי חכמתם. גם אלה מלאו ידיהם קודש לד', והראו לדעת ברוח יתירה, כי המסולת והיפה אשר בחכמת אדם, הוא תמיד עומד הכן להמאגד באהבה עם רוח ד' השפוך על אור התורה וחכמת ישראל הבהירה. וההמאגדות הזאת, אשר להדורשים הנאמנים הללו, היתה תמיד קשורה בתנאים יסודיים, למען שמרה מכל מפגע, שכללותם הוא שכשאנו מחברים את ארחות התורה, מקור האמת הנצחית, עם הגיוני לבב אנוש, אנו יודעים את החולשה אשר להצביונים הפרטיים של כל שיטה אשר ברוח האדם יסודה, ואין אנו בטוחים שמה שהוא אהוב ומוסכם במשך איזה תקופות, שלא יהיה מרוחק, עזוב ומופסק, כשיגיעו זמנים אחרים, וזמירות חדשות ישמיעו בעולם, אבל מרוצים אנו להראות, שאותו האור האלהי הנצחי, המחיה את קודש ד' החי בישראל משני ימי קדם, יוכל הוא להגלות דרך כל מעבר הגן, אשר אך סרה ממנו חלאת השקרים הגסים והדמיונות המזוהמים, אשר ברוח הפראות יסודם, וכאשר יתעלה רוח האדם בהשכלתו הטבעית, ואורות חדשים יבקעו לפניו להראות על במת החיים, אז לפי אותה הבהירות וזכות התוכן, מנוחת הדעת ויושר הבינה, שתהיה שרויה על האורות ההן, כן יוכל בהרחבה לפלס בהן את נתיבי אור תורת אמת, לעז רוח ישראל החי וקיים לעד.

התנאים הללו והזהירות הזאת נהוגה היא בקרב מתי החיל, אשר רוח ד' מפעם בם מהמפלגה השניה, ההולכת לאטה בארחות השכל ההגיוני, וחקר חכמת דת קודש ע"פ[8] רוח האדם בקרבו. לא כאלה היא נחלת ד', אשר את השרידים בני העליה [סוכה מה; סנהדרין צז] אשר למפלגה הראשונה, דורשי ד' ע"פ המעוף העליון אשר לאור הנבואה והופעת רוח הקודש, התרים בארצות החיים אשר רוח ד' שפוכה שם על באי סודו. לא באמת איש וערכי חכמת דור דורים יערכו את הגיגיהם, כי סוד ד' ממקור האמת להם נגלה, וחכמת יוצר-כל היא משעשעת לפניהם בכל עת. דורי דורות חולפים ועוברים הם ואין מבין שיחתם,

אין יורד לחקר תהום הגיונותיהם, הגבוהים מכל משאלות לבב אנוש כגבוה שמים מארץ, [על פי תהלים קג, יא; ישעיהו נה, ט] רק עם לבבם ישיחו, עם סוד נשמתם פנימה המה משתעשעים, וגדולת האמת, המכרת את נצחה והודה, היא מעטרתם בתר עולמים.

אבל יש אשר ימים יבאו על הארץ וסערות הרוח, חזיזים וברקי רעם, יגלו על רוח האדם, המוני המונים של שיטות מאוששות יפלו בנופלים, וכל המחזה אשר יעבור על רוח האדם יקבל צורה חדשה, בני הדורות יעמדו נבהלים כהתעות שכור [על פי ישעיהו יט, יד: "כהתעות שכור בקיאו"] יתעו מבלי לדעת איך לאגד את כל האוצרות הישנים עם הרכוש החדש הבא ושוטף. אז יש אשר מבין החרכים של שיחת חכמי אמת, דורשי אלהים, על פי רזי תורה, מחצדי חקלא, ["קוצרי השדה" – כינוי בזוהר לחכמי הסוד] אשר באו אל הקודש פנימה, והעם נשאו גבוהה גבוהה הגבה למעלה, [על פי יחזקאל מא, ז ושמואל א ב, ג] יגלה ויראה, כי סגנוני הסברתם לדברים העומדים ברום רוממות אשר מעל לכל הגיוני אדם, ומכל רחשי לב תבל ויושבי בה, יעידו בהם, דרך אגב, כי כל אותן הדעות החדשות, אשר גרמו להדהים לב רבבות עם משיא עוזם ועוצם חידושם, היו להם מושגים רגילים, ע"פ טבע האמת, המזריח את אורו בכל ארחות הישרים, שבחושך תמיד יזרח להם אור.

ונסיון יפה בזה עשה כעת אחד מיוחד, אדם ביקר, ידידי הרב החכם הגדול בתורה וחכמה ויראת ד' מעוזו, חכם חרשים, ונבון לחש [ישעיהו ג, ג] מו"ה[9] זאב וואלף נ"י[10], [הרב זאב וולף טננבוים, בן הרב שמעון, מחבר הספר; פעל בלונדון] אשר הרבה משנתו בספרי חכמי הקבלה ודורשי חכמת הזוהר, וגם ידיו רב לו בבקיאות הגונה בספרי חוקרי-הטבע החדשים, וחפץ ד' בידו הצליח. אחרי אשר הלך בדרך מתודי להראות מבוא מסביר לכללי התחלת למודי הקבלה, מצאה ידו לתאר את שיחתם הקדושה של חכמי אמת, שהיא מותאמה עם ההגיונים היותר חדשים של המחקרים בעלי הנסיון ובעלי ההשערה היותר מוסכמים שבדורותינו. ואפריון אמטי ליה ["אפריון נמטייה" – דברי שבח מגיעים לו (בבא מציעא קיט)] כי הגדיל לעשות, שאף ע"פ שיסוד חכמת האמת הוא גבוה כגבוה שמים מעל הארץ, מכל חקרי אדם אשר תחת חושי הבשר ומושגי החומר והכח הגלמיים, בכל זאת רב גובריה [גדול כוחו – לשון התלמוד (למשל גיטין יד)] דהרב המחבר להראות, שארח ההסברה אשר לקדושי עליון חכמי הרזים היא ספוגה במעוף רוחב דעת והשכלה מזהירה, הדורכת על במתי תקופות וזמנים שונים. וכל אשר נשאו לבו לתור בחכמה, מכל אשר כבוד עם ד' והוד האמת אשר בחביון עזו, הם משאת נפשם, ימצאו רב נחת בספר היקר והנכבד הזה מעשי ידי הרב החכם המחבר יצ"ו[11] להתפאר. וברכת ד' תבא על כל תומכי ידיו ומאמצי זרועו, להוציא לאור עולם את מחברת הקודש אשר תהיה לברכה ולתהלה בישראל ברצות ד'.

ומהרה יפקחו עיני העורים, ואזני חרשים תפתחנה, [ישעיהו לה, ה] ואור חדש על ציון יאיר [מברכת "יוצר אור" בתפילת שחרית] ונזכה כולנו במהרה לאורו. בעה"ח[12] אור ליום ו' עש"ק[13], י"ג כסלו תרע"ז[14], [1916, בלונדון]

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. ע"י - על ידי
3. הרה"ג - הרב הגאון

4. ר' – רבי
5. זצוק"ל – זכר צדיק וקדוש לברכה
6. פת"ר – השנה תר"פ (1919/1920) – כתובה בצירוף אותיות של מספר השנה
7. לפ"ק – לפרט קטן (מניין השנים בלי האלפים)
8. ע"פ – על פי
9. מו"ה – מורנו הרב
10. נ"י – נרו יאיר
11. יצ"ו – ישמרה צורה ויחייה
12. בעה"ח – באתי על החתום
13. עש"ק – ערב שבת קודש
14. תרע"ז – השנה תרע"ז (1916/1917)

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תשצו

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ג כסלו תרע"ז - לונדון **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

הרב קוק משבח את נאומי הרצי"ה בציריך ובבזל על הארץ. ירידת השער מעכבת שליחת כסף. הרב קוק הסכים להדפיס קונטרס קטן ('ריש מילין') של 'רעיונות שיריים רזיים' על האותיות, התגין, הנקודות והטעמים, וחשש לספר לבן מראש, שמא לא יסכים להדפסה בלי תיקון.

עיקרי הדברים

- נאומי הרצי"ה.
- הדפסת 'ריש מילין'.
- חשש מדעת הרצי"ה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], כ"ג כסלו, עזר"ת[2].

שלו'[3] לך בני יקירי מחמדי שליט"א[4], שמחתנו חביבנו בדבריך האהובים, אשר אמנם מרוב הטרדא והעבודות השונות אין בידי כעת לכתוב לך כלבבי, ואקוה בעה"י[5] להשתדל בקרוב לכתב בפרטיות קצת.

ישר חילך [יישר כוחך] בני יקירי על דבריך היקרים במשאך אשר נשאת בציריך [בציריך שבשווייץ, שבה למד אז הרצי"ה] גם בבזל. אקוה שהדברים קלעו למטרתם, להיות לברכה לאחינו יושבי אה"ק[6] חמדת לבבנו עדי עד. חפצנו לשלח איזה סכום הנמצא אצלנו, אבל ירידת השער [ירידת שער המטבע] מעכבת אותנו. כתוב נא לנו יקירי מכל מעשיך בציריך, ומה נעשה שמה בפרוטרוט. באלו הימים הסכמתי להדפיס איזה קונטרס קטן, [הקונטרס "ריש מילין", על צורות האותיות, התגין, הנקודות והטעמים, שיצא לאור בלונדון בתרע"ז] שרשמתי בו רעיונות שיריים רזיים בסמך ע"ד[7] תכונת האותיות, התגין, הנקודות והטעמים, שידעת שרזי תורה מתכוננים ביסוד תנט"א[8], [טעמים, נקודות, תגין, אותיות] בדוגמא של מעלה בכחן של נביאים הגדול שמדמים צורה ליוצרה, ["גדול כחן של נביאים שמדמין צורה ליוצרה" (בראשית רבה כז, א)] דברים עתיקים קדושים בקדושה עליונה מאד, שאין יכולת לשום שכל אנושי לסקור את חביון קדשם, זולת קדישי עליונים שאור ד' הופיע עליהם הגבה למעלה למעלה מכל שרעפי לבב אנוש.

אמנם בעניי רשמתי רק הרגשות שיריות, כאור היוצא בין החרסים, [כאור היוצא מבין סדקי כלי חרס (על פי זוהר)] ובפרט בהיותנו יושבים בארץ מאפליה, עד אשר יחון ד' ויאיר לנו להביאנו ברחמיו אל נאות קדשו. וחשבתי להודיעך מזה רק אחרי ההדפסה, כי אולי לא היית מסכים שאדפיס בלא סידור ותיקון, ולעבור על דעתך היקרה לי מאד יהי'[9] קשה לי. אך כבר הודיעה לך אמא תחי'[10]. יתן ד' ויהי'[11] להצלחה ותועלת, ונועם ד' יזרח על עמו ועולמו, ותקבל את ימי החנוכה הבע"ל[12] ומצותם הק'[13] בחדות לב ושמחת ישרי לב כנה"י[14] ונפש אביך דושו"ט[15] כה"י[16],

אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עזר"ת - השנה תרע"ז (1916/1917) - כתובה במילה "עזרת"
3. שלו' - שלום
4. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
5. בעה"י - בעזרת השם יתברך
6. אה"ק - ארץ הקודש
7. ע"ד - על דבר
8. תנט"א - תגין, נקודות, טעמים, אותיות
9. יהי' - יהיה
10. תחי' - תחיה
11. ויהי' - ויהיה
12. הבע"ל - הבא עלינו
13. הק' - הקטן
14. כנה"י - כנפשו היקרה
15. דושו"ט - דורש שלומו וטובו
16. כה"י - כנפשו היפה

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תתצו

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ערב ר"ח מנחם אב תרע"ח - הרוגייט **נמען:** הרב מנשה הכהן אדלר (מפרש 'ריש מילין')

הרב קוק שמח בפירושו על 'ריש מילין'. 'הצורה האריאלית הנשמתית' - מלשון 'אריאל', 'ארי דבי עילאי', גבורת החסד, וגימטריות של שם ע"ב. יש למחוק את הביטוי 'אין סוף... עצם אור שכלי קדמון', כי אין לייחס שום גדר או תואר לאין סוף (מהר"ל, מהר"ם אלשקר, התניא, ר' אברהם הירירה).

עיקרי הדברים

- שבח לפירוש.
- 'הצורה האריאלית'.
- אין תואר לאין סוף.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], ער"ח[2] מנ"א[3], תרע"ח[4], האראגייטה.

ברכת ד' וכט"ס[5] לכ'[6] ידי"נ[7] הרב המאוה"ג[8] סוע"ה[9] אוצר תו"י[10] טהורה מו"ה[11] מנשה הכהן אדלר [הרב שמריה מנשה הכהן אדלר, רב בלונדון, שחיבר פירוש לספרו של הרב קוק "ראש מילין"] שליט"א[12] וכא"ל[13] שלו'[14] וברכה באה"ר[15].

אחדשה"ט[16].

שמח לבי לראות דברי קדשו הנחמדים, בהרחיבו את המשכיות אשר בראש מילין, וקונטרס ההקדמה אשר הי'[17] כעת למראה עיני גם הוא יפה אף נעים, כמעשהו בקודש בגוף המחברת.

ולחבת דבריו הטהורים אעיר, שחסר מלבאר את המבטא "את צורת האריאלית הנשמתית שבקרבנו", שרבים מתקשים בהבנתו. והכונה היא מלשון "אריאלי", שהוא מלשון "ארי" מיסוד הקודש העליון "ארי דבי עילאי" [חולין נט] שהיא גבורת החסד, "פני ארי' אל הימין", [יחזקאל א, י] ואור החכמה אצור שם, כי בחסד מתגלה אור קדושת החכמה העליונה, ואריה עה"כ[18] הוא בגימ' גבורה, והוא כמנין רי"ו אותיות של שם ע"ב[19], שהוא יסוד החסד, וסוד האותיות הם ע"ב: ג' אותיות מילוי של כל אות מכ"ב אותיות של א"ב[20] הרי ס"ו, והי' אותיות מנצפ"ך[21], עה"כ הרי ע"ב, שהוא רז התכללות החסדים עם הגבורות בראשית התעלומה העליונה. והאדם בהיותו כדוגמא של מעלה, עוז גבורתו הוא בתעלומת נשמתו, המתיחדת ברעותא סתימאה עם קונה ויוצרה ב"ה, שאז הוא צדיק ככפיר יבטח. [על פי משלי כח, א] ולברר ברירות הענין צריך אורך רב מאד.

גם זאת אעיר, משי"כ[22] כת"ר[23] בדי' י"א שורה י"ז בקונטרסו: "א"ס ית"ש[24] שהוא עצם אור שכלי הקדמון", זה צריך לתקן, כי מנוי' וגמורה בסוד חכמי אמת, כי חלילה ליחש שום גדר ותואר לא"ס[25], דלית מחשבה תפיסא ביה כלל, [שאין מחשבה תופסת בו כלל (תיקוני זוהר, הקדמה)] ולא רמוז אפילו בקוצו ש"י, כי אם הכל מעיד על מציאותו ושלמותו כביכול, ואפילו תוארים כאלה אינם שייכים לגביה באמת, כי הוא

נעלה מכל הגיון ומחשבה. וכבר הרעיש עולם מוהר"ל[26] מפראג [המהר"ל מפראג] ז"ל[27] על הפילוסופים שהגדירו את ד' בהגדרת הדעת, וכן הגאון מהר"ם[28] אלשקר העיר ע"ז[29] בכל תוקף בהשגותיו על רש"ט[30] בעל האמונות, [ר' שם טוב אבן שם טוב, מחבר "ספר האמונות", שיצא נגד הפילוסופיה] הנדפסות בסוף תשובותיו, וביחד עם ספר האמונות לרש"ט[31]. והענין מלא בד' הזוהר והתיקונים וכל גדולי המקובלים ז"ל, ובס' תניא להגר"ז[32] מלאדי [רבי שניאור זלמן מלאדי, מייסד חסידות חב"ד] ז"ל כתב בהגהה בראש ספרו שדברי הרמב"ם[33] בתואר הוא המדע הוא היודע הוא הידוע צדקו רק בבחי' חב"ד[34] דאצילות, ולא חו"ש[35] באי"ס[36], וגם הרמב"ם ז"ל האריך רק לבאר את התארים הללו מצד השלילות שבהם. ובס' בית אלקים להמקובל החוקר ר' אברהם אריאר [ר' אברהם כהן די הררה, תלמידו של ר' ישראל סרוג] תלמידו של הר"י[37] סרוק תלמיד האר"י[38] ז"ל באר שמזה הטעם יש בקליפה בחי' י"א ספירות בסוד י"א סמני הקטורת עם חלבנה, [כריתות ו: החלבנה, שריחה רע, נמנית עם סממני הקטורת] כדי לבררם, וי"א יריעות עזים, [שמות כו, ז] בסוד כל המוסיף גורע, משום שהחיצונים בטפשותם מיחשים איזה ציור והתדמות לאי"ס, ומזה נובע כל יסוד טעותם, ד' יצילנו.

ע"כ[39] צריך למחוק התיבות האחדות הללו כאשר הקפתים בפנים. והשי"ת[40] יאיר עינינו בתורתו, ויחננו דעה והשכל לדעת את דרכיו ולעבדו בלבב שלם, ונזכה לחזות בבנין עיר קדשנו, ומבין המצרים ירחיב לנו ברחמיו לרומם קרן ישע, וישמח לב מבקשי ד'.

והי'[41] זה שלו' כנה"י[42] ונפש ידי"ע[43] דוש"ת[44] באה"ר,

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. ער"ח - ערב ראש חודש
3. מנ"א - מנחם אב
4. תרע"ח - השנה תרע"ח (1917/1918)
5. וכט"ס - וכל טוב סלה
6. לכ' - לכבוד
7. ידי"נ - ידיד נפשי
8. המאוה"ג - המאור הגדול
9. סוע"ה - סיני ועוקר הרים
10. תו"י - תורה ויראה
11. מו"ה - מורנו הרב
12. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
13. וכא"ל - וכל אשר לו
14. שלו' - שלום
15. באה"ר - באהבה רבה
16. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
17. הי' - היה
18. עה"כ - על הכתוב
19. ע"ב - עמוד ב
20. א"ב - אלף בית
21. מנצפ"ך - מנצפ"ך - האותיות הסופיות

22. משי"כ - מה שכתב
23. כתי"ר - כבוד תורתו
24. יתי"ש - יתברך שמו
25. לאי"ס - לאין סוף
26. מוהרי"ל - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות ל (כגון לוי / ליב) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
27. זי"ל - זכרונו לברכה
28. מהרי"ם - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות ם (כגון ם) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
29. ע"ז - על זה
30. רש"ט - רבי שמואל ט... / רבי שבתי ט... - שם אדם
31. לרש"ט - לרבי שמואל ט... - שם אדם
32. להגר"ז - ל + הגר"ז: הגאון רבי שם שמתחיל באות ז (כגון זאב / זלמן / זכריה) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
33. הרמב"ם - רבי משה בן מימון
34. חב"ד - חכמה בינה דעת (חסידות חב"ד)
35. חו"ש - חס ושלום
36. בא"ס - באין סוף
37. הר"י - הרב רבי שם שמתחיל באות י (כגון יעקב / יצחק / יוסף / יהודה / ישראל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
38. האר"י - האר"י הקדוש - רבי יצחק לוריא
39. ע"כ - על כן
40. והשי"ת - והשם יתברך
41. והי' - והיה
42. כנה"י - כנפשו היקרה
43. ידי"ע - ידידו עוז
44. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תתקטז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: א' דראש חודש מרחשון תרע"ט - לונדון **נמען:** הסכמה לספר הרב שמריה מנשה הכהן אדלר

הסכמה ושבח לרב אדלר, 'סיני ועוקר הרים', שנחבא אל הכלים, מחדש בגמרא, בפירוש רש"י, בתוספות ובפוסקים, ומעיין גם בספרי חכמי האמת. בספרו הרב אדלר מבאר את 'ריש מילין' (על מדרש האותיות, הניקוד והטעמים), ומרחיב גם במקצועות אחרים בהלכה ובאגדה. הרב קוק קורא לכל יראי ה' להביא את הספר לבתיהם.

עיקרי הדברים

- הסכמה לספר.
- שבח הרב אדלר.
- פירוש על 'ריש מילין'.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1] הנה הלום ראיתי מראות בקודש, אשר הביא והגיש לפני איש חי רב פעלים, ידידי וחביבי הרב המאוה"ג[2] סיני ועוקר הרים, [בקיא וחריף (הוריות יד)] עמוס בתורה ויראה חכמה ומעשים טובים, מוהר"ר[3] שמריה מנשה הכהן אדלר שליט"א[4],

אשר מאז ידעתיו הכרתי את יקרת ערכו, אם כי הוא אל הכלים נחבא ושייף עייל שייף נפיק, [נכנס ויוצא בענווה (ארמית)] אמנם תורתו עליו מכרזת ושקידתו הגדולה היא העולה למעלה למעלה, וחוץ מאשר הרבה מקנתו בגפ"ת[5] ופוסקים בשכל ישר וסברא למגמר ולמסבר ובפלפולא טבא חידש חידושים יקרים וחשובים, עוד פשט ידו לפנים, וביראת ד' תמימה בספרי חכמי אמת הגה ומצא כדי מדתו, ומשמיא זכו ליה לבאר דברים ישרים ע"פ[6] הקדמות ברורות אבני חן ממקור הקודש מוצאות. ומעת יצא ספר קטן הכמות ראש מלין, ["ראש מילין", חיבורו של הרב קוק על האותיות, התגין, הנקודות והטעמים, שנדפס בלונדון בתרע"ז] למדרש האותיות והתנו"ט[7], שם בו מעינו בעתים ידועים, כאשר יספר בהקדמת ספרו היקר, והרבה לחשוף מטמוני המסתרים הרמוזים בראשי המילין, ע"פ יסודות איתנים מוצאם ממכון קודש הקדשים דברי המקובלים וגדולי חכמי ישראל הקדמונים, אף גם זאת הרחיב והגדיל במערכות תבונתו לצאת בשער, ומעינותיו יפוצו אמרות טהורות בכמה מקצועות בתורה בהלכה והגדה, כל חיך הטועם יאמר לי לי.

על כן הנני בזה לקרא לכל יראי ד' אוהבי תורתו באו והביאו אל בתיכם ברכה מקודש, הספר היקר הלזה, ותתענג בדשן נפשכם, בנעימת תורה ויראה, וד' יצוה אתכם את הברכה, ומקודש ישלח מהרה עזרו לעם קרובו, והלכו עורים בדרך לא ידעו [ישעיהו מב, טז] אדריכם ומחשך יושם לפניהם לאור כדבר ד' אשר נאמן ב"ב[8] בקרוב.

בעה"ח א' דר"ח מרחשון עטר"ת פה"ק לונדון יצ"ו

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

1. ב"ה - ברוך השם
2. המאוה"ג - המאור הגדול
3. מוהר"ר - מורנו הרב רבי
4. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
5. בגפ"ת - בגליל פתח תקוה (או: בגבול פתח תקוה)
6. ע"פ - על פי
7. והתנו"ט - והתנועות והטעמים
8. ב"ב - בני ביתו

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת אמד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ט תמוז תר"פ **נמען:** הרב ש"ז סלונים, יפו

לימוד חב"ד, המאיר את תורת הבעש"ט, גדול ונשגב, אבל אין להסתפק במקצוע אחד גם בחלק הרוחני: כמו שבהלכה לומדים מכל השיטות, יש ללמוד גם את החוקרים האלוהיים, את כל שיטות המקובלים ואת דרכי הגר"א ותלמידיו. מהשתלבות הרעיונות 'יתנוצץ אורו של משיח', ויחידי סגולה יתחילו, וזו תהיה 'עטרת התפארת' של התחייה והיסוד לתוכן הפוליטי.

עיקרי הדברים

- שבח לחב"ד.
- לא להסתפק בשיטה אחת.
- שילוב כל השיטות.
- יחידי סגולה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], [להרש"ז[2] סלונים ביפו] - יט' תמוז תר"פ[3]

שלום וברכה, תודה רבה על מכתבו היקר, בתשובתו על שאלתי את נבוני דבר, ע"ד[4] תחית הקדש. [על דבר תחיית הקודש, ההתעוררות הרוחנית] אמנם גדול ונשגב הוא הלמוד במקצוע החב"ד[5]. [בתורת חסידות חב"ד] המקצע המחכים והמאיר ביותר את תורת הרב קדוש ישראל הבעש"ט[6] נ"ע[7], שבודאי לגאולה הוכן. אמנם אני רגיל תמיד להעיר את גדולי עמנו, שלא להסתפק רק במקצוע אחד, גם בחלק הרוחני שבתורה, כמו שאין אנו מסתפקים בחלק המעשי רק בדרך אחד ובשיטה אחת. וסדרי למודינו ההלכותיים מרכבים הם מכל השיטות של רבותינו הראשונים והאחרונים, כמו כן ממש מוכרח להיות במקצע הרוחני, יחד עם המקצע של החב"ד צריך לשנן את חכמת חכמינו הקדמונים, החוקרים האלקיים, [חכמי ישראל שעסקו בחקירה ובפילוסופיה, כרס"ג והרמב"ם] עד הדורות האחרונים. וכן כל שיטות המקובלים וכל ארחות גלויי הרזים של הגר"א[8] ז"ל[9] ותלמידיו. [דרכו של הגאון מווילנא ותלמידיו בתורת הסוד] וע"י[10] השתלבות הרעיון והרחבתו יצא אור גדול לקדושה ולגבורה ולדרכי שלו'[11] בכללות האומה, ומכל הרוחות יחד יתנוצץ אורו של משיח בהתחלת-הופעותיו, להאיר את דרכי תחיתנו. ואם אין כל כשרון מוכשר לכך, צריכים אנו שיחידי הסגולה אשר חלק להם ה' בינה, יהיו המתחילים בדרך הקדש הזאת. וע"י ביטוי האורות מעברים שונים יצאו כלי-חפץ למעשה, [כלים מועילים למעשה] וחכמת עולמים תופיע על ת"ח[12] שבא"י[13], לבאר בשפה ברורה את דרך הקדש בעד כל ישראל, ולהופיע ג"כ[14] מאורי אורים, בעד כל העמים כלם ללכת באור ה'.

ותהי'[15] פעולת קדש זאת עטרת התפארת של כל התחי'[16] הלאמית, והאבן היסודי שעליו יבנה כל התכן הפוליטי אשר לישראל בא"י[17]. וכמש"כ[18] והלכו גוים לאורך [ישעיהו ס, ג] וגו'[19]. והנני בזה ידי"ע[20].

1. ב"ה – ברוך השם

2. להרש"ז - להרב רבי שמות שמתחילים באותיות ש, ז (למשל: שמואל + זאב) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
3. תר"פ - השנה תר"פ (1919/1920)
4. ע"ד - על דבר
5. החב"ד - החסידות חב"ד (חכמה בינה דעת)
6. הבעש"ט - הבעל שם טוב
7. נ"ע - נשמתו עדן
8. הגר"א - הגאון רבי אליהו מווילנה
9. ז"ל - זכרונו לברכה
10. וע"י - ועל ידי
11. שלו' - שלום
12. ת"ח - תלמידי חכמים
13. שבא"י - שבארץ ישראל
14. ג"כ - גם כן
15. ותהי' - ותהיה
16. התחי' - התחיה
17. בא"י - בארץ ישראל
18. וכמש"כ - וכמו שכתב
19. וגו' - וגומר (וכן הלאה בפסוק)
20. ידי"ע - ידידו עוז

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת אר

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ח' טבת תרפ"ד **נמען:** הרב א"ש תמרת, רב מלייציץ

הרב קוק נהנה מספרו 'יד אהרן', מפלפולו ומהגיגיו בחכמת החיים, אף שהצטער שהזכיר לשלילה את חכמת האמת, 'נשמת התורה למאמינים בה'; ברור לו שכוונתו לשם שמים.

עיקרי הדברים

- שבח לספר.
- צער על שלילת הקבלה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה. ח' טבת ד'

שלו, וברכה לכ'[1] הרב הגאון הנעלה דובר אמת בלבבו מוהרא"ש[2] תמרת [הרב אהרן שמואל תמרת, רבה של מילייצ'יץ, הוגה ומחבר] שליט"א[3]

האבד"ק[4] מלייציץ יצ"ו[5]. אחדשה"ט[6] באה"ר[7] לשמחת לבבי קבלתי ספרו היקר יד אהרן ונהניתי מדבריו היקרים והערותיו הנכבדות בשכל טוב בפלפולא דאורייתא נוסף על הגיונותיו הטובים בחכמת החיים, אע"פ[8] שנצטערתי ממה שהזכיר לשלילה את חכמת האמת, המורשה לנו מרבותינו הקדושים בתור נשמת התורה למאמינים בה, בכ"ז[9] ברור לי הדבר שכונתו לש"ש וכל דילידא אימי' כותי' תיליד.

והנני בזה חותם בכל חותמי ברכות באה"ר כנה"י[10] ונפש ידי"ע[11] דוש"ת[12] מהר הקודש מירושלים

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. לכ' – לכבוד
2. מוהרא"ש – מורנו הרב רבי שמות שמתחילים באותיות א, ש (למשל: אברהם + שמואל) – הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
3. שליט"א – שיחיה לאורך ימים טובים אמן
4. האבד"ק – האב בית דין קהילת
5. יצ"ו – ישמרה צורה ויחייה
6. אחדשה"ט – אחרי דרישת שלומו הטוב
7. באה"ר – באהבה רבה
8. אע"פ – אף על פי
9. בכ"ז – בכל זאת
10. כנה"י – כנפשו היקרה
11. ידי"ע – ידידו עוז
12. דוש"ת – דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת ארעז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ג טבת תרפ"ה **נמען:** הרב שמריה מנשה אדלר

על הערתו שציון פנימית מירושלים: נכון לפי הקבלה, אבל דווקא משום כך הקדושה הפנימית אינה ניכרת בעולם, כמו שקדושת שבת, שהיא מדת מלכות, מתגלה יותר; לכן ציון מקום המלכות, וירושלים מקום המקדש. במצבה: העיקר אם נבנתה מלכתחילה כדי שהעבודה תקובץ סביבה (רמב"ן). בתוספת: שליחות לגוי באיסור חסימה - לפי הרמב"ן עניין צער בעלי חיים הוא שהאדם לא יתרגל באכזריות, ולכן אין בו מדת שליחות.

עיקרי הדברים

- ציון וירושלים.
- המצבה.
- הלכה: חסימה ושליחות.

נוסח האגרת עם ביאור

כ"ג טבת ה'

שלו'[1] וברכה לכ'[2] ידי"ע[3] הרב הגאון החו"ב[4] סוע"ה[5] מו"ה[6] שמרי' מנשה אדלר [הרב שמריה מנשה אדלר, מחבר שו"ת "מראה כהן"] שליט"א[7] אחדשה"ט[8] באה"ר[9]

הגיעני יקרתו, ובאה לידי אחר זמן הגון וטרם נחתי מעמל דרכי עדיין ולא אוכל להאריך. ועד"ת[10] שהעיר שציון היא מדה יותר פנימית מירושלים, זהו דבר פשוט וכל מתחיל בקבלה יודע, שציון מדת צדיק יס"ע[11] וירושלים היא במלכות, [בקבלה, ציון כנגד ספירת יסוד ("צדיק יסוד עולם"), וירושלים כנגד ספירת מלכות] אבל יש גם בחי' ירושלים עליונה בבינה, [ירושלים של מעלה, כנגד ספירת בינה] אלא שא"ז[12] מענייננו, שלעומת זה יש ג"כ[13] בחי' ציון שם, שהוא עוד יותר פנימית. אבל עיקר הדבר הוא: כמו שימות החול הם לעומת המדות כולן ו"ק, [ששת ימי החול כנגד שש הספירות ("ו' קצוות"), והשבת כנגד המלכות] והשבת בחי' מלכות שהיא אחרונה, ומ"מ[14] מטעם זה עצמו קדושת ש"ק[15] יותר מתגלה בעולם, מפני שגובהן של המדות העליונות אינו מניח להן לגלות קדושתן בעולם רק מדת מלכות ראוי' לכך, ובשביל כך קדושת שבת היא כ"כ[16] חמורה. כמ"כ[17] מתוך שמדת ציון היא פנימית, אינה בעוה"ז[18] ניכרת בקדושתה, ע"כ[19] היא כאן מקום הממלכה, ולא מקום המקדש כמפורסם לעומדים בעה"ק[20], ובודאי הקדושה היותר פנימית מקדשת גם המלכות הארצית, אבל מדת ירושלים מפני שהיא חיצונה לגבי ציון בשורש שלה, היא למטה מתגלה בכח הקדושה, וע"כ[21] אנו אומרים: לציון עירך ולירושלים בית מקדשך, [מתוך תפילת מוסף לשלוש רגלים] ואע"פ[22] שיש דבר ד' שהוא בחי' נבואה מנו"ה[23] [מנצח והוד, הספירות שמהן הנבואה] למטה מתורה שבכ' שהיא מדת ת"ת[24], [מידת תפארת] מ"מ[25] יש ג"כ בחי' דבר ד' שהוא שורש הבריאה ומקור התורה מן השמים, ובדבר ד' שמים נעשו, [תהלים לג, ו] שכולל ג"כ השמים העליונים, והדברים עתיקים.

וענין מצבה, עיקרה היא לדי הרמב"ם[26] לקבץ סביבותיי, [ענין המצבה, שהתורה אסרה: לדעת הרמב"ם, עיקר האיסור הוא בבניין שנועד שיתקבצו סביבו לעבודה] ואין מדברים על מקרים אם הוא עושה שנוי וגודר המקום, אבל עיקר הדבר תלוי אם לכתחלה כשבנה הלכות ע"ז[27] פ"ו ה"ו[28] [רמב"ם, הלכות עבודה זרה ו, ו] המצבה בנה שיהי'[29] הקבוץ של העבודה סביב לה, וכידוע בטעמי המצות להרמב"ם[30] במו"נ[31] שהתורה דברה על הרוב והעיקר ולא על דברים זרים יוצאים מן הרגילות.

והנני בזה חותם בברכה ישלח השי"ת[32] רפו"ש[33] לבתו החולה, בבריות גופא ונהורא מעליא [בבריאות הגוף ובאור עליון (ארמית)] בתושח"י[34] לאוי"ט[35], וכת"ר[36] ירומם אף ינשא וישכח עמלו ועניו, ויזכה לעסוק בתורה מתוך הרחבה כנה"י[37] ונפש ידי"ע דוש"ת[38] באה"ר

אברהם יצחק ה"ק

לחבת הקודש אעיר במש"כ[39] מר בח"ב[40] סי'[41] ט"ז סק"י[42]. בחילוק דשליחות, דל"ש[43] [שלא שייך בחילול שבת גם בלא טעמא דאין שלד"ע[44], [אין שליח לדבר עבירה] משום דעיקר כונת התורה היא שלא יעשה, ולא שלא יעשה, ג"א[45] דברתי בזה בקושי' תשו' פנ"י[46], [תשובת "פני יהושע"] בהא דב"מ[47] צי' מהו שיאמר אדם לנכרי חסום פרתך ודוש בה, [בבא מציעא צ, על איסור "לא תחסום שור בדישו"] דנקטי' התם משום הספק אי איכא במידי דלאו בעלמא, והערת פנ"י הנ"ל[48] היא לפ"ד[49] ר"ת[50] באיזהו נש רשליחות לחומרא אי' בעכום, א"כ[51] תיפ"ל[52] מטעם שליחות, ובמידי דחומרא גם שליחות לד"ע[53] לא מהני כהא דריבית שם, ולפ"ד[54] הנ"ל י"ל[55] דאם היינו אומרים שתורה מקפדת על עצם צער הבע"ח[56], במצות ששייך לזכותם, כמו חסימה וכיו"ב[57], אז היתה הקפידא שלא יעשה, והי'[58] שייך בזה שליחות זולת החסרון דדב"ע[59], וממילא הי'[60] מקום לומר שיש שליחות לנכרי לחומרא, אבל כבר כתב הרמב"ן[61] בנימוקי תורה, [הרמב"ן בפירושו לתורה (דברים כב, ו), על שילוח הקן] דאין הטעם באיסורים השייכים לזכות בע"ח משום הבע"ח מצד עצמם, מאחר שהתירה תורה גם נטילת נפשם לצורך האדם, אלא שהתורה רצתה שהאדם לא ילמד מדת האכזריות וכיו"ב, א"כ אין קפידת התורה שלא יעשה דבר זה, דבכה"ג[62] הי' שייך שליחות זולת העיכוב של שלד"ע, אלא הקפידא היא שהאיש לא יעשה זה ולא יתרגל באכזריות, א"כ אין מדת השליחות נוהגת בכה"ג[63] ג"כ אם הי' הדבר רשות, או אפילו מצוה, כמו מצות שבגוף וכיו"ב, ע"כ לא נשאר לנו טעם אחר לאיסור רק אם נאמר דאיכא איסור שבות, לאו דוקא בשבת דסקילה, אלא ג"כ במידי דאיסור לאו כמו חסימה. ידי"ע הנ"ל ראוי הוא ספרו המפואר להרחיב משכיותיו ולהאריך אדותו הרבה, אבל טרדותי המרובות מעכבות עלי הנ"ל

1. שלו' - שלום
2. לכ' - לכבוד
3. ידי"ע - ידידו עוז
4. החו"ב - החריף ובקי
5. סוע"ה - סיני ועוקר הרים
6. מו"ה - מורנו הרב
7. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
8. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
9. באה"ר - באהבה רבה

10. ועד"ת - ועל דבר תורה
11. יס"ע - יסוד עולם
12. שא"ז - שאין זה
13. ג"כ - גם כן
14. ומ"מ - ומכל מקום
15. ש"ק - שבת קודש
16. כ"כ - כל כך
17. כמ"כ - כמו כן
18. בעוה"ז - בעולם הזה
19. ע"כ - על כן
20. בעה"ק - בעיר הקודש
21. וע"כ - ועל כן
22. ואע"פ - ואף על פי
23. מנו"ה - מנצח והוד
24. ת"ת - תלמוד תורה
25. מ"מ - מכל מקום
26. הרמב"ם - רבי משה בן מימון
27. ע"ז - עבודה זרה
28. ה"ו - הלכה ו' (בציון מקור); אחרי שם מקום או אדם: השם ישמרהו
29. שיהי' - שיהיה
30. להרמב"ם - לרבי משה בן מימון
31. במו"נ - במורה נבוכים
32. השי"ת - השם יתברך
33. רפו"ש - רפואה שלמה
34. בתושחי"י - בתוך שאר חולי ישראל
35. לאוי"ט - לאורך ימים טובים
36. וכת"ר - וכבוד תורתו
37. כנה"י - כנפשו היקרה
38. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
39. במש"כ - במה שכתב
40. בח"ב - בחלק ב'
41. סי' - סימן
42. סקי"י - סעיף קטן י
43. דל"ש - דלא שייך
44. שלד"ע - שלדעתי
45. ג"א - גם אני / גם אנו
46. פני"י - פני יהושע (שם ספר)
47. דב"מ - דבבא מציעא
48. הנ"ל - הנזכר לעיל
49. לפ"ד - לפי דעתי
50. ר"ת - ראשי תיבות (בציון מקור: רבנו תם)
51. א"כ - אם כן
52. תיפ"ל - תיפוק ליה (נלמד ממילא)
53. לד"ע - לדבר עבירה
54. ולפ"ד - ולפי דעתי
55. י"ל - יש לומר
56. הבע"ח - הבעלי חיים

57. וכיו"ב - וכיוצא בזה
58. והי' - והיה
59. דדב"ע - דדבר עבירה
60. הי' - היה
61. הרמב"ן - רבי משה בן נחמן
62. דבכה"ג - דבכהאי גוונא
63. בכה"ג - בכהאי גוונא

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת ארצח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: א' דראש חודש אדר תרפ"ה **נמען:** הרב יצחק אייזיק הלוי הרצוג, רב דבלין

הצ'ק עבור המקובל הרב ש"א התקבל, והקבלה מצורפת. יש חובה לעזור לו, כי דוחק הציבור בירושלים ובתלמידי החכמים בה גדול. הרב קוק מבקש עזרה לישיבה המרכזית, שאליה צורף עתה הרב א' בורשטיין, ולכלכלה ולבניין.

עיקרי הדברים

- כסף למקובל.
- דוחק הציבור.
- הישיבה המרכזית והרב בורשטיין.

נוסח האגרת עם ביאור

א' ר"ח אדר ה'

שלו'[1] וברכה מקודש לכבוד ידי"ע[2] הגאון המובהק אוצר נחמד לתוי"ר[3] צדיק ונשגב כקש"ת[4] מו"ה[5] יצחק אייזיק הלוי ד"ר[6] הערצאג [הרב הרצוג, אז הרב הראשי של אירלנד בדבלין; ראו (כרך ד', אגרת אפד)] שליט"א[7]

הגאבד"ק[8] דובלין והמדינה יצ"ו[9] וכל משפחתו היקרה שוי"ר[10] אחדשה"ט[11] באה"ר[12] בשמחת לב קבלתי את אגרתו החמודה עם הטשיק בעד כ"ק[13] אהובנו הגה"צ[14] המקובל מוהרש"א[15] [ככל הנראה הרב שלמה אלישיב, בעל "לשם שבו ואחלמה"] שליט"א, ולוטה בזה הקבלה. מפני טרדותי המרובות מוכרח אני לקצר ואומר עם הספר עוד הפעם שגדולה היא החובה הקדושה להשתדל לטובת האי גברא רבא יקירא וקדישא שליט"א, ובעוה"ר[16] דוחקא דציבורא של א"י[17] בכלל ושל עיה"ק[18] ת"ו[19] בפרט, ות"ח[20] קדושים וטהורים שבתוכה אין לשער, ד' ירחם את שאר עמו יושב אדמת הקודש. מדי דברי אעיר את לב הדר"ג[21] שליט"א, יהי'[22] נא מעירו וממדינתו לעזור לנו בדבר יסודה של הישיבה המרכזית, שהולכת היא תהל"י[23] ומתפתחת.

כעת קבלנו לתוכה את כבוד הגאון מוהר"א[24] בורשטיין [ראו (כרך ד', אגרת ארפט)] שליט"א, נוסף על כחות ההוראה הקודמים. נקוה להשי"ת[25] שהענין יגדל באדירות קודש לרומם קדושת תוה"ק[26] באה"ק[27]. אחלי אדוני מר שליט"א לבא לעזרת הקודש על הכלכלה ועל הבנין, שהננו מקוים לגשת לעבודתו בעה"י[28].

והנני בזה חותם בברכה מקודש ידי"ע דוש"ת[29] באה"ר

אברהם יצחק ה"ק

1. שלו' – שלום
2. ידי"ע – ידידו עוז
3. לתוי"ר – לתורה ויראה
4. כקש"ת – כבוד קדושת שם תפארתו

5. מו"ה - מורנו הרב
6. ד"ר - דוקטור
7. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
8. הגאבד"ק - הגאון אב בית דין קהילת
9. יצ"ו - ישמרה צורה ויחייה
10. שוי"ר - שלום וישע רב
11. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
12. באה"ר - באהבה רבה
13. כ"ק - כבוד קדושת
14. הגה"צ - הגאון הצדיק
15. מוהרש"א - מורנו הרב רבי שמות שמתחילים באותיות ש, א (למשל: שמואל + אברהם) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
16. ובעוה"ר - ובעוונותינו הרבים
17. א"י - ארץ ישראל
18. עיה"ק - עיר הקודש
19. ת"ו - תבנה ותכונן
20. ות"ח - ותלמידי חכמים
21. הדר"ג - הדרת גאונו
22. יהי' - יהיה
23. תהל"י - תהלה לא-ל יתברך
24. מוהר"א - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות א (כגון אברהם / אליהו / אהרן / אליעזר) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
25. להשי"ת - להשם יתברך
26. תוה"ק - תורתנו הקדושה
27. באה"ק - בארץ הקודש
28. בעה"י - בעזרת השם יתברך
29. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת אשכ

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ג ניסן תרפ"ה **נמען:** גבאי ישיבת 'שער השמים' בסנט פול

אין לשים לב לפלסתר נגד הישיבה; זו ישיבה מפוארה, ובה תלמידי חכמים מצוינים בנגלה ובנסתר. הרב חיים ליב אויערבאך גדול בנגלה ובנסתר, והרב שמעון הורוביץ - בקבלה וגם בנגלה.

עיקרי הדברים

- הגנה על שער השמים.
- ראשי הישיבה.

נוסח האגרת עם ביאור

י"ג ניסן ה'

לכבוד הגבאים הכלליים בק' סן פול לישיבת שער השמים [ישיבת המקובלים "שער השמים" בירושלים; ראו (כרך ד', אגרת ארעא), (כרך ד', אגרת אקסב)] וביחוד הגבאי מו"ה[1] מאיר ליב קופמן נ"י[2], שלו'[3] ובר מצאתי לי קדושה להודיע לכבודם,

שלא ישימו לב כלל לדברי הפלסתר שנכתבו ע"י[4] איזה איש בלתי אחראי כלל, נגד הישיבה הקדושה שער השמים שהיא ישיבה מפוארה שהרבה ת"ח[5] מצוינים בנגלה ובנסתר בתורה ובעבודה יושבים בה בשקידת תוה"ק[6], והגבאים והמנהלים שלה הם ג"כ[7] ת"ח מצוינים גדולי תורה ויראה, נוסיף דרכו בקודש לחזק ולאמץ את הישיבה הקדושה הנ"ל[8] ושכרו כפול מן השמים. והרבנים ר'[9] חיים ליב אויערבאך ור' שמעון הורוויץ שליט"א[10] הם גדולים בתורה כל אחד בבחינתו בגדלות מיוחדה, הרב הגאון ר' ח"ל[11] אויערבאך בנגלה וגם בנסתר, והרב הגדול המקובל ר' שמעון הורוויץ גדול מאד בנסתר בחכמת,, הקבלה וגם בנגלה, והם שניהם ידידי ובאי ביתי וחביבים עלי מאד.' ' והנני בזה חותם בברכה מקודש לכל מחזיקי תוה"ק באה"ק[12] ובעיקו"ת[13] כנה"י[14] ונפש מברכם באה"ר[15]:

הק' אברהם יצחק ה"ק

ו

1. מו"ה - מורנו הרב
2. נ"י - נרו יאיר
3. שלו' - שלום
4. ע"י - על ידי
5. ת"ח - תלמידי חכמים
6. תוה"ק - תורתנו הקדושה
7. ג"כ - גם כן
8. הנ"ל - הנזכר לעיל
9. ר' - רבי
10. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
11. ח"ל - חיים ליב (שם)

12. באה"ק - בארץ הקודש
13. ובעיקו"ת - ובעיר קודשנו ותפארתנו
14. כנה"י - כנפשו היקרה
15. באה"ר - באהבה רבה

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת אשכא

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ג ניסן תרפ"ה **נמען:** הרב אפרים זלמן היילפרין

הרב קוק מחזק את ידיו בתמיכה בישיבת 'שער השמים', שנועדה בעיקר לחכמת האמת, ועוסקים בה גם בהלכה.

עיקרי הדברים

- חיזוק שער השמים.

נוסח האגרת עם ביאור

י"ג ניסן ה'

לכבוד ידידי הרב הגאון החו"ב[1] אוצר תו"י[2] מו"ה[3] אפרים זלמן היילפרין שליט"א[4] שלו'[5] וברכה מקודש אחדשה"ט[6] באה"ר[7] ידידי היקר,

מצאתי לנפשי חובה לחזק את ידי כת"ר[8] בדבר מצוה רבו; ינהחזקת הישיבה הקדושה שער השמים [ראו (כרך ד', אגרת אשכ)] פעה"ק[9] ת"ו[10] אשר נועדה בעקרה ללמודי חכמת האמת ורזי תורה.וגם עוסקים בה הרבה בגופי הלכות ונגלות, והרבה ת"ח[11] יקרים יושבים בה שלומדים תורה מתוך הדחק, ומצוה רבה לעזרם ולסעדם למען יחזקו בתורת ד' ועבודתו ית"ש[12]. ע"כ[13] יתאמץ נא כת"ר בעבוה"ק[14] הזאת ואל ירפו ידיו והשי"ת[15] הבוחר בתורה ובישראל עמו ובהר הקודש ירושלים עיר קדשנו ותפארתנו, יהי'[16] עמו ויצליחו בכל מעשיו לשם ולתהלה ולתפארת לאוי"ט[17] בזכות המצוה הרבה הזאת של חזוק ן הישיבה הקדושה הנ"ל[18] ואימוץ ידי מנהליה הרבנים גדולי התורה והיראה אשר!

באמונה רבה הם עושים את עבודתם לחזוק התורה והי'[19] זה שלום כנה"ר[20] ונפש ידידו דוש"ת[21] באה"ר.

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. החו"ב - החריף ובקי
2. תו"י - תורה ויראה
3. מו"ה - מורנו הרב
4. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
5. שלו' - שלום
6. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
7. באה"ר - באהבה רבה
8. כת"ר - כבוד תורתו
9. פעה"ק - פה עיר הקודש
10. ת"ו - תבנה ותכונן
11. ת"ח - תלמידי חכמים
12. ית"ש - יתברך שמו
13. ע"כ - על כן

14. בעבוה"ק - בעבודת הקודש
15. והשי"ת - והשם יתברך
16. יהי' - יהיה
17. לאוי"ט - לאורך ימים טובים
18. הנ"ל - הנזכר לעיל
19. והי' - והיה
20. כנה"ר - כנפשו הרמה
21. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת אשכד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ו' אייר תרפ"ה - ירושלים **נמען:** הרב יהודה יודל רוזנברג, מונטריאול

שבח לשני חלקי 'זוהר תורה', תרגום הזוהר לעברית צחה, עם המקור הארמי מול התרגום, כדי שהקוראים יבינו את לשון המקור.

עיקרי הדברים

- שבח לתרגום הזוהר.
- המקור מול התרגום.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1]. ירושלם ו' אייר, תרפ"ה[2] יהודה גבר באחיו, [דברי הימים א ה, ב] גברא דכולא בי' [אדם שהכל בו (ארמית)] אוצר תורה ויראת ד' טהורה,

כבוד ידידי הרב הגאון צדיק ונשגב. זוכה ומזכה את הרבים מו"ה[3] יהודה יודל ראזענבערג [הרב יהודה יודל רוזנברג, רבה של מונטריאול, שתרגם את הזוהר לעברית] שליט"א[4],

ראב"ד[5] מקודש בקה"ק[6] מונטריאל יצ"ו[7]. שלו'[8] וברכה מקודש, אחדשה"ט[9] באהבת אומן. הנני בזה לבשר את כתר"ה[10], כי קבלתי את תשורתו היקרה והקדושה שני חלקי זוהר תורה, ["זוהר תורה", תרגום הזוהר לעברית שהוציא הרב רוזנברג] אשר הופיעו לאור עולם, ומאד שמחתי בעבודתו הקדושה, שיש בה משום מלאכת שמים, וחכמה רבתי, וזכות הרבים בתרגומו הנפלא, מלשון הזוהר, הכתוב ארמית ללשון הקודש צח ובהיר רובי מאמרי הזוה"ק[11], אלה הקרובים יותר להבין ולהשכיל לרוב תמימים וישרים בלבותם מתופשי התורה [ירמיהו ב, ח] והיראה, ומה מאד טובה היא דרכו דרך ישרים סלולה במה שהציג את גופן של דברי הזוהר בלשונם כמעט שורה כנגד שורה על העתקתו היקרה, כי עי"ז[12] ינהרו רבים ויבינו דורשי ד' לדעת את הגיון לשון קדושים כמו שהוא כמקורו, ויהי'[13] תמיד שקל הקודש [שמות ל, יג] שלם, להוסיף ולא לגרע. יוסיף השי"ת[14] לכתר"ה[15] חיל ועצמה, ויזכה לבצע את מעשיהו בקודש ולהוציא לאור עולם את כל חלקי הזוה"ק.

1. ב"ה - ברוך השם
2. תרפ"ה - השנה תרפ"ה (1924/1925)
3. מו"ה - מורנו הרב
4. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
5. ראב"ד - רבי אברהם בן דוד
6. בקה"ק - בקהילה קדושה
7. יצ"ו - ישמרה צורה ויחייה
8. שלו' - שלום
9. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
10. כתר"ה - כבוד תורתו רום הדרתו
11. הזוה"ק - הזוהר הקדוש
12. עי"ז - על ידי זה

13. ויהי - ויהיה
14. השי"ת - השם יתברך
15. לכתר"ה - לכבוד תורתו רום הדרתו